

VEČERY POD LAMPOU

8 | 96

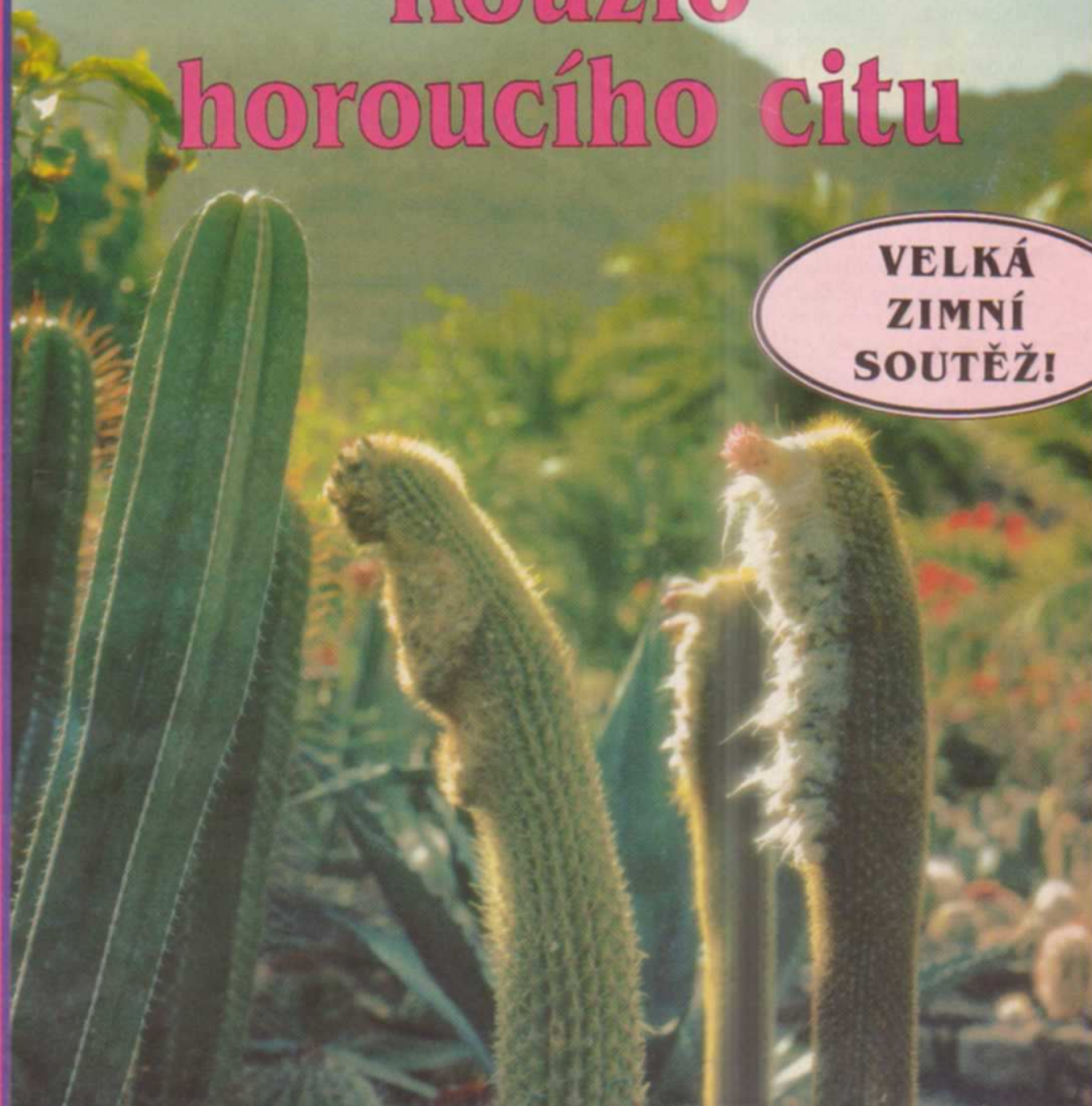
SVAZEK 193

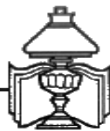

BARBARA CARTLANDOVÁ

Kouzlo horoucího citu

VELKÁ
ZIMNÍ
SOUTĚŽ!

VÝHERCI VELKÉ SOUTĚŽE DIVADLO

Správné odpovědi

Maryša - Alois a Vilém Mrštíkové
Večer tříkrálový - William Shakespeare
Strakonický dudák - Josef Kajetán Tyl
Zdravý nemocný - Molière
Audience - Václav Havel
Pygmalion - George Bernard Shaw
Matka - Karel Čapek
Úklady a láska - Friedrich Schiller
Noc na Karlštejně - Jaroslav Vrchlický
Tři sestry - Anton Pavlovic Čechov
Peer Gynt - Henrik Ibsen
Naši furianti - Ladislav Stroupežnický
Revizor - Nikolaj Vasiljevič Gogol

Hlavní cenu 3 000 Kč vyhrává:

Marie ČECHOVSKÁ, Zastávka

Půlroční předplatné na jednu řadu Knihovniček Večerů pod lampou vyhrávají:

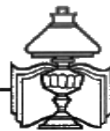
Anna Dejmalová, Mostkovice; Blanka Šmolková, Kladno; Miroslava Habětínová,
Všeruby u Kdyně; Nina Hoskovcová, Brno; Jana Pryčková, Vratimov; Jindra Mikšovská,
Vítězov; Jarmila Halenková, Chrudim; Václava Jiříčková, Praha; Jana Vytopilová, Znojmo;
Ludmila Příbáňová, Hustopeče u Brna

Čtvrtletní předplatné na edici Doktor Daniel a Tajenky s doktorem Nordenem vyhrávají:

Antonie Brantová, Teplice; Marie Kročková, Havířov; Štěpánka Šabršulová, Skorošice;
Libuše Dvořáková, Praha; Eva Lízrová, Dolní Příim; Božena Průchová, Písek;
Alena Hanáková, Ústí n. O.; Anna Podroušková, Plzeň; Veronika Novotná, Křečovice;
Magda Trnečková, Prostějov

Knihu z Nakladatelství Ivo Železný vyhrávají:

Jarmila Holoušová, Šumperk; Zdenka Maudrová, Praha; Anežka Nixová, Jihlava;
Marie Dušková, Mnichovice; Milada Špírková, Mořina; Eva Svobodová, Doksy u Kladna;
Lenka Jamborová, Brno; Milena Ziková, Chomutov; Věra Skulilová, Ptení;
Jarmila Válková, Velká Polom

BARBARA CARTLANDOVÁ

Kouzlo horoucího citu

PŘELOŽIL VLADIMÍR PISKOŘ

Slovo autorky

Na Martinik jsem zavítala v roce 1976 a krása, tajemnost a podmanivost ostrova plného květin na mě učinily nebyvalý dojem.

Se synem jsme bydleli v Leyritzu, který jsem popsala pod jménem Vesonne-des-Arbres. Původní osadu a usedlost z osmnáctého století nechala moudrá a velmi přitažlivá dáma Yveline de Lucy de Fossarieu opravit a přestavět na hotel.

Z chatrčí otroků jsou dnes chaty a ze skladiště vznikla půvabná restaurace jménem Shangrila. Když chtěl francouzský prezident Giscard d'Estaing přijmout amerického prezidenta Forda na francouzské půdě, nebylo divu, že ho pozval na Martinik a poobědvali právě v Leyritzu.

Během mé návštěvy se v nádherném sálu hlavní budovy konala výstava panenek z listí, právě takových, jaké jsem popsala v této knize.

Vyráběl je mladý černoch, náměstek ředitele, a dokázal v nich zachytit podobu mnoha žen, od královny Alžběty 1. až po Josephinu Bakerovou.

Město St. Pierre, kdysi nazývané Paříž Západní Indie, zničil výbuch sopky Mont Pelée v roce 1902, kdy během tří minut zahynulo na třicet tisíc lidí. Město bylo částečně znovu postaveno a obnoveno, ale dřívější pestrosti a významu nenabýlo. Jeho místo zaujalo Fort de France.

Pro mě osobně je Martinik jedním z nejúžasnějších míst na světě.

I. kapitola

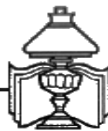
1842

Po celou dobu, co loď pomalu vplouvala do přístavu, stála Melita na palubě a vychutnávala kouzlo pohledu na ostrov před sebou.

Čekala sice, že Martinik bude nádherný, ale to, co viděla, předčilo její veškerá očekávání. Měla pocit, že tak krásné místo ještě v životě neviděla.

Město St. Pierre bylo vybudované do tvaru půlměsíce vklíněného mezi dlouhý oblouk pláže a úpatí kopce, jehož zeleň křiklavě zářila na pozadí jasně modré oblohy.

Vlevo nad městem vybíhala do výše sopka Mont Pelée, což v překladu znamenalo Lysá hora. Melita se od kohosi doslechla, že hora

své jméno získala podle holého místa poblíž vrcholku. Jméno samo o sobě neznělo vůbec romanticky, hora se však utápěla v zelené záplavě banánovníků, mangovníků, kokosových palm a také mahagonovníků a gumovníků, na něž se Melita těšila, že je konečně uvidí na vlastní oči.

Během plavby z Anglie ji důstojníci bavili barvitým vyprávěním o krásách Martiniku a jeho podivuhodně tajemných deštných lesích.

Stála na palubě a nemohla odtrhnout oči od města St. Pierre ležícího v dáli před ní a jeho bílých domů s červenými střechami či od vysoké zdvojené věže, o níž usoudila, že bude součástí katedrály.

„Někdy se tomu městu říká Paříž Západní Indie," ozval se důstojník, který se na chvíli zastavil vedle ní.

„Vypadá opravdu nádherně!"

„Ale pozor, slečno, bývá tu pořádně vesele," zasmál se muž a pokračoval svou cestou.

Plavba, která se nyní chýlila ke konci, byla zvláštní a občas se zdála až hrozivě nebezpečná. Přesto si Melita v duchu říkala, že na laskavost, již jí projevovali důstojníci a koneckonců i ostatní cestující na palubě, nikdy nezapomene.

Zpočátku se cítila velmi nešťastná. Nejen že ji trápil vynucený odjezd z Anglie, ale navíc se děsila při pomýšlení, do jaké společnosti ji budoucnost zavede.

Na počátku plavby se zdržovala převážně ve své kajutě a propadala pocitům bezmoci a beznaděje. Předchozí rychlý sled událostí ji zcela ochromil a otupil.

Postupně se v ní však probouzela pružnost a přizpůsobivost, která je vlastní každému mladému člověku, a pochopila, že to, co ji čeká, bude muset zvládnout vlastní silou a jakýkoli pokus se tomu vyhnout nepřinese žádný užitek.

Začala proto vycházet na palubu a záměrně se vystavovala rezavému prosincovému větru, jehož hrubost v ní probouzela odvahu a kuráž.

O něco později zažila zcela nový druh strachu. To když Atlantik vystrčil drápky a přepadla je divoká bouře. Lodi hrozilo skutečné potopení. Byl to otřesný zážitek a Melita si s ostatními cestujícími už myslela, že nadešla jejich poslední hodina.

Díky zkušené a schopné posádce se však

podarilo veškerá nebezpečí překonat, a když konečně vpluli do sluncem prozářených tropických vod, zdálo se, že smaragdové a modré odstíny moře spolu s jasnou oblohou zaplaší všechny vzpomínky na prožité hrůzy.

Ted' se však v Melitě znovu probudily obavy, měla strach, co ji na Martiniku čeká, a především se bála, jaký bude její dosud neznámý zaměstnavatel. Až z toho pociťovala mrazení v zádech.

Jaké to bude, být zaměstnána, muset vykonávat příkazy někoho jiného, být ukázněná a poslušná a nesmět se odvážit něco odpovědět nebo dokonce odmítnout vykonat příkaz?

Na okamžik se jí zdálo, jako by sluneční záře, která štědře zalévala město před ní, pobledla. A taky si pomyslela, že ze všeho nejraději by před vším, co ji tady čeká, utekla.

Jenže copak měla kam utéct? Věděla víc než dobře, že odsud není úniku.

Nikdy by ji nenapadlo, že by se její život mohl tak rychle, dramaticky a od základu změnit.

„Chci si s tebou promluvit, Melito," oznámila jí jednou macecha a Melita podle tvrdě znějícího hlasu již vytušila, že se určitě nedozví nic příjemného.

Už brzy po otcově druhém sňatku pochopila, že další život rozhodně nebude procházkou růžovým sadem. Mezi ní a cizí ženou, jež stanula na místě její matky, od počátku rostla vzájemná nesnášenlivost. Vlastně poprvé ji to napadlo už ve chvíli, kdy nová lady Cranleighová vtrhla jako smršť do jejich domu v Eaton Place. Ve srovnání s drobnou a jemnou Melitinou maminkou se zdála být hromotlucká a panovačná.

„Aha, tohle je Melita!"

V hlase jí zazněl zlehčující tón, takový, který Melitě jasně napověděl, že na macechu neudělala vůbec žádný dojem.

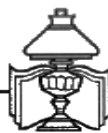
„Drahoušku, dostala jsi můj dopis?" zeptal se jí otec.

„Ano, děkuji, tatínku. Psal jsi, že se chceš znovu oženit. Přeji vám oběma hodně štěstí."

„Věřím, že budeme všichni společně velmi šťastní," řekl otec poněkud rozpačitě.

Melita pochopila, že se otci vůbec nechce mluvit o sňatku. Protože se však odjakživa uměla vcítit do otcových nálad, raději jen řekla:

„V pracovních jsou připraveny nějaké zákus-

ky a něco k pití. Myslela jsem, že nebudete stát o nic velkého, když se za půldruhé hodiny bude podávat oběd."

„Chci se hlavně vykoupat, a pak potřebuji někoho, kdo mi pomůže vybalit," ozvala se nová lady Cranleighová útočně, jako by očekávala, že by ji mohli přehlédnout.

„Komorná už čeká nahoře," uklidňovala ji Melita, „a sluhové právě teď vynášejí kufry nahoru."

„Možná bych na to měla raději dohlédnout."

„To opravdu není třeba," odpověděla Melita, ale ještě větu ani nedopověděla, a už si uvědomila, že se nezavděčí.

Macecha rozhodně neměla v úmyslu připustit, že by pro ni něco zařizovalo sedmnáctileté dítě. A také to hned od prvních dnů dávala jasně najevo.

Když Melita s otcem osaměla, měla nutkání se ho zeptat, proč se znovu oženil a proč si vybral za manželku zrovna takovou rozkazovačnou a sebejistou ženu, která se ve všem tolik liší od její maminky. Ale bylo zbytečné se vyptávat. Velmi rychle přišla na to, že macecha má peníze a navíc je spřízněna s mnoha důležitými rodinami včetně rodiny ministra zahraničí.

Melita už dávno věděla, že otec je nadmíru ctižádostivý, ale až teď si uvědomila, kam ho jeho ctižádost může dohnat. I přesto si však byla jistá, že ten, kdo první projevil zájem, nebyl otec.

Budu se s tím muset nějak vypořádat, pozdechla si v duchu.

Nikoho z nich, ani Melitu, ani otce, ani lady Cranleighovou, však nenapadlo, že zbývá jen velmi málo času, aby si mohli na sebe v dobrém i zlém zvyknout. Protože během loňských Vánoc, asi rok po svém druhém sňatku, sir Edward náhle zemřel.

Byl to tak silný otřes, že ještě ve chvíli, kdy Melita kráčela za otcovou rakví, nemohla uvěřit, že je to pravda. Když se po obřadu vrátila do domu, čekala, že každou chvíli uslyší otcův hlas. A v noci pak dokonce několikrát zašla do jeho ložnice přesvědčit se, zda se jí náhodou jen nezdál ošklivý sen a otec ve skutečnosti žije.

Lady Cranleighová, která se musela obléknout do smutku pouhý rok poté, co byla nevěstou v bílém, se podle vlastních slov postavila k tragédii statečně.

Měla spoustu přátel, kteří jí teď přicházeli vyslovit účast. A černá barva jí slušela, vypadala v ní neobyčejně přitažlivě, což jí nepochybně do jisté míry nahrazovalo ztrátu manžela.

Pro Melitu však otcova smrt znamenala pád do tmy, jako by z jejího života vymizelo všechno světlo.

Při pohřbu maminky si myslela, že už nic nebude takové jako dřív, ale teprve po smrti otce pochopila, že hlavní opora celé její existence zmizela rázem v nenávratnu, jako by na jedno sfouknutí svíčky.

Vždy si byli s otcem blízcí, a ať byl během své diplomatické kariéry poslán kamkoliv, Melita od malička cestovala s ním. I přes velké pracovní zaneprázdnění si na ni otec vždycky vyšetřil aspoň trochu času.

Po jeho smrti se všechny příjemné vzpomínky proměnily v obrovská muka. Nechtělo se jí věřit, že se kdysi ve Vídni cítili šťastní. Nebo co všechno jen dokázal vymyslet v Itálii, aby jí vysvětlil dějiny zdejších míst. Měl opravdový dar oživovat minulost, protože nebyl jen schopný a uhlazený diplomat, ale rovněž výjimečný vědec.

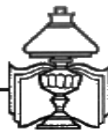
V posledních měsících se pro Melitu stala jedinou útěchou četba knih v otcově pracovně a snaha představit si, jak jí otec vysvětluje jejich obsah - jak to dělával za života.

Později Melitu napadlo, že právě zájem o knihy a to, že nacházela v knihách útěchu, přimělo macechu, aby rozhodla o její budoucnosti.

Cítila se velmi nešťastně a nepříjemně, aby se účastnila čajových dýchánek, jež lady Cranleighová navzdory smutku pořádala každý čtvrtek. Ostatně málokdy se jí dostalo pozvání a nikomu nechyběla ani v úzkém kruhu známých, které vdova pravidelně zvala na oběd, aniž se tím dopouštěla nějakého hrubého společenského prohřešku.

Až o rok později, jednoho prosincového pošmorného rána, kdy obloha byla šedivá a ani roztopené krby v každém pokoji Eaton Place nezabránily náporu studeného větru, seznámila lady Cranleighová Melitu se svými plány.

„Přemýšlela jsem o tvé budoucnosti, Melito," začala a upřela na nevlastní dceru nepřátelský pohled. Ten se dal přičíst i tomu, že Melita za poslední dva roky vyrostla do neuvěřitelné krásy. Plavé vlasy, jež tolik připo-

míhaly její matku, zářily jako jarní slunce a drobnému, růžovobílému obličejí dominovaly velké, temně modré oči. Vypadala tak trochu jako panenka z míšeňského porcelánu.

Měla nádhernou postavu a při chůzi se vznášela s ladností, kterou by jí mohla závidět leč která baletka.

„Líbí se mi, když chodíš takovým lehkým krokem," řekl jí jednou otec. „Nesnáším, když se dívka nemotorně zvedne z křesla a kráčí jako loutka, kterou někdo vede na provázku."

Melita se tehdy rozesmála, ale věděla přesně, co má tatínek na mysli.

Její maminka uměla vstoupit do pokoje tak, že měl člověk pocit, jako by dovnitř vlétlo chmýří z bodlácí, a Melita odjakživa doufala, že se mamince jednou vyrovná.

Zato macecha se svou těžkou a robustní postavou, která s přibývajícím věkem zesílí a zmohutní ještě víc, byla pravým opakem Melity.

„O mé budoucnosti?" otázala se Melita.

„Přesně tak," přikývla lady Cranleighová. „Ráda bych věděla, jestli jsi o tom už vůbec uvažovala."

„Myslím... že vám... nerozumím."

Doposud měla za to, že nemá jinou možnost než žít s macechou pod jednou střechou a tento rok poprvé vstoupit do společnosti. Protože ještě neuplynula doba smutku, dosud se tak nestalo.

Už se plánovalo, že bude představena královně v Buckinghamském paláci, což znamenalo především možnost účastnit se později mnoha plesů a recepcí, při nichž všechny mladé dívky z vyšších kruhů získávají své první společenské zkušenosti.

„Myslím, že bude nejlepší, když budeme vůči sobě naprosto upřímné a otevřené," prohlásila lady Cranleighová, „a tak ti říkám přímo, že se necítím být ve věku nějaké matrony, abych dělala gardedámu nezkušené slečince."

Melitě se oči rozšířily údivem.

„Jenže... kdo jiný by mi mohl dělat... doprovod?" namítla po chvíli mlčení. „Tatínek vždy říkal, že má jen velmi málo... příbuzných... a maminka rodina, jak víte, pochází z Northumberlandu."

„Myslím, že jen stěží by se našel někdo, kdo by tě rád uvedl do společnosti. Nejde o to, že by nikdo nechtěl, ale nejsou na to peníze," vmetla jí lady Cranleighová do tváře.

„Nejsou žádné... peníze?" hlesla nevěřicně Melita.

„Prošla jsem důkladně otcovy finanční záležitosti," vysvětlovala lady Cranleighová, „a zjistila jsem, že po splacení všech dluhů včetně hypotéky na dům pro tebe nic nezůstane."

Melita spráskla ruce.

Už při vyřizování pozůstalosti po matčině smrti zjistila, že sídlo Eaton Place je pro ně ve skutečnosti příliš drahé, ale otec o nějakých změnách nechtěl vůbec slyšet. Když mu navrhovala, že by se přestěhovali do menšího domu, přestal si toho všimnout a raději se nechal unášet nadějí, že se něco stane a jednoho dne zase budou finančně zajištěni.

Dnes však Melita ve vši nahotě poznala, že otcova bezstarostnost je mohla přivést leda do ráje hlupáků. Nenaskytla se žádná příležitost, aby vydělal dostatek peněz a vyrovnal dluhy, které neustále narůstaly, a tak se nakonec oženil s bohatou nevěstou. A možná právě o to celou dobu usiloval. Nebylo pochyb, že se během ročního manželství s druhou ženou stal mnohem zámožnější než kdy předtím. Sama Melita si uvědomovala, že ve srovnání s předchozími léty si mohli za poslední rok dovolit mnohem víc přepychu. Přitom nešlo jen o skvělé a vybrané dárky, otec utratil značnou částku peněz i za její šaty a také jí koupil koně, aby měla na čem jezdit.

Melita se teď cítila hodně nepříjemně, když si uvědomila, že všechno, co dostala, nebylo pořízeno za otcovy, ale za macešiny peníze.

Lady Cranleighová pozorně sledovala výraz její tváře.

„Vidím, že mi rozumíš," řekla nakonec. „Za života tvého otce jsem byla ochotná hradit výdaje související s jeho dcerou, ale nyní, když je po smrti, v tom nehodlám pokračovat." Během těchto slov jí pohled ztuhl. „A navíc, řeknu ti to na rovinu, nechci, abys tu nadále se mnou bydlela."

„Ale... co tedy... mám podle vás udělat?" zeptala se Melita bezmocně.

„Právě o tom si chci s tebou promluvit," řekla rázně lady Cranleighová. „Abych však řekla pravdu, Melito, nemáš na vybranou, s mým návrhem můžeš jen souhlasit."

Melitiny obavy narůstaly. Měla sice nejistý pocit, že lady Cranleighová se před dalším rozhovorem necítí nejjistěji, ale to trvalo jen krátce. Macecha se už rozhodla.

„Když jsem byla s tvým otcem tři měsíce před jeho smrtí v Paříži," spustila lady Cranleighová, „seznamili jsme se s velmi šarmantním mužem, hrabětem de Vesonne. Vyprávěl nám mimo jiné i o své malé dcerce, kterou nadevše zbožňuje. Tehdy se s tvým otcem shodli, že jedna z nejdůležitějších součástí dívčí výchovy a dívčího vzdělání je dobrá znalost cizích jazyků. Při loučení mě proto hrabě požádal, abych mu pomohla najít anglickou vychovatelku, až jeho Rose-Marie bude o něco starší. Velmi by si přál, aby dcera mluvila anglicky stejně jako francouzsky, a později, až povyroste, aby se pustila do studia dalších jazyků, jimiž by si rozšířila svoje znalosti."

Lady Cranleighová se na okamžik odmlčela a pak pokračovala:

„Myslím, že už ti začíná svítat, jaké mám s tebou plány."

Melita se nezmohla na jediné slovo odpovědi, a tak macecha mluvila dál:

„Někdy v srpnu jsem panu hraběti de Vesonne napsala a sdělila jsem mu, že jsem našla osobu, která by mohla být skvělou vychovatelkou jeho dcerky. Před dvěma dny přišla odpověď, v níž mě žádá, abych onu guvernantku co nejdříve poslala do St. Pierre na Martinik."

„Na Martinik?" Melita to slovo téměř nedokázala vyslovit. „Chcete říct... že bych tam měla jet sama a bydlet u lidí, které jsem nikdy v životě... neviděla?"

„Probůh, přece už jsi dospělá!" zakroutila lady Cranleighová posměšně hlavou.

„A-ale... je to... strašně daleko," namítla vyděšená Melita.

Lady jen pokrčila rameny.

„V tom případě to přesně zapadá do mého záměru. Nestojím o to, aby lidé říkali, že jsem tě donutila vydělávat si na živobytí. A taková chytráci by se určitě našli. Už jen proto, že na mě žárlí. Dobře vím, jak by si přáli, abych ti dělala gardedámu a hledala ti vhodného manžela. Jenže na to jsem ještě moc mladá, Melito, příliš mladá!"

Melita o ní věděla, že jí bude nejméně pětatřicet, ale skutečný důvod spočíval jinde. V posledních měsících se totiž zdálo, že macecha se chce znovu provdat. Nevlastní dcera začala být na obtíž a navíc svým půvabem znamenala nežádoucí konkurenci.

Melita se zvedla a nervózně přešla pokojem.

„Určitě by se pro mě... našla... i jiná možnost."

„Ještě bys například mohla vstoupit do kláštera, pokud tě láká nechat se zavřít do takové hrobky. V tom ti pochopitelně bránit nebudu."

„Ne... to bych nedokázala...," polekala se Melita takového řešení. „Já jen, že Martinik... je na úplně jiném konci světa."

Z macešina výrazu však pochopila, že právě tohle byla jedna z rozhodujících pohnutek. Zkusila to tedy jinak:

„Nikdy jsem... nikoho neučila. Vždyť já ani nevím, jak správně vyučovat."

„To prý je úplně malé dítě," odbyla ji lady Cranleighová. „Krom toho si myslím, že když pořád ležíš v knížkách a otec na tvém vzdělání nikdy nešetřil, měla bys umět předat nějaké vědomosti. Zvláště když jde o nějakou maličkou kreolku, která pravděpodobně ani nepobrala moc rozumu."

„A co když se nebudu hraběti s hraběnkou líbit?" zajímala se Melita. „Co budu dělat pak?"

„Raději se jim snaž zalíbit, protože jinak by ti nezbylo než přeplavat zpátky do Anglie," odsekla lady Cranleighová.

Během posledních slov se zvedla od stolu a znechuceně i nepřátelsky zároveň se podívala na Melitu.

„Už jsem panu hraběti odepsala, že přijedeš lodí, která vyplouvá ze Southamptonu za dva týdny. Tu plavbu na Martinik ti zaplatím a navíc ti dám sto liber. To je víc, než zbylo z majetku tvého otce, takže bys měla být vděčná, že ti dávám alespoň to."

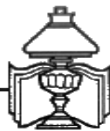
„A... až to utratím?" otázala se Melita a takřka žalostně se zadívala na macechu.

V tu chvíli pronikl oknem dovnitř bledý záblesk zimního slunce a ozářil její plavé vlasy. Zdálo se, jako by jí kolem hlavy vzplála svatozář a ona se proměnila v půvabný nadpozemský přelud.

„Tak asi pojdeš hladý v nějaké škarpě!" houkla lady Cranleighová místo odpovědi a vyšla z pokoje. Nezapomněla za sebou prásknout dveřmi.

Následující dny se Melitě proměnily v nekonečnou noční můru, z níž se nemohla probudit.

Vlastně tomu ještě nevěřila ani při balení kufrů, do nichž nechala naskládat nejen svoje

nejmilejší věci, ale pokud se našlo místo, i to, co patřilo její mamince.

Nemohla se smířit s myšlenkou, že možná navždy odjede z Anglie, a trápila se představou, že se v roli vychovatelky neosvědčí, bude propuštěna a těch sto liber na hotovosti se rozplyne, dřív než si najde jiné zaměstnání.

Budu někde jen hladovět, opakovala si každou chvíli jako šílená.

Postupně se však uklidňovala vědomím, že vždycky jí zbyde poslední možnost, kterou je moře. Nemůže být přece tak těžké zemřít, vždyť pak se vlastně shledá se svými rodiči. Alespoň nebude sama v tom nepřátelském světě jako nyní, kdy nemá nikoho, ke komu by se mohla uchýlit o pomoc.

V první chvíli ji sice napadlo, že by se mohla pokusit spojit s některým z bratranců či sestřenic, případně s dalšími příbuznými z Northumberlandu. Pak si však uvědomila, že by se pro ně jako neprovdaná žena bez prostředků stala jen přítěží, a tak od svého prvotního úmyslu raději upustila.

Navíc jí v jakýchkoli úvahách bránil nedostatek času. Nezbyvalo jí než se podvolit macešiným plánům, sbalit se a odcestovat do Southamptonu.

Rostoucím pocitu, že není dostatečně vzdělaná, aby mohla někoho učit, byť by se jednalo o malé dítě, čelila tím, že si do kufrů přibalila velké množství otcových knih. Zároveň si říkala, že ji tak alespoň něco bude v novém světě spojit s minulostí a rodiči.

Na druhou stranu díky knihám cítila mnohem větší opuštěnost, zvláště když se dotýkala nejohmatanějších stránek, a kdykoliv se podívala na otcovy nejoblíbenější, nahrnuly se jí slzy do očí. V duchu dokonce zaslechla otcův hluboký hlas, jímž recitoval jejich oblíbené verše.

Ach, tatínku, tatínku, rozplakala se. Nedalo se však dělat nic, jen se podrobit macešiným příkazům.

Do posledního okamžiku doufala, že nastane nějaký zázrak, který ji zachrání, ale když nakonec loď vyplula ze southamptonského přístavu, zamžily se jí oči slzami tak, že ani nedohlédla na pomalu se vzdalující pevninu a rodnou zem.

Po pravdě by však nic zvláštního neviděla, protože ten den byl šedivý, mrholilo, obloha byla zatažená a moře tmavé jako ocel.

Přesný opak ji čekal, když se blížila k pestrobarevnému pobřeží Martiniku, jež bylo přímo pastvou pro oči. Obloha zářila průzračnou modří a Melita si nevzpomínala, že by podobnou barvu někdy viděla.

Jakmile se loď zvolna natočila přídí k dlouhým vlnolamům, otevřel se před ní pohled na přístav přecpaný spoustou malých loďek a člunů, některé měly vytažené plachty, jiné byly připoutány k bojím a nedaleko břehu kotvil i velký počet třístěžňových škunerů.

Na stěžních vlály plamence a vlajky a dodávaly tak přístavu slavnostní ráz, až se zdálo, že v St. Pierre se právě slaví veliký svátek.

Tak tohle je Paříž Západní Indie, říkala si Melita v duchu, ale pak si uvědomila, že jí se ta krása a výstavnost vůbec netýká. Z dopisu, který hrabě zaslal lady Cranleighové, pochopila, že dům nebo zámek, kam má namířeno, není přímo v St. Pierre, ale někde za městem.

Na paní, kterou k nám pošlete, počkám v přístavu osobně, stálo v dopise psaném elegantním a sympaticky vypsáním rukopisem, a ujišťuji Vás, vážená paní, že uděláme všechno, co bude v našich silách, aby se zde cítila jako doma.

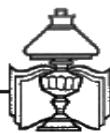
Jako doma! pomyslela si Melita opovržlivě. Copak se bude moci cítit jako doma mezi cizími lidmi v cizí zemi?

Ale přestože pro ni byl Martinik cizí zemí, uchvátil ji svou nekonečnou nádherou. Během příprav na cestu měla neobyčejné množství práce, nicméně si našla čas zajít do Moodyho knihovny na Mount Street ve snaze obstarat si nějaké knihy, které by pojednávaly o Martiniku.

Knihovník, který v minulosti jí i otci mnohokrát pomáhal při vyhledávání určitých knih, tentokrát hledal a pátral marně. Nenašel nic, co by přineslo výrazný užitek. Nezbylo než se spokojit s několika málo odstavci v encyklopedii a mapou, která však podle knihovníka nebyla dobře zpracovaná. Ale i tak mapa poskytla Melitě základní informace a představu o ostrově, o němž dosud nevěděla téměř nic.

St. Pierre bylo na mapě vidět na první pohled a o něco severněji byla vyznačena i hora Mont Pelée. Jižně leželo další větší město a přístav pojmenovaný Fort de France.

Historie Martiniku byla ve stručnosti asi ta-

ková: ostrov objevil Kryštof Kolumbus v roce 1502. Narazil zde na domorodce, jimž se začalo říkat Karibové. Protože však vystupovali vůči cizím vetřelcům nepřátelsky, Kolumbus se tady dlouho nezdržel.

Jako první kolonizovali Martinik Francouzi, později byl několikrát dobyt jinými mocnostmi včetně Anglie. Po všech bitvách, tahačích a dohodách ostrov nakonec připadl zpátky Francii a zůstal francouzským územím.

Melita sice navštívila Francii a Paříž s otcem, ale jen nakrátko, protože tam nikdy nezastával žádnou diplomatickou funkci. Nyní litovala, že neví o Francouzích víc.

Vzpomínala na ně jako na okouzující, rozkošné a zdvořilé lidi, ale v době, kdy Paříž navštívila, byla ještě příliš malá.

Copak mohla vědět něco bližšího o obyčejných lidech? Tušila jen, že se od Angličanů v mnoha ohledech liší. Ostatně jejich země spolu odjakživa soupeřily a nezřídka mezi nimi vypukla i dlouholetá válka.

Třeba se jim nebudu zamlouvat jen proto, že jsem Angličanka, strachovala se v duchu Melita.

A čím víc se blížila loď k molu, tím víc rostla její nervozita.

Seběhla dolů do kajuty a oblékla si velmi módní plášť z hedvábného taftu, který si nechala ušít krátce před svým odjezdem z Londýna.

Hned od počátku se rozhodla, že za žádných okolností nebude ve svém novém postavení vystupovat jako pomačkaná a utrápená vychovatelka, která je zcela závislá na rozmarech svých zaměstnavatelů. Proto také po krátkém váhání prodala malý brilantový prstýnek po matce a za získané peníze si dokonale vybavila šatník.

„Pokud se rozhodneš rozházet svůj jediný majetek na osobní krášlení, nebudu ti bránit," neodpustila si nevlastní matka sžíravou poznámku, když zjistila, kde Melita vzala na nové oblečení. „Ale nechtěj po mně další peníze, u mě už nepochodíš."

Melita neodpověděla, ale v duchu si pomyslela, že by raději zemřela, než by kdy macechu o něco prosila.

Rozšířit však paletu svého oblečení bylo nezbytné, protože za poslední rok, co držela smutek, si pořizovala jen černé šaty, a ty, které nosila dříve, se hodily pro hodně mladou

dívku, nebo se ukázaly jako zcela nevhodné pro budoucí vychovatelku. Dalším důvodem bylo i horké tropické klima na Martiniku, a tak si nakoupila spoustu voálu a mušelínu, aby si další šaty ušila během dlouhé cesty přes moře.

Zatímco otec ji vedl k tomu, aby získávala vědomosti z knih, matka ji naučila šít.

„Každá žena by měla umět vzít jehlu do ruky," přesvědčovala tehdy Melitu, „a jednou ještě budeš ráda, že si dokážeš ušít šaty sama."

Melita si tenkrát myslela, že matka jen tak mluví, ale v poslední době jí musela dát za pravdu. Překvapeně si uvědomovala, že maminka snad musela být jasnovidka, když předpovídala, že nastane den, kdy dcera vděčně ocení, co se od ní naučila.

Drahý plášť z hedvábného taftu doplnila luxusním, neobyčejně slušivým čepcem, zdobeným jemnou krajkou. Pod bradu si uvázala modré stuhy, do ruky si vzala koženou kabelku, v níž měla peníze a šperky, a opět se vrátila na palubu. Přestože jí tlouklo srdce strachy a připadala si mladá a vystrašená, budila dojem opravdové dámy.

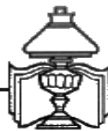
Molo a přístavní hráz byly plné lidí. Melita se postavila k zábradlí a rozhlížela se, zda nezahledne budoucího zaměstnavatele. Před odjezdem žádala macechu, aby jí hraběte popsal, ale lady Cranleighová se vyjádřila velmi neurčitě a mlhavě. Melita ji dokonce podezřívala, že v tom byl zlovolný záměr.

„Je docela pohledný, výškou asi jako byl tvůj otec. Víc ti toho neřeknu, mně všichni Francouzi připadají naprosto stejní," zněla chladná odpověď.

„Má kromě dcery, kterou mám učit, ještě jiné děti?"

„O tom nic nevím," pokrčila macecha rameny. „Já jsem se tehdy o hraběte nijak zvlášť nezajímala. Teprve až po smrti otce mě napadlo využít naše dřívější styky. A ukázalo se to jako schůdné."

Nevím ani, jestli je mladý, nebo ve středním věku, pomyslela si Melita. Ale co se budu strachovat, on si už poradí, aby mě našel, ujistovala se. Konečně spustili mezi molem a lodí lávku a na loď se začala hrnout spousta lidí. Kromě těch, kteří přišli naproti svým příbuzným nebo známým, přicházeli i nosiči, přístavní úředníci, obchodníci a v neposlední řadě i spousta zvědavců.

Lodní posádka se zprvu takovému náporu lidstva bránila, ale posléze se v nerovném boji vzdala.

Jeden ze stevardů vynesl Melitě z kajuty kufr a postavil ho vedle ní.

„Myslím, že je to všechno, slečno.“

„Ano, je,“ přikývla Melita. „Děkuji vám za ochotu i za to, že jste se o mě celou dobu tak pečlivě staral.“

Dala mu dvě guineje. Domnívala se, že je to ta nejmenší částka, jakou mu po tak dlouhé cestě může dát, mladík jí však nadšeně a s hlubokou úklonou poděkoval.

„Doufám, že se vám zde bude na prázdninách líbit, slečno,“ popřál jí, když si ukládal peníze do kapsy.

Prázdniny! pomyslela si Melita hořce. Vždyť si připadá, jako by byla odsouzena na doživotí!

Stála nedaleko lodní lávky a postřehla, že počet příchozích na palubu značně prořídil, a naopak ti, kteří se už mezi sebou shledali, začali odcházet na břeh.

Melita se znepokojeně zaměřila na tlustého, obrovitého Francouze, který se hlučně bavil s jedním z námořníků. Vypadal jako hodně nafouklý balon a pod nosem mu trčel směšně maličký knírek. V duchu se vroucně modlila, jen ať ten člověk není její budoucí zaměstnavatel.

Brzy se naštěstí ukázalo, že tlustých přišel jen vyzvednout rozměrný balík, a o několik minut později se s ním celý zbrocený potem táhl přes lávku na břeh.

Vzduch tady byl horký a vlhký, ale nebylo to tak nepříjemné, jak čekala. Od moře vál svěží vánek, který ladně čečral listy palem i spousty dalších rozkvetlých stromů, jež ani neznala jménem. Ráda by se tou krásou na břehu kochala, ale bylo těžké se soustředit na cokoli, když se jí neustále vracely obavy, jak bude vypadat člověk, který pro ni přijde, a zároveň v ní narůstaly úzkostné pocity, že třeba pro ni neprijde nikdo.

Co když došlo k nějakému omylu či nedorozumění? neustále se jí vnucovala tato znepokojivá myšlenka. Nebo co když si to hrabě s hraběnkou nakonec rozmysleli a už o mě nestojí?

Ustrašeně se rozhlížela kolem a modlila se, aby se to čekání už neprotahovalo a konečně pro ni někdo přišel. A pak najednou spatřila,

že jeden z lodních důstojníků hovoří s vysokým mužem v elegantním klobouku.

Nevšimla si, kdy ten muž přišel na palubu. Okamžitě si však uvědomila, že žádný z mužů, kteří prošli přes lodní lávku na palubu, nevypadal tak vybraně a urozeně.

Úzké kalhoty odpovídaly poslední módě a dvouřadový kabátec do pasu se hodně podobal tomu, jaký nosíval její otec.

Zpočátku ho viděla jen z profilu, ale když důstojník něco vysvětlil a neznámý se otočil směrem k ní, pomyslela si: To přece nemůže být on! Tak mladý a tak pohledný!

Muž však překvapivě vykročil směrem k ní a Melita se přesvědčila, že se ve svém prvním odhadu nemýlila - pohlednějšího muže skutečně ještě neviděla.

Měl tmavé vlasy, černé oči, opálený obličej, což obzvlášť vynikalo díky sněhobílému límečku. Po palubě jako by kráčelo zosobnění elegance.

Teprve ve chvíli, kdy došel až k ní, si uvědomila, že jestli ona na něho hledí překvapeně, tak on ji sleduje s naprostým úžasem.

„Prosím za prominutí, *mademoiselle*,“ promluvil a smekl přitom klobouk, „ale bylo mi řečeno, že vy jste slečna Cranleighová.“

„Ano, jsem,“ váhavě přikývla Melita. „A vy jste...?“

„Jsem hrabě de Vesonne.“

Melita se uklonila. Hrabě z ní nespustil zrak.

„Vážně jste slečna Cranleighová? Já čekám na paní, která má přijet sem na Martinik jako vychovatelka mé dcerky.“

„Jsem Melita Cranleighová, *monsieur*, moje nevlastní matka vám o mně přece psala.“

„*Nom de Dieu!*“

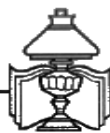
Zdálo se, že ten výkřik mu ze rtů vyklouzl takřka bezděčně. Vzápětí promluvil zcela jiným tónem:

„Odpusťte, ale nemůžu pořád uvěřit, že přijel někdo tak mladý. Čekal jsem vážně někoho staršího.“

„Copak vám moje nevlastní matka... lady Cranleighová... nesdělila...?“

„Napsala mi jenom, že pro mou dcerku sehnala neobyčejně šikovnou, vzdělanou vychovatelku, zkušenou ženu, kterou může vřele doporučit. O tom, že jste dcera sira Edwarda, se však nezmínila ani slovem!“

Melita stiskla rty. Pochopila, co se stalo. Lady Cranleighová se snažila zbavit nevlastní

dcery za každou cenu, a tak úmyslně opomněla napsat, že Melitě ještě není ani devatenáct let.

„Je mi moc líto..., že jste zklamaný," řekla nešťastně.

Hrabě se na ni pozorně zadíval.

„Já vůbec nejsem zklamaný," ohradil se. „Naopak, jsem překvapený a troufám si říct, že přímo nadšený! Pojdme teď raději na břeh. Podrobnosti můžeme probrat i později."

„Ano, samozřejmě," souhlasila Melita.

Nejistě pohlédla na svoje zavazadlo, které stálo vedle, ale to už hrabě luskl prsty a odkudsi se okamžitě zjevil nosič.

Hrabě jí podržel koženou kabelku, kterou měla v ruce. To aby se jí lépe šlo přes hrbolitou lodní lávku. Avšak ještě dříve, než na ni vkročila, zahlédla jednoho z lodních důstojníků, s nímž během cesty vedla mnoho zajímavých rozhovorů a strávila nejednu hezkou chvíli.

„Na shledanou, pane Jarvisi," zavolala na něho. „Chtěla bych vám poděkovat za příjemnou plavbu a byla bych ráda, kdybyste mé poděkování vyřídil i panu kapitánovi."

„Samozřejmě, s radostí, slečno Cranleighová. Na oplátku mi dovolu, abych vám popřál co nejvíce štěstí na tomto nádherném ostrově."

„Děkuji," usmála se Melita.

Přešla přes lodní lávku, a jakmile vystoupila na molo, otočila se na hraběte, který šel těsně za ní.

„Máte ještě víc zavazadel?" zeptal se.

„Bohužel... mnohem víc," špitla Melita.

„Nosič se o to postará," rozhodl.

Vydal muži pár příkazů a potom postáli na přístavní hrázi, dokud nevynesli z nákladního prostoru na molo všech pět Melitiných zavazadel.

„Doufám, že se to do vašeho kočáru vejde," řekla nervózně.

„Buďte bez obav, nechal jsem poslat kočár, kam se všechno bez obtíží naloží," uklidnil ji hrabě. „A protože se blíží poledne, navrhuji, abychom kočár s nákladem poslali napřed, a my si zatím můžeme zajít někam na oběd. Potom vás odvezu svým otevřeným kočárem. Nechci na vás však naléhat, rozhodněte se sama."

„Jízdu v otevřeném kočáře miluji!" neudržela se Melita. „Mám ráda, když se můžu dívat do kraje. Je to nádherné!"

Hrabě na ni upřel oči a pod silou jeho pohledu se trochu zastyděla. I když to bylo směšné, měla pocit, jako by se jí chystal říct, že ona je nádherná také. Vzápětí si však v duchu vyčetla, že takové myšlenky jsou od ní zbytečně domýšlivé a troufalé. Jistě v tom sehrálo své její mládí.

Kočár byl skutečně bytelný a táhl ho pár pěkných koní. Přijeli s ním dva sluhové a hravě se tam vešly všechny Melitiny krabice a bedny, které se naskládaly buď nahoru na střechu, nebo dozadu za kabinu. Kožený příruční kufr hrabě uložil dovnitř na čalouněné sedadlo a dohlédl, aby bylo všechno řádně naloženo. Pak odvedl Melitu k otevřenému kočáru. Ten vypadal neobyčejně elegantně, stejně jako kočáry, v nichž se prohánějí mladí pařížští šviháci v Boulogneském lesíku.

Hrabě nabídl Melitě ruku, aby mohla pohodlněji nasednout, a sám vzal opratě do rukou. Sluha, který doposud držel koně, si přesedl na zadní sedátko pro lokaje. Melita si stačila všimnout, že jeho livrej zdobily knoflíky s korunou a na klobouku se vyjímal kokarda. Sloužící u nich doma nic takového nikdy neměli.

Vyrazili do ulic a Melita se brzy mohla potěšit pohledem zblízka na výstavnou budovu se zdvojenou věží, které si už všimla, když loď vplouvala do přístavu. Ukázalo se, že se nemýlila - byla to katedrála. Dalším neobyčejně působivým místem byla i radnice s velkými hodinami nad hlavním vchodem.

Všechny domy měly červené taškové střechy a okna byla beze skel, tak jak to v tropických oblastech bývalo obvyklé. Typická byla i spleť úzkých přecpaných uliček, pouze podél pobřeží vedla široká třída lemovaná bohatě rozkvetlými stromy.

Kam oko pohlédlo, byly květiny, jasně červené ibišky nebo purpurové, růžové a oranžové bugenvileje.

„Tak co tomu říkáte?" zeptal se jí hrabě po chvílce mlčení.

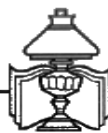
„Je to... nádhera, je to úžasné... mnohem krásnější, než jsem čekala," přiznala Melita.

„Přijíždíte přímo z Londýna?"

„Ano."

„A vážně si myslíte, že se ta města dají porovnávat?"

„Já porovnávám s Paříží," namítla Melita. „Koneckonců jsem už slyšela, že tomuto městu se říká Paříž Západní Indie."

„Ano, je to velmi zdařilá napodobenina, ale také nic jiného než napodobenina!“ prohlásil hrabě.

„Vy máte raději Paříž?“ zeptala se.

„Jak kdy,“ odpověděl s úsměvem. „Martinik mě přitahuje teplem a sluncem a také zdejší společenský život bývá často velmi rušný.“

„Bydlíte tady už dlouho?“

Melita cítila, že klade zbytečně hodně otázek, nemohla se však udržet, byla opravdu zvědavá.

„Můj otec přijel na Martinik ještě před mým narozením,“ vysvětlil hrabě. „Ale často jez-dím do Paříže, ostatně jsem tam i studoval.“

Melita se už chystala položit další otázku, ale uvědomila si, že jí taková role nepřísluší. Neměla by zapomínat, kde je její místo. Svou zvědavost musí rozhodně potlačit.

Jejich rozhovor se však vzápětí přerušil, protože zastavili před restaurací s výhledem na moře.

Na první pohled to byla typická francouzská restaurace s barevnými markýzami proti slunci. Jakmile vstoupili dovnitř, uviděla, že uprostřed mezi stoly je fontánka se zurčící vodou obklopená spoustou pestrých květín.

„To je krása,“ vydechla bezděčně.

„Mohu vám slíbit, že i zdejší jídlo je stejně vynikající,“ usmál se hrabě.

Mezitím přispěchal majitel restaurace a s úklonou pravil:

„*Bonjour, monsieur le comte!* Váš oblíbený stůl je už připraven. *Bonjour, madame!*“

„Můj host, *mademoiselle* Cranleighová, právě přijela z Anglie,“ řekl hrabě, „a vaše restaurace je první místo, které navštíví. Byl bych velice nerad, kdyby odsud odcházela zklamaná.“

„*Mais non, monsieur le comte!* To se u nás nemůže stát. *Mmselle* nabídneme nejlepší repas, něco takového ještě nikdy nikde neokusila.“

Zavedl je ke stolu za přístěnkem.

Na zdech zářily pestrobarevné nástěnné malby, jež maloval skutečný mistr štetce. Dojem, že vstoupili do altánu barev, dotvářela i záplava bugenvilejí kolem.

„Když jsem odjížděla z Anglie, bylo všechno šedivé a studené, listopadové mlhy byly opravdu nepříjemné,“ prohodila Melita zamysleně.

Hrabě se na ni usmál.

Klobouk odložil na prázdnou židli spolu s Melitinou kabelkou.

Byla z krokodýlí kůže a na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o luxusní výrobek. Dřív patřila Melitině matce, o čemž svědčily iniciály.

„Co v tom nosíte?“ zeptal se. „Korunovační klenoty?“

„Ne, jenom svoje vlastní, *monsieur,*“ zasmála se Melita. „Ale je jich tak málo, že skoro nejsou vidět.“

„Možná proto, že jsou ukryty v tak drahocenné schránce.“

„Ta kabelka patřila mamince.“

„Byla paní matka stejně krásná jako vy?“

Melita zrudla.

„Předpokládám... že na tuto otázku... nečekáte... odpověď.“

„Musíte mi o sobě všechno povědět. Stále nemůžu uvěřit tomu, jak vypadáte. Copak jsem vážně byl takový hlupák, abych si vás představoval úplně jinak? Nebo se mi od vaší nevlastní matky dostalo úmyslně tak vyhyčované odpovědi, když jsem se zajímal, jak vypadáte a kolik je vám let?“

Melitu jeho pohotovost a bystrost překvapila.

„Moje nevlastní matka... se mě chtěla, zbavit,“ pronesla tiše.

„To chápu,“ odpověděl.

Opět ji napadlo, jak je zvláštní, že ten v člověk dokáže tak rychle a bez dlouhého vysvětlování pochopit celou situaci.

„A aby to měla jisté, poslala vás na opačný konec světa,“ dodal po chvíli. „Vždycky jsem tvrdil, že bohové Martinik milují.“

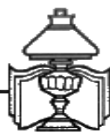
„A přebývají na Martiniku nějací?“ zeptala se Melita, protože si zoufale přála změnit téma, které ji uvádělo do rozpaků. „Vždycky jsem si myslela, že se tu ukrývají pouze božstva vúdú, která přišla s otroky z Afriky.“

„Ta tu máme také,“ přikývl hrabě. „Je jich spousta, když na to přijde, ale mně se líbí myšlenka, že bohové, kteří obývají Olymp, obývají i naše vysoké hory. Jejich vrcholky jsou kuželovité, a když je zahálí nízké mraky, vypadají tajemně a vzrušivě.“

„Už se těším, až to uvidím na vlastní oči.“

„Až přijde čas, ukážu vám to,“ slíbil.

Pohlédla přes stůl a opět si všimla, že ji pozorně sleduje zvláštním pohledem. Zdálo se jí, jako by svět, do něhož vstoupila, nebyl sku-

tečný. Tentokrát však nešlo o noční můru, ale o sen - o velmi vzrušující sen, z něhož se rozhodně netoužila probudit!

II. kapitola

Podobně jako všichni Francouzi i hrabě se velmi pečlivě věnoval výběru jídla.

„Nejprve bych vám doporučoval okusit krabi *matoutou*," radil Melitě.

„Kraby mám ráda," odpověděla.

„Na Martiniku se jedí krabi, žijící na souši," vysvětloval. „Na patnáct dní se naloží do sudu společně s mangem, jamajským pepřem a kukuřicí. Je to vynikající lahůdka, kterou určitě oceníte."

Pro další chod navrhl kuře nadívané kokosovým ořechem a podávané s kreolským *rata-touille*. což byla štedrá porce zeleniny a bylin osmahnutá na oleji a česneku. Melitě ta jídla připadala neobvyklá, ale zároveň neobyčejně chutná a jemná jako delikatesy, které si kdysi dopřávala s otcem ve Francii.

„Jste na Martiniku poprvé, a proto byste nyní měla vyzkoušet banány," navrhl o něco později.

„Banány jsem přece jedla už mockrát," namítla.

„Vážně?" usmál se tajnůstkářsky. „Tady jich roste nekonečná spousta druhů, ty zelené se podávají obvykle se solí, pepřem a polévají se čatní. Naopak žluté banány, co nejzralejší, se svaří společně s vínem, do něhož se přidá špetka skořice. Nebo už se k vám doneslo, co je to takzvaný strýčkův banán neboli *bananes-cornes*? To jsou banány ve tvaru parohu."

„Už dost, prosím... přiznávám se a souhlasím, ještě nikdy jsem nejedla banány," rozesmála se zvonivě Melita.

K jídlu pili víno, ale při aperitivu hrabě trval na tom, aby se Melita napila nápoje vyrobeného z ovocného džusu a rumu. Připadalo jí to chladivě osvěžující a veskrze výtečné.

„Rum lidi obšťastňuje," povídal hrabě, „a to také vysvětluje, proč se obyvatelé Martiniku věčně usmívají."

Melita si toho už také všimla, když vystupovala z lodi nebo pak při cestě kočárem přes město. Ať se podívala na kohokoliv, každý odhaloval dvě řady trpytých, bílých zubů.

„Opravdu se lidé po rumu cítí šťastní?" zeptala se s vážnou tváří.

„Musí to být rum smíšený se slunečním svitem a domácí pohodou," odpověděl.

Měla dojem, že poslední dvě slova záměrně zdůraznil, a protože se cítila trochu provinile, že se dosud nezeptala na jeho rodinu, pokusila se to urychleně napravit:

„Povězte mi něco o dcerce, prosím!"

„Jmenuje se Rose-Marie, je jí osm let a připadá mi skvělá, půvabná a úžasná."

Určitě taková bude, pomyslela si Melita, jestli je alespoň trochu po tatínkovi.

Nikdy si nepředstavovala, že by mohla obědvat jen ve dvou s mužem, který byl tak vzrušivě přitažlivý a jehož oči se měnily s každým proneseným slovem. Byly tmavé, ale jakmile ho něco pobavilo nebo zaujalo, opravdu v nich zajiskřil sluneční paprsek.

„Rose-Marie je vaše jediné dítě?" zajímala se Melita.

„Bohužel, další děti už nemám," odpověděl hrabě. „Přitom až uvidíte Vesonnes-des-Arbres, pochopíte, že to místo je jako stvořené pro velkou rodinu. Jako malý kluk jsem to všechno zbožňoval."

„Máte bratra nebo sestru?" vyzvíдалa dál Melita.

„Bratr bohužel zemřel v sedmnácti, ale mám ještě čtyři sestry. Dnes jsou všechny provdané a odstěhovaly se do Evropy."

„Musí se vám po nich stýskat," poznamenala Melita s účastí.

„To máte pravdu."

Na okamžik nastalo ticho a pak Melita ze sebe poněkud nervózně vypravila:

„Nebudu vaší manželce... *madame la comtesse*... připadat příliš mladá..., abych se mohla starat o Rose-Marii?"

Od prvního okamžiku, kdy hrabě dal najevo překvapení nad jejím mládím a vzhledem, se podvědomě strchovala, že ji on ani jeho manželka nebudou považovat za vhodnou osobu na místo vychovatelky a spěšně ji pošlou zpátky do Anglie.

„Moje žena zemřela. Budou to tři roky."

Melita ztuhla. Uvědomila si, že nevlastní matka to musela vědět, ale z nějakého důvodu jí o tom neřekla.

Možná se zatvářila vystrašeně, protože hrabě rychle dodal:

„O domácnost se teď stará její sestřenice,

madam Boissetová. Také před časem ovdověla. Kromě domácnosti má na starost i správu majetku."

Před poslední větou se dala postřehnout drobná pauza a Melita si všimla stínu, který se usadil v jeho očích.

„Promiňte... nevěděla jsem... že vaše žena...," soukala ze sebe nejistě. „Kdo mi vysvětlí, co všechno mám Rose-Marii učit, madam Boissetová?"

„To udělám já," prohlásil hrabě rozhodně. „O předmětech, které by se Rose-Marie měla učit, včetně toho, do jaké hloubky a v jakém pořadí látku probírat, mám velmi vyhraněnou a jasnou představu a nepřipustím, aby se mi do toho někdo jiný pletl."

Mluvil náhle pěkně zostra, ale jakmile postřehl v Melitině doširoka rozevřených očích narůstající obavy, dodal o poznání klidněji:

„Promiňte. Nechtěl jsem vás znervóznit, *mademoiselle*. Co kdybychom se vrátili na začátek a vy mi dál povídala o sobě?"

„Tolik toho zas není, o čem bych mohla mluvit," sklopila Melita stydlivě oči. „Můj otec, jak jistě víte sám, se znovu oženil, a když loni zemřel, ukázalo se, že utratil všechny své peníze. Neměl nic, co by mi mohl odkázat."

„Ale vaše nevlastní matka je přece dost bohatá, ne?"

Melita se krátce podívala na hraběte a pak se opět odvrátila.

„Je ještě mladá... a rozhodně netouží stát se gardedámou... a už vůbec ne gardedámou své nevlastní dcery."

„To chápu, ale je skutečně nezbytné, abyste si sama vydělávala na obživu?"

„Je to nutnost," odpověděla Melita.

„To se mi zdá divné," prohlásil zamyšleně, „pokud si pamatuji, byl váš otec v diplomatických kruzích velmi důležitou a váženou postavou a ostatní diplomaté se o něm vyjadřovali s neobyčejnou vřelostí. Opravdu nechápu, proč jste přistoupila na to místo vychovatelky."

„Nenapadlo mě nic jiného, co bych mohla dělat," přiznala upřímně Melita.

„Neuvažovala jste třeba o tom, že byste se provdala?" zeptal se.

Na okamžik nastala odmlka, než se Melita odhodlala k odpovědi.

„Víte, celý ten uplynulý rok jsem držela smutek a nikam jsem nechodila, takže jsem

ani neměla možnost potkat někoho, kdo... by mě požádal o ruku."

Opět mezi nimi zavládlo ticho. Hrabě, který se zdál být na rozpacích, mávl na číšníka, aby jim dolil poháry vína.

„Já už nebudu, děkuji," zvedla Melita odmítavě ruku.

„To myslíte vážně?"

„Nejsem si jistá, jestli si alkohol jako vychovatelka mohu vůbec dovolit pít," odpověděla.

„Jste na francouzské půdě," usmál se hrabě, „a jak jistě dobře víte, každý člověk ve Francii, i ten nejubožejší a nejposlednější sedláček, si dopřeje alespoň jednu láhev vína denně."

„O tom jsem už slyšela od otce," připustila Melita, „ale nějak mi nejde dohromady, že na Martiniku se zachovávají francouzské zvyky, přestože je od Francie tak daleko."

„Pokud to měříte na míle, máte pravdu," rozhodil hrabě rukama, „ale naše srdce pořád patří staré vlasti."

Melita se na něho usmála.

„Je známo, že exulanti a vyhnanci milují svou vlast ze všech lidí nejvíc." dodal, „a možná právě proto se snažíme udělat všechno, co je v našich silách, abychom se uchránili pocitů stesku po domovině."

„Mně se snad stýskat nebude," zvažněla Melita. „Zároveň však musím přiznat..., že mám ze všeho trochu strach, protože nevím... co mám dělat... a jak se chovat."

„Na všechno nepochybně přijdete, hlavně zůstaňte sama sebou," odpověděl hrabě. Z jeho hlasu Melita vycítila, že svá slova mínil jako poklonu.

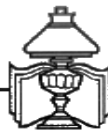
Napadlo jí, že by raději měla odvést řeč od své osoby na nějaké jiné téma.

„Co vlastně pěstujete na plantážích, *monsieur*?" zeptala se. „Lodní důstojníci mi říkali cestou, že na ostrově se nejvíc daří cukrové třtině, banánům, kávě a také nejrůznějším druhům koření."

„Měli pravdu," pokýval hrabě hlavou na souhlas. „Já osobně pěstuji hlavně cukrovou třtinu, o něco méně banány, ale kávy jen nepatrně."

„To zní neobyčejně zajímavě," řekla Melita. „Máte problémy s hledáním pracovních sil? Pokud vím, tak na Martiniku prý nežije moc lidí."

„Ve Vesonne-des-Arbres je dostatek otroků."

„Otroků?“ vykřikla Melita. „Myslela jsem...“ Zarazila se.

„Co jste si myslela?“ vyběhl ji.

„Myslela jsem si, že otroci byli na těchto ostrovech už osvobozeni.“

„Na některých ano, například na Antigui a některých dalších ostrovech,“ odpověděl hrabě, „ale na Martiniku k ničemu takovému zatím nedošlo.“

„Ale jistě...“ začala Melita, ale uvědomila si, že před ní sedí otrokář, který by její názory na otroctví mohl považovat pouze za cosi nepatřičného.

Její otec se k otroctví stavěl odmítavě, a Melita proto odjakživa věřila, že drtívá větší na lidí stejně jako ona považuje otrokářský systém za krutý, nelidský, za něco, co je v rozporu s lidskou důstojností. Prála si, aby všichni otroci byli co nejdříve osvobozeni.

Opět se jí zmocnil pocit, že hrabě sám od sebe vytyčil, co se jí právě honí hlavou a nad čím přemýšlí, protože řekl:

„Otroctví bude samozřejmě zrušeno i na Martiniku jako v řadě jiných míst. Nyní se o tom velmi vzrušeně diskutuje ve vládních kruzích, ale dokud nedojde k žádnému jednoznačnému rozhodnutí, otrokáři sami o sobě s tím těžko něco udělají.“

„Já... rozumím,“ přikývla.

„Doufám, že rozumíte,“ pravil. „A až uvidíte na vlastní oči otroky ve Vesonne, pochopíte, že žijí celkem šťastně a spokojeně. Alespoň já si to myslím.“

Melitě se zdálo, že hrabě mluví o těch lidech jakoby lhostejně, a pocítila ve svém nitru zmatek. Dokonce ji napadlo, že se ve Vesonne ukrývá nějaké tajemství, pak si však řekla, že má jen zbytečně bohatou představivost.

Po jídle Melita upřímně prohlásila:

„Děkuji vám za jeden z nejskvělejších obědů, jaké jsem kdy jedla. Všechno bylo tak úžasně vzrušující a tak nové.“

„Je spousta jiných nových věcí, které bych vám velmi rád chtěl ukázat...“ začal hrabě, ale vzápětí se odmlčel. Melita to pochopila tak, že se nechtěl dopustit chyby, kdyby navazoval nějaké důvěrnější vztahy s vychovatelkou své dcery.

Nesmím zapomínat, že jsem jen lepší druh služky, a snažila se ve vzpomínkách si vybavit, jak se chovaly její vlastní vychovatelky.

V paměti se jí uchovaly jako poněkud nudné, nepříliš bystré ženy, které si brzy po příjezdu uvědomovaly, že toho o některých věcech vědí mnohem méně než jejich žákyně.

Zatímco ji učily podle svých nejlepších schopností, Melita se raději spoléhala na otce, zejména pokud šlo o literaturu, antiku, poezii a mytologii.

Cizím jazykům se učila v zemích, kde otec právě plnil své diplomatické poslání. Otec vždycky razil zásadu, aby ji místní učitelé učili ve své mateřtině. Pokud šlo o francouzštinu, té přisuzoval největší význam a důležitost, a tak zajistil Melitě učitele i v Londýně a ve Vídni. Dnes si Melita s povděkem říkala, že když nic jiného, tak se domluví plyně francouzsky, jako by to byl její druhý mateřský jazyk.

Hrabě na ni pohlédl, a když promluvil, opět měla dojem, že dokáže číst v jejích myšlenkách jak v otevřené knize:

„Dovolte mi, abych složil poklonu vašim jazykovým schopnostem. Váš francouzský přízvuk je obdivuhodný, mluvíte jako rodilá Pařížanka. I když na druhou stranu, co jiného bych měl od dcery takového otce čekat?“

„Děkuji vám, ale abych řekla pravdu, tatínkovi se asi nikdy nevyrovnam. Plyně hovořil v sedmi jazycích a do jisté míry ovládal i několik jihoslovanských jazyků.“

„Rád bych, aby Rose-Marie začala co nejdříve s angličtinou,“ říkal hrabě přemýšlivě, „a pak je třeba doplnit její bohužel velmi chabé znalosti ve všech hlavních předmětech, jako je aritmetika, zeměpis a hudba.“

„Vy považujete hudbu za hlavní předmět?“ zeptala se překvapeně Melita.

„Pro ženu? Samozřejmě.“

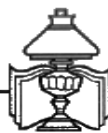
„A proč ne i pro muže?“

Mluvila zaujatě a vyzývavě, jako by hovořila se svým otcem, s nímž se navzájem rádi dohadovali o všem možném.

„Myslím, že hudba je součástí ženského založení,“ vysvětloval hrabě svůj postoj. „Žena by měla umět melodicky mluvit a rytmicky se pohybovat. Hudba dokáže harmonizovat nejen tělo, ale také duši a povahu.“

„Asi máte pravdu, i když se přiznám, že takto jsem se nad tím nikdy nezamýšlela,“ pronesla Melita zadumaně.

„Avšak sama se při chůzi vznášíte, jako by vás k tomu vedla nějaká melodie, která vám zní nebo zpívá v srdci.“

Hlas mu zvonil kovovou hloubkou.

Melita na něho pohlédla, oči se jí rozšířily a utkvěly na jeho tváři. Nikdy by ji nenapadlo, že by mužské oči mohly být tak tmavé a přitom výrazné, a podmanivé.

Do tváří jí pomalu stoupala červeň. V tu chvíli k nim však dolehl od sousedního stolu smích a kouzlo se porušilo.

„Možná bychom se měli zvednout a vydat se na cestu.“ navrhl hrabě. „Do Vesonne-des-Arbres je to patnáct mil, a přestože mám dost rychlé koně, pojedeme víc jak dvě hodiny.“

Vyšli z restaurace, a jakmile se dostali zpátky na nábreží, Melita cítila, že je mnohem větší horko. Dlouhou pláž omývaly majestátní vlny a Melitu ten pohled uchvacoval.

Pak se však cesta stočila do vnitrozemí, začala stoupat a zakrátko se kočár vnořil do stínu stromů rostoucích po obou stranách cesty.

Melita konečně viděla zblízka zvláštní a exotické rostliny, na které se těšila - rostl tu slovník, guava i mangovníky, chlebovníky a avokáda. A čím déle jeli, tím víc se jí zdálo, že se ocitají v pravé a nefalšované džungli plné bambusů, plamének, palem a tamarindu. Obrovité kapradiny rostly do závratných výšek a občas vytvářely nad hlavami tunely.

Při sjezdu do hlubokých roklí se mezi skalami stříbitě leskly bystřiny. Melitu by ani v nebudnějších představách nenapadlo, že by vegetace mohla být tak pestrá a bohatá. Hrabě ji upozorňoval na stromy, které ve zdejších podmínkách dorůstají až třicetimetrové výšky, nebo na obrovité kapradiny, které mírají do délky až deset metrů. Ukázal Melitě také cizopasné, popínavé a epifytní rostliny, jež rostly ve vzájemných propleteních společně s keři, pro něž se toto soužití nakonec stává osudným.

„Takový je zákon džungle.“ vysvětloval hrabě. „Stejně jako lidé i rostliny tyjí jedna ze druhé a přežívají jen ty nejsilnější.“

Hovořil stroze, skoro příkře. Melita jemně namítla:

„Je to všechno tak krásné. Nesnesu pomyšlení, že tam, kde je tolik krásy, může být i tolik krutosti.“

„Příroda je krutá a nemilosrdná, stejně jako lidské bytosti.“ trval na svém hrabě. „Trpí a působí utrpení.“

V jeho hlase nyní zazněla snadno postřehnutelná bolest, a když vyjížděli z hluboké rok-

liny, Melita na něho krátce vzhlédla zpod dlouhých řas.

Ještě tam v restauraci se jí zdál jako veselý a bezstarostný člověk, dokonce až lehkovážný. Ale teď už si tak jistá nebyla. Così jí napovídalo, ačkoliv neměla žádný hmatatelný důkaz, že se ten muž trápí.

Ale proč?

Třeba se to nikdy ani nedozvím. Nakonec slečně vychovatelce nepřísluší zajímat se o pocity a prožitky svého zaměstnavatele.

„Proč jste se tak najednou odmlčela?“ zeptal se hrabě po chvíli. „Přemýšlíte o něčem závažném?“

„Jenom jak je to všechno zvláštní,“ odpověděla Melita. „A také jsem přirozeně trochu nervózní... nevím, co mě vlastně čeká.“

„Necítíte se tady jako dobrodruh, který objevuje nová území a chvěje se, že narazí na něco, co ještě v životě nepoznal?“

„Snažím se o to,“ odpověděla Melita po pravdě, „ale mám strach, že zklamu... že budu chybovat.“

„Pomohu vám, abyste chybovala co nejméně,“ pravil jakoby bezděčně a pak dodal: „Pokud tam ovšem budu.“

„Chcete mi tím říct, že nežijete ve Vesonne? Nebo jak tomu mám rozumět?“ zeptala se.

„Přesně tak, bývám tam jen někdy.“

„Hodně času asi zabere na všechno dohlédnout, že?“

Během plavby slyšela několikrát, že pokud chce plantážník dostat úrodu na trh ve správný čas a v dobrém stavu, znamená to pro něho spoustu těžké práce.

„Mám za to, že jsem vám už říkal o sestřenci mé ženy. To ona se stará o majetek a spravuje ho,“ odpověděl hrabě.

„I když je to žena?“ zvolala Melita překvapeně.

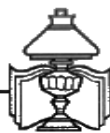
„Ano, i když je žena. Prostě za všechno odpovídá.“

Jeho hlas Melitě prozradil, že s takovým stavem však spokojen není.

Tady něco nehraje.

Styděla se však vyptávat na podrobnosti a on jí po chvíli, jakoby s přemáháním, ukázal zářivý květ toulitky. Připomínala tvarově kalu, ale na rozdíl od ní byla jasně šarlatová a s bílými tyčinkami.

Ujížděli dál do vnitrozemí a tehdy poprvé v životě Melita uviděla plantáže. Před očima

se jí míhaly velké trsy banánů, které po chvíli vystřídala vzrostlá cukrová třtina s půvabnými mečovitými listy, jež se lehce pohybovaly ve větru.

A kam se člověk podíval, tam zahlédl barevné skvrny, bugenvileje šplhající přes zdi či po kmenech stromů, obrovité živé ploty z jasně červeného nebo zlatavě žlutého ibišku, a občas i oranžové lilie, které hrabě nazýval *sceptre aux fleurs*.

Hrabě ve snaze zpříjemnit Melitě cestu vyprávěl spoustu více či méně zábavných příběhů ze života kreolů a také o tom, jak král Ludvík XVI. udělil Martiniku právo na ustanovení koloniálního shromáždění.

„Jsme na svůj ostrov strašně hrdí," pronesl náhle hrabě, „a pokud se člověk cítí šťastný sám o sobě, tak je zde učiněný ráj pro většinu mužů a žen."

„Vy se za šťastného nepovažujete?" neudržela se Melita.

Natočil se k ní obličejem. Ve tváři měl výraz, jako by se divil, proč mu klade zrovna takovou otázku, a Melita si chvatně a s pocitem úlevy uvědomila, že hrabě její dotazy našťástí nepovažuje za dotěrnost nebo vlezlost.

„Ne, nejsem šťastný," odpověděl, „však brzy zjistíte proč, na to vám bude stačit jen několik dnů ve Vesonne."

Ustaraně na něho pohlédla a hrabě se jí jemně zeptal:

„Můžete mi něco slíbit?"

„Ale jistě," odpověděla.

„Možná byste se nejdřív měla zeptat, co od vás chci, než mi dáte slovo."

„V tom případě moje odpověď zní, že vám slíbím cokoli... pokud mi to okolnosti dovolí... platí?"

„To už zní lépe!" řekl a mírně zkřivil ústa.

„A co vlastně po mně chcete, abych vám slíbila?" zajímala se.

„Že vás nevyděláš ani nezmáte to, s čím se setkáte a co uvidíte ve Vesonne. Přejí si, abyste tady zůstala. Chci, abyste si uvědomila, že vždy můžete počítat s mou pomocí. Ačkoliv se vám věci mohou zdát jako nepřekonatelné, vždycky vám pomohu... pokud mi k tomu budou stačit síly."

Mluvil velmi vážně a po chvíli se Melita ozvala tichým hlasem:

„Proč by něco mělo být... nepřekonatelné?"

„Však uvidíte, až budeme na místě," odpo-

věděl. „Ale přál bych si, abyste vytrvala, neodjížděla, i když to asi budete považovat za jediné rozumné řešení."

„Zůstanu," prohlásila Melita. „Vždyť ani nemám kam jít."

Cítila však, že hrabě tou odpovědí příliš neuklidnila. Bůhví co mu dělalo starosti.

Několik minut jeli beze slov a hrabě sledoval jen koně a cestu před sebou. Až pak řekl:

„Možná vám připadá zvláštní, že s vámi o tom takhle mluvím. Váš příjezd pro vás znamená neobyčejně důležitý krok a já doufám, že to bude významný krok i pro mne."

„Já vám... asi nerozumím," ozvala se Melita.

„Mám pocit," začal hrabě pomalu, jako by promýšlel slova napřed, „že mě donutíte, abych znovu bojoval za to, o čem vím, že je správné a dobré, a přestal se smířovat se špatnostmi jen proto, že je to tak snazší."

Melita se chtěla zeptat, co považuje za špatné a co za dobré, nebo aby jí podrobněji vysvětlil, co se jí snaží naznačit.

Byla však velice vnímavá vůči pocitům jiných lidí a instinktivně pochopila, že teď se mu na její otázky nebude chtít odpovídat.

Takovým zvláštním, podivným způsobem se jí pokoušel připravit na případné nadcházející obtíže a přesvědčit ji, že je zvládne.

Les se spoustou nezvyklých a nádherných rostlin se jim ztrácel za zády a nyní jeli kolem obdělávaných polí, ačkoliv se cesta každou chvíli vnořila do rozeklané rokle. To se opět objevily kapradiny, tamarindy a obestřel je horký, vlhký vzduch, který voněl úplně jinak než vzduch kolem obdělávané země.

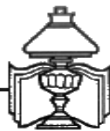
Po dvou a půl hodinách jízdy konečně odbočili z cesty a dál pokračovali ve vyjetých, hrbolatých kolejkách. Kočár se nejistě kymácel ze strany na stranu, pak přešli most a ocitli se na cestě mezi plantážemi banánovníků z jedné strany a jasně zelenými kávovníky z druhé.

Melita se podívala na hraběte a ten po chvíli ce řekl:

„Teď už jsme na pozemcích Vesonne-des-Arbres."

Jeli ještě další čtvrt míle, a tu Melita před sebou uviděla řadu budov. Nejblíže byla dlouhá, nízká budova postavená ze šedého kamene a ze všeho nejvíc jí připomínala nějaké skladiště.

Zdi obrůstaly bugenvilejemi a psím vínem a

o chvilku později zahlédla pomalu se otáčející velké vodní kolo a pod ním úzkou strouhu, do níž spadala stříbřitá voda hrající ve sluneční záři duhovými barvami.

Bylo tady několik větších budov a pak se na levé straně objevilo bezpočet domků s dřevěnými střechami.

„Tam bydlí otroci," vysvětlil jí hrabě, když se tím směrem zadívala.

Až teď si Melita všimla malých černošských dětí, které si hrály na trávě. A pak poprvé uviděla na svahu obklopeném kvetoucími stromy hlavní sídlo, které shlíželo dolů na všechny ostatní domy v osadě. Byl to dvoupatrový dům s verandou postavený z červených cihel a s taškovou střechou. Doslova se utápěl v záplavě barev okolní zahrady.

Projeli klenutým průchodem a hrabě zastavil vedle verandy.

„Vítejte ve Vesonne-des-Arbres!" řekl tiše.

Melita mu právě chtěla říct, že tak nádherné místo ještě neviděla, ale než stačila promluvit, ozval se ode dveří křik a na verandu vyběhla žena.

„Etienne!" volala. „Nečekala jsem vás!"

Melita odhadla, že té ženě bude třicet sedm třicet osm let. Navzdory zavalité postavě se pohybovala čiperně, ale v obličeji nebyla ani trochu hezká.

Její tmavé oči se zdály být neustále ve střehu. Účes měla podle poslední módy, lokýnky kolem tváří, přesto její vlasy vypadaly zplihle a jen zdůrazňovaly sinalost bledé pleti.

Hrabě předal opratě podkonímu a pak teprve odpověděl:

„*Mademoiselle* Cranleighovou jsem se rozhodl přivést osobně."

„Také mě to napadlo, když kočár přijel bez ní," řekla madam Boissetová a hlas jí zněl zcela jinak.

Melitě teprve nyní došlo, že vlastně měla přijet tím velkým kočárem. Hrabě jí sice přišel naproti do přístavu, ale neměl v úmyslu ji sem osobně odvézt.

Madam Boissetová věnovala Melitě první pohled až ve chvíli, kdy vystoupila z kočáru a uklonila se.

„Vy jste slečna Cranleighová?" zeptala se madam Boissetová s nedůvěrou v hlase.

„Ano, madam."

„To snad ne! Na vychovatelku jste příliš mladá. To je přímo směšné!"

Melita si vzpomněla na macechu. Ta se na ni tvářila také tak.

Nevěděla, co by na ta slova měla říct, aby omluvila své mládí a podle všeho především svůj půvab.

„Neříkal jste náhodou, že lady Cranleighová nám posílá ženu přiměřeného věku?" obrátila se madam Boissetová na hraběte.

„Má drahá Josephine, myslím, že by bylo rozumnější, kdybychom celou záležitost probírali uvnitř, pokud je vůbec co probírat," navrhl hrabě.

„Bude určitě co probírat," odsekla madam.

Nicméně zamířila dovnitř a Melita ji překvapeně následovala.

Vstoupili do prostorné místnosti, zřejmě společenského sálu. Dalo se tak soudit podle pohovek a křesel potažených damaškem a podle obrazů na zdech.

V oknech nebylo sklo, a pokud bylo třeba okna zavřít, například při bouři, sloužily k tomu velké dřevěné okenice.

Stěny pokrývaly tapety se záplavou půvabných ornamentů a na stolku z doby krále Ludvíka XIV. se vyjímal ševreský porcelán a francouzské knihy.

Melita by se tu velmi ráda porozhlédla, protože salon na ni udělal opravdu dojem, ale bránilo jí v tom vědomí, že madam Boissetová se na ni zlobí.

Právě nyní rozhořčeně promlouvala k hraběti vysokým, rozechvělým hlasem:

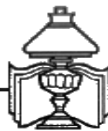
„Celé je to k smíchu a dobře to víte, Etienne! Copak tahleta dívka může dělat vychovatelku? Z Anglie měli poslat někoho jiného."

„Už jsem s *mademoiselle* Cranleighovou mluvil," prohlásil hrabě chladně, „a shledal jsem, že je neobyčejně inteligentní. Nemám jediný důvod myslet si, že by neobstála. Mohla by klidně učit a vychovávat i starší dítě než Rose-Marii."

Z madam Boissetové se vydral zvuk, který se zdál být směsicí zklamání a podráždění.

„Vůbec nechápu, proč nám lady Cranleighová poslala někoho tak mladého!" vypálila po chvíli hrubě. „Ta se musela snad zbláznit!"

„Lady Cranleighová je nevlastní matka *mademoiselle*," řekl hrabě dřív, než Melita vůbec stačila otevřít ústa, „a protože je to dcera sira Edwarda Cranleigha, jsem si jistý, že v jejím případě nemá věk nic společného se schopnostmi."

Madam Boissetová si prohlédla Melitu od hlavy k patě a celým svým vzezřením dávala najevo nepřátelství.

„Teď už chápu, Etienne, proč jsme tak nečekaně poctěni vaší přítomností," houkla nepříjemně.

Hrabě si jejích slov nevšímal a obrátil se na Melitu:

„Byl bych rád, kdybyste šla nahoru a seznámila se s dcerou."

Melita vrhla krátký, nervózní pohled na madam a pak se vydala za hrabětem. Ze sálu prošli do haly, odkud vedlo dřevěné nádherně vyřezávané schodiště do horního patra.

Na schodech neležel žádný koberec a Melitě se zdálo, že jim pod nohama každý stupeň nepříjemně hlasitě vrže. Madam je celou dobu upřeně sledovala ode dveří.

Melita tiše promluvila až na posledním schodu:

„Omlouvám se vám za nevlastní matku, udělala chybu, když opomenula vysvětlit, kdo jsem a kolik mi je let. Když nic jiného, mohl byste alespoň včas vzkázat, abych nejezdila."

„Já jsem ale velmi rád, že jste přijela," přiznal hrabě. „A vím, že Rose-Marie bude také ráda."

Prošli až na konec chodby a hrabě otevřel poslední dveře. Ocitli se ve velkém pokoji a Melitě se zdálo, že je plný drahých hraček všeho druhu. Panenky, medvídci, míče, kostky, švihadla, domeček pro panenky se všemi náležitostmi a samozřejmě nechyběl ani houpací kůň.

U stolu jedla za dohledu postarší černošky malá dívenka. Jakmile uviděla, kdo vešel do dveří, nadšeně vykřikla:

„Tatínku! Tati!"

Seskočila ze židle a vrhla se mu do náruče.

Sklonil se k ní, aby ji vyzdvihl, a holčička ho vroucně políbila, jako by se bála, že jí otec zase zmizí.

„Ty ses vrátil, tati!" vydechla radostně mezi polibky. „Vrátil ses, hurá!"

„Ano, vrátil," usmál se hrabě, „a přivedl jsem s sebou někoho jenom a jenom pro tebe, někoho, o kom vím, že se ti bude líbit."

Rose-Marie se podívala na Melitu, ale otce se nepustila. Byla roztomilá, měla tmavě hnědé vlasy a hnědé oči.

„Kdo to je?" zeptala se po chvíli.

„To je *mademoiselle* Cranleighová a přijela

tě něco naučit. Naučí tě spoustu věcí, které jednou budeš potřebovat."

„To je ta vychovatelka, o které mluvila teta Josephine?"

„Ano, je to ona," souhlasil hrabě.

„Ale teta Josephine mi říkala, že bude stará a přísná a že mě donutí dělat všechny věci, které se mi dělat nechce."

„Brzy poznáš, že tahle *mademoiselle* ti ukáže a vysvětlí spoustu nového a naučí tě dělat spoustu zajímavých věcí, které tě ještě nikdy nenapadly," tvrdil hrabě.

Melita se na Rose-Marii, která ji zkoumavě sledovala, usmála.

Hrabě se mezitím otočil k černošce, která se právě zvedala od stolu.

„Jak se vám daří, Eugénie?" zeptal se jí.

„Výborně, pane, děkuji."

„Tak to je skvělé," řekl hrabě. „Víte, Eugénie, chtěl bych od vás, abyste pomohla *mademoiselle* Cranleighové a řekla jí co a jak, ano?"

„Já *mmselle* pomůžu," přikývla Eugénie a krátce pohlédla na Melitu.

„Děkuji vám," ozvala se Melita a podala Eugénii ruku. „Bude to od vás milé."

Eugénie po chvílce váhání ruku přijala a zároveň se uklonila.

„To je nádherná učebna!" vykřikla nadšeně Melita, když se znovu rozhlédla kolem. „Ještě nikdy jsem neviděla tolik hraček!"

„Přivezl jsi, tati, něco pro mě?" dotazovala se Rose-Marie.

„Dnes ne," odpověděl hrabě, „i když ano! Jmenuje se *mademoiselle* Cranleighová."

Rose-Marie se zasmála.

„To je ale legrační dárek," prohlásila šťastně. „A taky dost veliký."

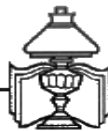
„Uvidíš, že si s tím novým dárkem užiješ," pokračoval hrabě. „*Mademoiselle* umí hrát na klavír a jsem si jistý, i když jsem se jí ještě neptal, že umí také tančit."

„Já tančím moc ráda," prohlásila Rose-Marie, „ale strašně nerada cvičím stupnice. To mě vůbec nebaví. K čemu to vůbec je?"

V protějším rohu učebny si Melita všimla klavíru, a tak k němu zamířila. Už na první pohled viděla, že se jedná o prvotřídní nástroj.

„Když jsem byla tak velká jako ty, tak mi stupnice také vadily," světila se. „Ale co říkáš tomu, že bych tě je naučila cvičit jinak?"

Rose-Marie seskočila z otcovy náruče na zem.

„Tomu nerozumím. Jak jinak?“ zeptala se.

„Rovnou v písničce.“

„Jé, to mi ukažte. Ukažte mi to hned!“ rozkazovala dívka.

Melita vzhledla omluvně k hraběti a pak se posadila ke klavíru. Stáhla si rukavičky a prsty se jí rozběhly po klávesách ze slonoviny. Pokoušela se vzpomenout si na písničku, kterou se naučila kdysi před lety. V melodii písničky se ukrývala základní stupnice. Melita ji zahrála, ale slova pouze odříkala, protože se přece jen styděla zpívat. Nicméně Rose-Mariinu představitost to zaujalo a po chvíli dívka sama od sebe přiznala:

„To se mi líbilo. Moc.“

„Tak víš co, já tě tu písničku naučím, abys ji příště mohla zahrát tatínkovi sama. A také se naučíme slova, abys ji zároveň mohla i zpívat.“

„To bude legrace, už se těším! Zahrajte to ještě jednou, *mademoiselle*! Prosím, ještě jednou!“

Melita se už už chystala znovu sáhnout do kláves, ale otevřely se dveře a dovnitř vstoupila madam Boissetová.

„Co se to tady děje?“ hartusila! „Tolik hluku a rámusu, Rose-Marie má nejvyšší čas jít spát.“ Sama přitom mluvila neobyčejně hlasitě. Zapíchla prst do vzduchu směrem k Melitě a pokračovala: „Já jen doufám, *mademoiselle*, že se nechystáte rozbít dobré návyky, které jsem Rose-Marii vštěpila. Pamatujte, u dítěte je zdraví na prvním místě!“

Melita se zvedla ze stoličky a zůstala stát. Necítila se právě nejlépe, protože slova madam Boissetové považovala za přímý útok proti své osobě.

„Promiňte, madam,“ řekla. „Bohužel jsem si neuvědomila, že čas pokročil.“

Chtělo se jí ve skutečnosti říct, že je zbytečné, aby osmileté dítě chodilo spát tak brzy, ale pomyslela si, že by nebylo prozíravé hned napočátku popudit proti sobě madam Boissetovou.

Ta se významně podívala na stůl.

„Rose-Marie, běž si dojíst večeři, a vy, *mademoiselle*, můžete jít do svého pokoje, abyste dohlédla na vybalení vašich zavazadel. A až budete hotová, pokud nebude příliš pozdě, dám vám veškeré pokyny, které se týkají Rose-Marie. Klidně to však může počkat do zítřka.“

„Já už *mademoiselle* vysvětlím co a jak,“ vložil se hrabě tiše do hovoru.

„Vy?“ vybuchla madam. „Proč? Proč se do toho najednou chcete míchat?“

„Protože Rose-Marie je moje dcera,“ odpověděl hrabě, „a jak jistě dobře víte, mám velmi jasnou představu o tom, jak by měla vypadat její výchova.“

„Ale pokud ji mám vychovávat...“

„Dělala jste to, protože tu nikdo jiný nebyl,“ přerušil ji hrabě. „Nyní jsem však najal *mademoiselle* Cranleighovou a s ní také promluvíme o výchově a budoucnosti Rose-Marie.“

„Vy že jste najal *mademoiselle*?“ kousavě pronesla madam, a bylo to míněno jako otázka.

„Dobře víte, že jsem odpověděl na dopis lady Cranleighové a že to byl můj nápad zajistit anglickou vychovatelku.“

„Předpokládám, že ji také budete platit!“

„Jistě, budu ji platit sám.“

Madam se nehezky zasmála.

„Vy? S vašimi nejistými zisky?“ Na tváři se jí usadil ironický úsměšek. „Co když zkrachujete?“

Hádka byla skutečně velmi nepříjemná, nejen pro Melitu, ale především pro Rose-Marii, která se náhle začala třást po celém těle.

Něco podobného neprožívá ta malá jistě po prvé, myslela si Melita, a tak se bezděky naklonila k děvčátku a pošeptala mu:

„Až si vybalím, tak ti ukážu, co jsem přivezla. Některé věci se ti určitě budou líbit.“

S potěšením si všimla nadšeného záblesku v Rose-Mariiných očích.

„A to všechno jste přivezla přes moře?“ zájímala se malá.

Melita přikývla.

„Z Paříže?“

„Ne, můžeš hádat ještě jednou.“

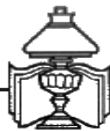
„Já vím, z Londýna!“

„Výborně,“ usmála se Melita.

Snažila se soustředit jen na Rose-Marii, ale proti své vůli musela vyslechnout i sžíravá slova, jimiž madam Boissetová častovala hraběte:

„Předpokládala jsem, že jste od nás odešel natrvalo. Při odchodu jste se přece vyjádřil jasně a stručně. Řekl jste, že se nemíníte vracet.“

„Změnil jsem názor,“ řekl hrabě. „Tady je můj domov a sem také patří.“

Na okamžik se rozhostilo tíživé ticho a pak madam promluvila zcela jiným tónem:

„To jsem vám říkala už dávno, ale vy jste mě nikdy neposlouchal!“

Melitě se zdálo, že se hrabě schválně odvrátil, jen aby nemusel madam Boissetové pohlížet do očí. Pak promluvil k Rose-Marii:

„Pojď, půjdeme se projít do zahrady. Mohla bys mi ukázat kytičky u vodotrysku. Když jsme se na ně dívali před třemi dny, tak teprve začínaly pučet, ale dneska už určitě kvetou.“

„Ano, ano! Uvidíš, jak kvetou, pojď!“ vykřikla Rose-Marie nadšeně.

Vzala ho za ruku a táhla ke dveřím.

„Je nejvyšší čas, aby Rose-Marie šla spát,“ ozvala se madam Boissetová, ale její hlas ztratil na předchozí jistotě.

„Dlouho se tam nezdržíme, Josephine,“ odbyl ji hrabě chladně.

Otec s dcerou vyšli z pokoje a Melita slyšela, že Rose-Marie radostně brebení cestou přes chodbu.

„To dítě potřebuje tvrdší ruku,“ zavrčela madam. „A je mi jasné, Eugénie, že jsi ji zase jako obvykle rozmazlovala.“

Podívala se ke stolu ve snaze objevit nějakou chybičku nebo prohřešek, aby mohla dál rýpat:

„Nakázala jsem přece kuchaři, aby jí připravil jen obyčejnou večeři. Tohle je pro dítě nevhodné a navíc zbytečně moc drahé.“

„La *petite m'nselle* nebude jíst, co nemá ráda, madam.“

„Tak ji k tomu musíte donutit! Doufám, *mademoiselle*, že si to vezmete na starost.“

Pohlédla na Melitu, jako by ji považovala za děvče pro všechno, a bez dalšího slova vyšla z pokoje.

Melita se podívala na Eugénii a všimla si, že se černá služka usmívá.

„Pojďte se mnou, *m'nselle*, já vám ukážu, kde máte ložnici. Pomohu vám vybalit, i když Jeanne už asi se vším začala. Kufry totiž přivezli nejméně před hodinou.“

Eugénie se nemýlila. Když zavedla Melitu do sousedního pokoje, zastihly tam dvě služebné, které vybalovaly Melitiny šaty a další věci.

„Přivezla jste s sebou spoustu věcí,“ poznamenala Eugénie.

„Vydala jsem se na dlouhou cestu a neměla jsem kde své věci nechat.“

„My už se o vás postaráme, *m'nselle*, budete se cítit na Martiniku šťastná, uvidíte,“ zaprorokovala Eugénie.

V tom stručném prohlášení zazněla nefalšovaná upřímnost a Melita se bezděčně usmála.

„To bych velmi ráda, Eugénie,“ řekla. „Také se chci co nejlépe věnovat Rose-Marii, potřebuji však od tebe vědět, kdy vstává a kdy jí. Mám na to sice svůj vlastní názor, ale nechci zbytečně rozzlobit madam.“

„*Madame!*“

V tom jediném slově se skrývalo tolik a navíc Eugénie je doplnila mávnutím ruky, že bylo zbytečné cokoli dále vysvětlovat.

Proč je vlastně tak nepříjemná? kladla si Melita v duchu zvědavé otázky. A proč se s hrabětem tak divně hašteří? Dokonce před služebnictvem, a to nemluví o škodlivosti a neblahém vlivu na Rose-Marii!

Takové chování by například její matka nikdy nepřipustila.

Melita pochopila, že její postavení ve Versonne nebude v žádném případě jednoduché. Zoufale si přála, aby se necítila tak nezkušená a se svou úlohou se vypořádala se ctí. Alespoň že ji hrabě podporuje, jak slíbil, jinak by celá situace byla mnohem nepříjemnější.

Odložila čepce a plášť a ke své radosti zjistila, že slušivé voálové šaty, které si sama ušila, se navzdory dlouhé cestě příliš nepomačkaly.

Rychle si upravila účes a obrátila se na Eugénii:

„Porad' mi, co by bylo nejlepší teď udělat.“

„Myslím, *m'nselle*, že byste měla jít do zahrady za panem hrabětem a naší *la petite m'nselle*. Bude brzy unavená, a tak ji alespoň odvedete domů a uložíte ke spaní.“

„Díky za radu, Eugénie.“

Sešla dolů po schodech a v hale objevila dveře, které vedly na zahradu.

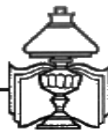
Rose-Mariin smích a hluboký hlas pana hraběte uslyšela ještě dřív, než je zahlédla.

Zastihla je na konci zeleného trávníku u velkých rozkvetlých keřů, za nimiž se rozkládal dech vyrážející výhled.

Do dálky několika mil se táhly plantáže, které vystřídala jasná mořská modř končící proužkem sotva znatelného obzoru.

Na okamžik se zastavila a cítila, že nedokáže udělat jediný krok dál, dokud tu krásu nevstřebá.

Pak se za keři objevila Rose-Marie.

„*Mademoiselle!*“ vykřikla. „Pojďte se ho-
nem podívat, co jsme s tatínkem našli!“

Popadla Melitu za ruku a už ji táhla k malé-
mu potůčku, kde na břehu seděla velká zelená
žába.

Hrabě na přicházející Melitu vzhledl a ona
si dobře všimla, že očima spočinul na jejích
vlasech teď ničím nezakrytých. Byla ráda, že
si před odchodem upravila účes a vlasy jí teď
splývají v přirozených loknách kolem tváří.
Vzadu si své bohaté vlasy svázala do copu.
Díky tomu její šíje vypadala štíhlejší a něž-
nější, což podtrhovalo její ladnost, která ne-
byla tak zřejmá, když měla vlasy zakryté čep-
cem.

Hrabě od ní chvíli nebyl schopen odtrhnout
zrak a ona by nesměla být ženou, aby si ne-
všimla obdivu v jeho očích.

„To je žába, *mademoiselle*,“ křičela Rose-
-Marie. „Takhle velkou žabu jsem ještě nevi-
děla! Tatínek říká, že takové se můžou pro-
měnit v prince!“

„Myslím, že bude šťastnější, když zůstane
žábou,“ odpověděla Melita, „a také si mys-
lím, že má někde schovanu spoustu malých
žabátek. Co kdybychom se po nich podívali?“

„Pojďte, já je chci najít,“ žadonila nedočka-
vě Rose-Marie a vyběhla kousek proti proudu
a nahlížela pod kameny.

„Tak co říkáte mé dceři?“ zeptal se hrabě.

„Je rozkošná.“

„Mně také tak připadá. Jen bych ji hrozně
nerad učil chovat se nesprávně a nepřiroze-
ně.“

Melita se na něho zkoumavě podívala.

„Co tím myslíte?“ nechápala.

Hrabě na okamžik zaváhal, než řekl:

„Víte, moje žena byla velmi klidná a jemná
bytost. Všichni v domě i na plantážích si ji
oblíbili a udělali by pro ni všechno, o co je
požádala. Nebylo potřeba nikoho tyranizovat,
aby jí splnili každé přání.“

Melita si pomyslela, že je zbytečné, aby do-
dával, kdo v tomto ohledu dává jeho dceři špat-
ný příklad.

„Přál bych si, aby Rose-Marie byla jako její
matka.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ přislíbila
Melita. A pak, takřka proti své vůli, dodala:
„Ale nemusí to být vůbec... snadné.“

„Já vím,“ přikývl. „Ale spoléhám na vás.
Můžu vám to říct na rovinu? Máte veškerou

mou důvěru a budu vás ze všech sil podporo-
vat.“

„Děkuji vám, jen bych nechtěla vyvolávat
žádné... potíže.“

„Ty potíže ve Vesonne-des-Arbres budou tak
dlouho, dokud budou existovat určité okolnos-
ti,“ prohlásil. „Ale přál bych si, abyste se na
ně pokusila zapomenout a dělala jen to, co
budete považovat pro Rose-Marii za správné.“

„Vynasnažím se.“

Bylo to řečeno prostě, ale přesto se cítila,
jako by pronesla slavnostní přísahu.

Vzhledla na něho, na jeho tmavou siluetu na
pozadí modré oblohy, a jejich oči se opět se-
tkaly.

Proud jisker, který ji zasáhl, se hned zase
rozplynul, a Melita pocítila, že jí srdce začalo
tlouct o poznání rychleji. Bylo nesmírně těž-
ké porušit ten krásný okamžik, ale přesto se
silou vůle dokázala vzpamatovat.

Donutila se vykročit přes zelený trávník
směrem k Rose-Marii, která stále ještě naku-
kovala pod kameny.

„Tady nikde žádná žabátka nejsou, nikde!“
volala zklamaně.

„Tak se po nich podíváme zítra, budeme na
to mít víc času,“ slibovala Melita. „Ale teď už
bychom se měly vrátit do domu. Eugénie už
na nás čeká.“

„Tatínek půjde taky?“ zeptala se Rose-Ma-
rie.

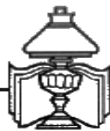
Melita se ohlédla. Hrabě stál na stejném mís-
tě. Díval se na ni a v očích měl výraz, který se
raději neodvažovala pojmenovat.

III. kapitola

Do oken učebny proudily sluneční paprsky
a Rose-Marie snídala. Na stole byla také vel-
ká mísa se spoustou ovoce, které Melita ještě
v životě neokusila. Jediné, co poznala, byla
papája.

Hned po probuzení zjistila, že z okna ložni-
ce má stejně čarokrásný výhled, jaký ji uchvátil
a omráčil včera večer v zahradě. Moře i oblo-
ha byly azurově modré a zelená barva plantá-
ží zářila tak jasně, až se Melitě nechtělo věřit,
že se dívá na opravdovou přírodu, a ne na bar-
votiskový obrázek.

Rose-Marie dojedla a bojácně se svěřovala:

„Teta Josephine mi říkala, že dneska dopoledne se začnu učit. Bude to hodně těžké?“

Melitu napadlo, že madam Boissetová schválně popouzí Rose-Marii proti ní. Hlavní důvod zřejmě spočíval v tom, že s tím nápadem přivést pro dceru anglickou vychovatelku přišel sám hrabě. Madam se očividně od počátku stavěla proti. Situaci navíc neprospělo, že hrabě přivezl Melitu osobně. A jako by to nestačilo, mladá, půvabná Angličanka v ničem neodpovídala obrazu upjaté puntičkářky, s nímž se madam do příjezdu vychovatelky pokoušela Rose-Marii strašit.

Raději se teď na dívku líbezně usmála a navrhla:

„Víš co, mám nápad. Protože jsem tady první den, budeš učit ty mě.“

„A jak?“ ožila Rose-Marie.

„Podívej, myslím, že ze všeho nejdřív bys mě měla provést po Vesonne-des-Arbres a vysvětlit mi, co v kterém domě je, a taky bys mi mohla ukázat, co všechno vám roste na zahradě.“

„To by se mi líbilo,“ řekla Rose-Marie a radostně si poskočila. „Jen jestli to bude opravdové učení.“

„Mohly bychom udělat ještě jednu věc,“ zamyslela se Melita, „já ti budu na oplátku říkat, jak se co řekne anglicky, a ty si to zkusíš zapamatovat. Víš například, co znamená Vesonne-des-Arbres v angličtině?“

„Vím,“ vyhrkla Rose-Marie. „Tatínek mi to už říkal. Vesonne of the Trees, Vesonne mezi stromy.“

„Výborně,“ pochválila ji Melita. „A když si zkusíš zapamatovat další dvě tři anglická slovíčka, můžeš se pak tatínkovi pochlubit, o kolik jsi chytrější.“

Rose-Marii ten nápad očividně nadchl. Chytla se Melity za ruku a obě vyšly společně do sluneční záře.

Dnes ráno nebylo po madam Boissetové nikde ani památky, což Melita přijala s povděkem. Doufala, že je madam nevidí ani při jejich odchodu z domu. Pravděpodobně by naléhala, aby se okamžitě vrátily do učebny.

Rose-Marie měla na hlavě slaměný klobouček, pod bradou uvázaný růžovou tkanicí. Melita dala přednost slunečníku, který ji dostatečně chránil před ostrým sluncem. Měla za to, že by v některém ze svých čepců vyhlížela příliš elegantně.

Rose-Marie ji nejprve zavedla ke kapli.

Byla postavena z šedivého kamene a zvenčí vypadala nenápadně, avšak oltářní prostor zdobily krásné nástěnné malby. Melita si pomyslela, že byly určitě vytvořeny před mnoha lety. Hlavní dřevěný oltář s šesticí vysokých svící byl vyřezávaný a malovaný.

Před soškami svatých blikotala světýlka a uvnitř vonělo kadidlo.

„Bohoslužby se konají každou neděli?“ zeptala se Melita.

„Kněz z Basse Point slouží mši každou neděli,“ odpověděla Rose-Marie, „ale teta Josephine nutí otroky, aby se s ní chodili modlit každý večer v pět hodin.“

„Každý večer?“ ptala se Melita překvapeně.

Rose-Marie přikývla.

„Říká, že mají zkažené černé duše, a proto se potřebují modlit víc než jiní lidé.“

Melita si pomyslela, že od ženy, jako je madam Boissetová, se ani nic jiného nedalo čekat. Nepovažovala však za rozumné vyslovit svá kritická slova před dítětem nahlas a místo toho jen prohodila:

„Já si myslím, že Pánubohu je jedno, jakou barvu pleti lidé mají. Má nás rád všechny.“

„Ale mě ne,“ namítla Rose-Marie. „Hlavně když zlobím.“

„To víš, že tě má pořád rád,“ trvala na svém Melita. „Někdy však bývá zklamaný a trochu smutný, když se nechováš tak, jak bys měla.“

Rose-Marie vložila ručku do Melitiny dlaně.

„Řeknu ti tajemství, ale neřekneš to tetě Josephine?“

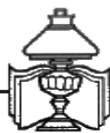
„To víš že ne.“

„Já si myslím, že Bůh je strašlivý,“ svěřila se jí dívka. „Pořád se jen dívá, co děláme, a přemýšlí, jak by nás potrestal.“

„To není pravda,“ zavrtěla Melita hlavou. „Přečtu ti jednu knížku, kterou jsem si přivezla s sebou z Anglie. Z té se dozvíš, jak hodně se Bůh stará o každého, dokonce i o malé ptáčky. A když uděláme nějakou chybu, tak nám odpustí a zapomene na to.“

„A to je pravda?“ zdráhala se uvěřit Rose-Marie.

„Přisahám, že je to pravda,“ odpověděla Melita, „protože Bůh je laskavý, má pochopení pro každého a vždycky je připravený pomoci, jakmile se člověk dostane do úzkých nebo mu hrozí nebezpečí.“

Vyprávěla pak o své plavbě z Anglie a o tom, jak je na moři zastihla zlá bouře. Všichni se tehdy modlili, protože si mysleli, že se loď co nevidět převrhne a půjde ke dnu. Brzy poté však začal vítr utichat a zanedlouho už moře nebylo tak bouřlivé.

„A to zařídil Bůh?“ ptala se Rose-Marie.

„Ano,“ odpověděla Melita přesvědčeně.

Viděla, že její odpověď vyvolala v dívčině myslí další řetězec myšlenek, ale nezdálo se jí rozumné zůstat dlouho u stejného tématu, a tak se raději zeptala:

„Copak mi ukážeš dalšího?“

„Chtěla bych, abyste se seznámila s mým kamarádem,“ odpověděla Rose-Marie. „On je strašně moc šikovný a umí vyrábět krásné panenky. Myslím, že právě dneska pro mě jednu udělal.“

„Tak to se musíme jít okamžitě podívat,“ souhlasila Melita.

Postřehla, že Rose-Marie se kradmo ohlíží přes rameno, a usoudila, že madam Boissetová asi nebude jejím kamarádem příliš nadšená.

Pro Melitu však bylo ze všeho nejdůležitější, aby si získala důvěru malé Rose-Marie, a tak neproněsla jedinou námitku, když ji dítě vedlo k chatrčím, kde bydleli otroci.

Nevzhledné boudy stály z obou stran zeleného trávníku, celkem jich tam bylo čtrnáct, a všechny vypadaly navlas stejně. Ještě než tam s Rose-Marií došly, všimla si, že kolem si hrálo bezpočet malých černoušků. Smáli se a pošťuchovali, ale jakmile se objevila Melita, ztichli a zůstali nehybně sedět. Dokonce i ten nejmenší na ni ustrašeně hleděl doširoka rozervěnými očima.

Rose-Marie spěchala rovnou do třetí boudy po pravé straně. Tady si venku nehrálo žádné dítě. Dívka prošla bez zaklepání otevřenými dveřmi dovnitř.

Z kouta se vynořila stará žena s hlubokými vráskami v obličeji, ale s jasnými, pronikavými očima. Rose-Marie jí panovačně řekla:

„Chci vidět Philippe, Léonoro!“

„Je venku, *m'mselle* Rose-Marie, na druhé straně domu. Má rád klid, když pracuje.“

„Dělá pro mě panenku?“ zeptala se Rose-Marie dychtivě.

„Ano, *m'mselle*.“

„Tak jdeme za ním.“

Otočila se a už se chystala vyběhnout z domu, ale Melita ji zastavila.

Vyděsilo ji, když viděla, jak uboze je dům uvnitř zařízen. Na podlaze ležela spousta slamníků těsně jeden vedle druhého, zbylý nábytek tvořily dvě nebo tři rozbité židle, stůl a u jedné zdi stála jednoduchá kamna a několik kusů těžkého železného nádobí.

Bylo tu jinak čisto a uklizeno, ale přesto si Melita v duchu říkala, že by ji nikdy nenašlo, v jak nuzných podmínkách mohou lidé žít, vždyť tu nikde nebylo místo pro něco osobního nebo zvláštního.

„Dobrý den,“ pozdravila se s Léonorou. „Jsem *mademoiselle* Cranleighová, nová vychovatelka.“

Její přátelsky znějící hlas vyvolal na tváři staré ženy úsměv.

„Vy přicházíte ze země za mořem, *m'mselle*.“

To bylo konstatování, nikoliv otázka.

„Ano, z Anglie,“ odpověděla Melita, „ale Martinik mi připadá krásný a nádherný.“

„To je dobře, že přicházíte, moc dobře.“

Melita nechápala, co těmi slovy má žena na mysli, ale zněla laskavě, a to bylo asi ze všeho nejdůležitější.

Než však Melita stačila něco dodat, Rose-Marie ji zatahala za ruku.

„Pojďte, *mademoiselle*! Pojďte už!“ naléhala. „Chci jít za Philippem!“

Melita ji nechtěla zklamat, a tak dovolila, aby ji Rose-Marie vyvedla dozadu za chatrč, kde chlapce našly.

Mohlo mu být asi šestnáct, měl jenom jednu nohu a seděl na zemi. Vedle si odložil berli a před sebou měl hromádku listů.

„To je Philippe,“ představila ho Rose-Marie pyšně.

Chlapec se na ni podíval a usmál se.

„Už máš pro mě hotovou panenku, Philippe?“ zeptala se.

Přikývl, pro něco se natáhl a podal to Rose-Marii.

Byla to neobyčejně půvabná panenka, vysoká asi půldruhé stopy, a oblečená byla v skutečně barevných šatech.

Rose-Marie si ji vzala a nadšeně zavýskla.

„Ta je nádherná, Philippe, tak se ti ještě žádá nepovedla. Opravdu. Je opravdu krásnější než posledně. Moc se mi líbí.“

Vzala ji do rukou a pak ji podala Melitě.

„Podívejte! Nová panenka. Jaké jí mám dát jméno?“

Melita se podívala zblízka na panenku a s úžasem zjistila, že šaty jsou z listů, stejně jako ozdoby ve vlasech!

„To je listů!“ vykřikla. „To je skvělý nápad! Jak to děláš, Philippe?“

Chlapec neodpověděl. Jenom se usmál a Rose-Marie vysvětlila:

„Philippe je němý, neumí mluvit. Ale rozumí všemu, co se mu říká.“

Mluvila, jako by se to rozumělo samo sebou, ale pro Melitu bylo zpočátku obtížné přijít na způsob, jak s ním vlastně hovořit.

Podívala se, co má Philippe v ruce, a pochopila, že nejspíš vyrábí další panenku.

„Ukážeš mi, jak to děláš?“ vybídla ho. „Je to vážně báječný nápad.“

„On je Philippe báječný celý!“ prohlásila hrdě Rose-Marie. „Podívejte, *mademoiselle*, ten obličej je udělaný také z listu! Když vyrábí panenku, která má vypadat jako já, tak na to vezme bílý list, ale když ji dělá podle sebe, vybere si hnědý list, aby se přesně trefil do barvy.“

Ta panenka vypadá opravdu zvláštně, pomyslela si Melita.

Philippe asi konečně pochopil, že Melita si přeje, aby jí ukázal, jak panenky vyrábí. Nejprve z nezralého kokosu vyřezal hlavičku, potom hrud' a nakonec dolní část těla. Všechno to spojil dohromady dlouhou jehlicí, která Melitě připomínala ocelový pletací drát. Nakonec začal brát jeden list po druhém z připravené hromádky, kladl je na tělo budoucí panenky nebo je rovnal kolem hlavy a na ramena a přichytával je k tělíčku malými připínáčky.

„Ty připínáčky jsem Philippovi dala já,“ pochlubila se Rose-Marie. „Poprosila jsem tatínka, aby je koupil v St. Pierre.“

Melita jako uhranutá sledovala chlapcovy černé prsty, s jakou šikovností a citem vytvářejí panenku.

Hlavu panenky zdobil lístek, který připomínal pestrobarevný šátek, jaký si černošské ženy rády uvazují kolem hlavy. Ramena zakrývaly červenozelené listy a v pase byla jakoby hedvábná šerpa šarlatové barvy. Chlapec pak z listů vytvořil i paže a z většího počtu lístků složil plnou, nabíranou sukni. Listy přitom kladl na sebe jeden po druhém, jako by to byly spodničky. Podobné nosila i Melita pod svými mušelinovými šaty.

Philippe měl opravdu neobyčejně obratné ruce, takže panenka byla hotová dřív, než se Melita nadála. Rose-Marie nadšeně zavýskla.

„Ta je nádherná, Philippe! Je taky pro mě?“

Philippe zavrtěl hlavou.

„A proč?“ nafoukla se.

„Vždyť už máš jednu novou panenku,“ chlácholila ji Melita. „Co když tuhle panenku Philippe slíbil někomu jinému? Všichni si o tobě budou myslet, že jsi chamtivá, když se budeš dožadovat hned dvou dáreků v jednom dni.“

„Tak dobře,“ uznala Rose-Marie. „Děkuju ti, Philippe. Ta moje panenka se mi moc líbí. Ještě pro ni musím vymyslet nějaké zvláštní jméno.“

Podívala se na Melitu.

„Uvidíte, *mademoiselle*, že jednoho dne vyrobí Philippe panenku, která bude vypadat jako vy. Té pak dáme jméno Melita. Tahle je na vás moc černá, to byste nemohla být vy, že ne?“

„Philippe by mi udělal ohromnou radost, kdyby se mu povedlo vyrobit panenku, která by se mi podobala,“ odpověděla Melita.

Usmála se povzbudivě na chlapce a pak se s Rose-Marií, která si v náručí odnášela svůj poklad, vrátily stejnou cestou, jakou přišly.

„Jak dlouho ta panenka vydrží?“ zajímala se Melita. „Vždyť ty listy musí povadnout.“

„Někdy dva týdny, někdy tři,“ odpověděla Rose-Marie. „Když uschne a začne trochu smrdět, tak mi Philippe udělá zas novou.“

„Dala jsi už někdy Philippovi dárek?“ neodpustila si Melita otázku, protože si vybavila téměř pustý dům, v němž chlapec bydlí. On vlastně vůbec nic neměl.

Rose-Marie zavrtěla hlavou.

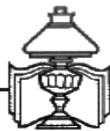
„Teta Josephine mi to nedovolí,“ vysvětlovala. „Chtěla jsem dát černošským dětem nějaké hračky, s kterými si už nehraju, ale teta mi řekla, že se to nemá. Jsou to jen otroci a nesmím je prý rozmazlovat.“

To se dalo čekat, pomyslela si Melita, a málem že to neřekla nahlas.

Bylo zatím příliš brzo na to, aby se postavila madam Boissetové na odpor nebo se pokusila změnit příkazy, které madam dávala Rose-Marií.

Ted' už začínala chápat, co měl hrabě na mysli, když říkal, že je spousta věcí, s nimiž se smířil, ačkoliv ví, že jsou špatné a nesprávné.

Skutečně mě tu nečeká nic jednoduchého,

pomyslela si. A uvědomovala si, že v ní narůstají obavy z madam Boissetové, z jejího útočného hlasu i tvrdých, podezřívavých očí.

„A teď vám ukážu, jak se dělá cukr," vyrušila ji ze zamyšlení Rose-Marie.

Od chatrčí přešly přes trávník k vysoké budově, která stála přímo před vodním kolem, s jehož pomocí se lisovala cukrová třtina.

Dveře do budovy byly otevřené a Melita zvědavě následovala Rose-Marii dovnitř. Ocitly se ve varně, kde se ve velkých měděných kotlích svařovala vylisovaná šťáva.

Otroci, kteří tady pracovali a míchali vařící tekutinu v kotlích, byli nazí do půli pasu. Před silnou cukrovou vůní nebylo kam utéct a v blízkosti kotlů bylo takřka nesnesitelné vedro. Místnost byla naplněna změtí hlasů, protože muži neustále měnili svá místa a pokřikovali na sebe. Melita ten mumraj užasle sledovala, až ji vytrhl hlas, který jí pronesl do ucha:

„Zajímá vás, kolik práce je třeba udělat, než si dáte kostku cukru do úst?"

Hlas patřil hraběti a Melita v jeho slovech zaslechla jistou kousavost. Jako by ho bavilo, že je Melita vším, co vidí, tak překvapena a vyvedena z míry.

„Ráda se nechám poučit."

Na okamžik se odmlčel, protože sledoval, jak se otroci u kotlů s něčím vypořádají, a pak se rozpovídal:

„Cukr je prokletí, které postihlo Karibik, stejně jako otroctví. Asi víte, že Kryštof Kolumbus přivezl cukrovou třtinu do Santa Dominiga při své druhé výpravě v roce 1493."

„Ano, to vím," přitakala Melita.

„Byl to úspěch a pěstování se rozšířilo na Kubu a všechny další ostrovy. Ale pak jednoho španělského kněze, který přemýšlel, jak si poradit se zdejším nedostatkem pracovních sil, napadlo nakupovat černochoy od Portugalců v Africe a přivážet je do Západní Indie jako otroky."

„Kněze?" uklouzlo Melitě nevěřičně.

Vzpomněla si na vyprávění o krutostech, strádání a mučení provázejících obchod s otroky. Od otce slyšela, že otroci v zajetí nesnesitelně trpěli, tělesně i duševně, protože je otrokáři násilně zbavili domova.

„Holandané později naučili britské majitele plantáží stavět na Barbadosu velké lisovny, v nichž se třtina drtí, a svařovat šťávu v mědě-

ných kotlích, aby vykryštovala. Úplně stejné kotle vidíte i tady."

„Je to složité?" zajímalo Melitu.

„Ve skutečnosti ne," odpověděl hrabě, „nejdůležitější je, aby se třtina zpracovala co nejdříve po sklizni."

Melita nějakou dobu sledovala muže při práci a pak slabým hlasem vydechla:

„Tolik dlouhých let utrpení! A to všechno jen proto, aby si mohl člověk osladit čaj nebo vyrobit marmeládu."

„Naprosto s vámi souhlasím," potvrdil hrabě vážným hlasem, „vypovídá to však o velké duchovní síle těchto lidí. Vždyť po staletích tvrdé dřiny se stále ještě dokážou smát, zpívat, tančit a doufat."

„Doufat v co? Ve svobodu?" zeptala se Melita. „Jenže ta svoboda je už nenavrátil do země jejich předků."

„To máte pravdu," souhlasil hrabě.

V tu chvíli jako by muži chtěli ilustrovat předchozí slova hraběte: někteří u měděných kotlů začali zpívat.

Jejich hluboké hlasy přesně odpovídaly Melitiným představám o černošském zpěvu.

Místnost byla plná páry stoupající z kotlů a horkého vzduchu a Melita viděla, jak zářivě se lesknou jejich bílé zuby a zpocená těla.

Zpěv brzy nakazil i další muže a zanedlouho se zdálo, že vzhůru ke střeše spolu s párou stoupá i omamná melodie.

Jenže najednou písnička ustala, jako když utne, a rázem i slunce svítilo o poznání méně. Jako by je někdo zakryl.

Dozorci jeden po druhém začali vykřikovat příkazy a ozvalo se i zlověstné zapráskání bičů.

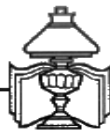
Melita se překvapeně podívala na hraběte a dožadovala se vysvětlení, ale to už za sebou ve dveřích uviděla madam Boissetovou v červených šatech a ve slaměném klobouku.

„Jak to, Etienne, že ty lidi podporujete ve zpěvu? Mají přece pracovat, a ne ztrácet čas!" ozvala se příkře.

„Právě naopak," namítl hrabě chladně. „Vždycky jsem zastával názor, že lidé, kteří se cítí šťastní, pracují lépe a rychleji než ti, kteří dělají práci s nechutí a mlčky."

„To si můžete myslet, ale já mám na to jiný názor," prohlásila opovržlivě madam a zamířila k jednomu z dozorců.

Melita slyšela, jak mu ostře domlouvá, a zdálo se jí, že otroci, kteří stáli poblíž, sebou

doslova trhli. Jako by už cítili bič na svých zádech.

Hrabě se zprudka otočil na podpatku a rázoval ven z budovy.

Rose-Marie si jeho odchodu všimla o malou chvilku později. Také se otočila a běžela za ním. Melitě nezbylo, než ji následovat.

Ale bylo už pozdě.

Jakmile vyběhly před budovu, uviděly hraběte asi padesát yardů před sebou, že nasedá na koně. Přidržoval mu ho mladý černošský chlapec.

„Tati! Tati!“ křičela Rose-Marie. „Počkej na mě!“

Hrabě však již pobídl koně a ten vyrazil prudce vpřed, až se mu zaprášilo od kopyt. Hrabě spěchal, aby byl co nejdřív odsud.

Copak ho za to někdo může vinit? ptala se v duchu Melita.

Chápala jeho znechucení, když mu do všeho mluvila a všechno pozorně sledovala sestřenice jeho ženy. Proč si to ale nechá líbit? No vážně, vždyť to on je hrabě de Vesonne a je vlastník zdejších plantáží!

Připadala si zmatená a uvažovala by o hraběti asi déle, kdyby ji Rose-Marie nevzala za ruku a netrvala na tom, že se půjdou podívat na vodní kolo a pak do skladiště.

Ve skladišti se zpracovaný cukr dával do sudů, v nichž se pak dopravoval do přístavu St. Pierre, odkud ho lodě rozvážely na trhy po celém světě.

„Kdy otroci začínají pracovat?“ zeptala se Melita dozorce, který dohlížel na otroky svázející sudy s cukrem.

„Přesně v šest ráno, *m'mselle*,” odpověděl.

„A kdy končí?“

„Za soumraku.“

„To je dlouhý den,” poznamenala Melita.

Ráda by se ze zvědavosti ještě zeptala, kolik lidí průměrně padne vyčerpáním z přepracování, ale styděla se klást další otázky.

Pamatovala si, jak jí otec vyprávěl o hrozivě vysoké úmrtnosti otroků během převozu z afrických břehů do Brazílie, španělských kolonií, karibské oblasti nebo do severní Ameriky. Nikdo nedokázal odhadnout, kolik lidí vlastně zemřelo nebo spáchalo sebevraždu v nelidských a nedůstojných podmínkách v podpalubí obchodních lodí.

„Na otroka se nepočítalo víc než pět stop a šest palců do délky. To bylo jeho místo, kam

si mohl lehnout,” říkal jí tehdy sir Edward. „Muži byli spoutáni v řetězech, vždy po dvou k sobě, a navíc byli připoutáni za ruku a za nohu k palubě.“

„Takové krutosti se snad nemohly dít, tati!” zvolala tehdy Melita rozhořčeně.

„Obvykle je drželi v podpalubí dva i tři dny, než jim dovolili vyjít na vzduch. Mnoho lidí zemřelo udušením, mnohdy umíralo i deset lidí ze sta.“

Prohlídka Vesonne-des-Arbres však nekončila skladištěm. Melita se musela zajít podívat i na opičku v kleci, kterou Rose-Marie krmila banány a ořechy, a také na voliéry s papoušky, o nichž dívka Melitě prozradila, že byli uloženi v lese.

Stačily se ještě trochu projít po rozlehlé zahradě a Melita si uvědomila, že je poledne a nejvyšší čas jít k obědu.

Odvedla Rose-Marii zpátky do domu a znovu se vrátila k úvahám, kam mohl hrabě odjet a jestli se vrátí v poledne na oběd.

Dorazil až po prvním chodu.

Omluvil se madam Boissetové, která jen stroze vyštěkla:

„Doufám, Etienne, že jste dopoledne neprolelkoval jako vaše dcera. Myslím, že všechny ty výdaje a potíže způsobené dopravou vychovatelky do Vesonne-des-Arbres nebyly vůbec malé a očekávala bych proto serióznější přístup k výchově a výuce Rose-Marie.“

Melita se rozhodla mlčet a neodpovídat, ale Rose-Marie prohlásila:

„Naučila jsem se dneska dopoledne spoustu anglických slovíček, třeba - cukr... panenka... a taky papoušek!“

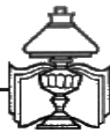
„Výborně,” pochlvil ji hrabě. „To je skvělé, Rose-Marie! Myslíš, že si je budeš pamatovat ještě zítra ráno?“

„To jich budu znát ještě víc!” mávla rukou Rose-Marie.

Madam Boissetová se k tomu nevyjádřila, z očí jí však číšel nesouhlas. A když sluha donesl hraběti jídlo, pokusila se ho znovu vyprovokovat:

„Smím se vás otázat, pokud to není tajné, jak dlouho budeme poctěni vaší přítomností? Ptám se pouze jako vaše hospodyně, když už pro nic jiného. Zajímá mě, co máte v plánu.“

„Abych pravdu řekl, v tuto chvíli nic,” odpověděl hrabě. „Byl jsem se podívat, v jakém stavu jsou plantáže. Všimla jste si také, že

spousta střech na chatkách, kde žijí naši otroci, je ve velmi špatném stavu? Jakmile nastanou deště, nemají se kam schovat. Je zapotřebí s tím okamžitě něco dělat."

Madam Boissetová se na něho potměšile usmála.

„Napadlo vás vůbec, kolik takové opravy budou stát a kde na to vezmeme peníze?"

„Neviděl jsem dosud přesná čísla, ale mám za to, že letošní prodaná úroda nám přinese slušný zisk."

„Ovšem je tu poměrně velký schodek, který je třeba vyrovnat," namítla madam Boissetová, „nebo jste ho zapomněl započítat?"

„Rád bych se podíval do knih."

Madam pozvedla obočí.

„Proč najednou takový zájem? Zdá se mi, že se váš postoj oproti uplynulému roku podstatně změnil."

„Uvědomil jsem si to a nyní jsem připraven svou nedbalost napravit."

„To od vás slyším velmi ráda!" ušklíbla se. „Prostudujeme však účetní knihy pěkně společně, bok po boku. Slibuji, že ocením každou vaši pomoc, ostatně jsem ji oceňovala odjakživa, pokud se mi jí kdy dostalo."

Její hlas zněl nejen sžíravě, ale byl doslova prošpikovaný narážkami. Když se Melita podívala na Rose-Marii, všimla si, že dívka přestala jíst a značně pobledla.

Bylo zřejmé, že slovní souboje mezi madam Boissetovou a hrabětem se na dítěti velmi nepříznivě podepisovaly. Melita se rozhodla, že je třeba dítě podobných zážitků do budoucna ušetřit. Promluví o tom s hrabětem při nejbližší vhodné příležitosti.

Měl by se postarat, aby se k němu madam alespoň před dcerou nechovala hrubě, když nic jiného.

„Protože Rose-Marie už dojedla a má za sebou namáhavé dopoledne, myslím, že by si teď měla jít nahoru trochu odpočinout," navrhla Melita a také odložila příbor.

„To je ta nejrozumnější věc, kterou jsem od vás zatím slyšela, *mademoiselle*," zaskřehotala madam Boissetová. „Jen mi dovolte poznamenčku. Kdyby se Rose-Marie dnes dopoledne hezky učila v učebně, nebyla by teď tak unavená." A při dalších slovech jí hlas zledovatěl ještě víc: „Doufám, že po siestě jí dáte pořádně do těla. Velmi by mě zajímalo, co se bude učit."

Melita neodpověděla. Pouze se zlehka před madam uklonila a pomohla Rose-Marii ze židličky.

Dítě se rozběhlo k otci a objalo ho kolem krku.

„Tati, zůstaň tady s námi," žadonila. „Mám tě moc ráda, tati. Vážně!"

Hrabě dcerku políbil, ale na její prosbu neřekl ani slovo.

Jakmile Melita s Rose-Marii vyšly ven z jídelny, děvčátko řeklo:

„Já si přeju, aby tady tatínek zůstal. Ale teta Josephine ho pořád vyhání. Vždycky se s ním pohádá, tatínek se rozčílí a pak se sebere a odjede do St. Pierre. Já mám potom strach, že už se mi nevrátí."

„Vždycky se k tobě vrátí, Rose-Marie," chlácholila ji Melita.

„Chci, aby byl se mnou pořád," trvala tvrději na svém Rose-Marie.

„Myslím, že udělá všechno pro to, aby tady zůstal," přesvědčovala ji Melita, „takže si s tím nelam hlavičku. Raději teď zkus chvíli spát."

Rose-Mariina ložnice sousedila s jejím pokojem. Byla to rozlehlá, vzdušná a krásně zařízená místnost. Nad postýlkou si Melita všimla olejového portrétu mladé ženy, která se do jisté míry podobala Rose-Marii.

„To je tvoje maminka?" zeptala se.

Rose-Marie přikývla a pak poznamenala:

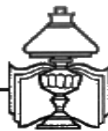
„Bůh ji od nás odvedl. Nenávidím Boha! Je krutý. Proč mi odvedl maminku, když jsem ji chtěla?"

„O tom mi budeš vyprávět někdy jindy, ano?" klidnila ji Melita. „Teď už jsi moc unavená, víš?"

Do pokoje vklouzla Eugénie a začala Rose-Marii svlékat. Melita se mezitím znovu zadívala na portrét. Zaujalo ji, že hraběnka měla neobyčejně jemný a sladký obličej. Nebo ten obrázek malíř maloval v době, kdy byla ještě velmi mladá, možná jen o něco málo starší než Rose-Marie dnes, pomyslela si.

Obličejí dominovaly velké důvěřivé oči, bílé šaty s širokým krajkovým límcem odhalovaly útlá ramena a od úzkého pasu dolů se vzdouvala sukně. Její vlasy nebyly úplně černé, spíš sytě hnědé jako oči a kolem oválného obličej se lehce vlnily.

Melitu z hlubokých úvah nad působivým obrázkem vytrhla až Rose-Mariina plačtivá slova:

„Mně už se nic nechce. Ale vůbec nic.“

„Však proto jdeš spát, *ma petite*,” promluvil Eugénie. „A až se vzbudíš, budeš si hrát se svými hračkami.“

„Jé, já chci panenku, tu panenku, kterou mi vyrobil Philippe,” vzpomněla si.

„Já ti pro ni doběhnu,” řekla Melita.

Panenko nechaly v učebně, než šly dolů na oběd, a Melita si dokonce pamatovala, na kterou židli ji Rose-Marie odložila.

Ale jakmile vešla do učebny, zjistila, že tam panenka není. Rozhlédla se kolem, jestli ji některá ze služebných už neuklidila nebo jestli ji Eugénie nedala do skříně. Po panence však nikde ani stopa.

Nakonec to neúspěšné hledání vzdala a vrátila se do ložnice k Rose-Marii.

Rose-Marie mezitím usnula. Eugénie vyšla ze dveří s prstem na rtech a tiše za sebou zavřela.

„Tu panenku nemůžu najít,” povzdechla si Melita.

„Madam ji odnesla,” vysvětlila Eugénie.

„Madam? Ale proč?” nechápala Melita.

„Nemá ráda, když *la petite m'mselle* chodí za Philippem. Měla jsem vás na to upozornit, ale mě nenapadlo, že se tam *m'mselle* Rose-Marie s vámi vydá. Posledně bylo z toho velké pozdvižení, když pro ni vyrobil panenku.“

Zatímco mluvily, došly až k učebně. Vstoupily dovnitř a Melita se znovu zeptala:

„Ale proč? Co je špatného na tom, že ten ubohý chlapec pro ni vyrábí takové krásné panenky?”

„Madam nechce dovolit *petite m'mselle* mluvit s otrocky! Říká, že když Philippe může dělat panenky, tak může pracovat i na poli.“

„Ale to přece nejde!” vykřikla Melita.

„Madam ho má za jeden hladový krk navíc, *m'mselle*, ona potřebuje jenom dělníky.“

„A co pan hrabě?” neodpustila si Melita otázku. Na odpověď si však musela chvíli počkat.

„*Monsieur* se na nás dívá úplně jinak. Když je tady, hned jsou všichni šťastní.“

Nebylo nutné, aby černošská služka ještě něco dodávala. Její hlas byl dostatečně výmluvný a Melita v duchu znovu zaslechla zapráskání bičů a ono neskutečné ticho, když dělníci přestali náhle zpívat, neboť do rafinerie vstoupila madam.

Eugénie se náhle polekaně podívala přes rameno, jako by se bála, že je někdo poslouchá.

„*M'mselle*, musíte být velmi opatrná,” varovala Melitu, „jinak budete muset odsud odejít.“

Melita si povzdechla. Pochopila už, že právě o to bude madam usilovat. Stačí, aby našla nějakou vhodnou záminku, a okamžitě ji pošle zpátky do Anglie.

A nepomohou ani snahy hraběte uchránit mě před takovým ponížením, pomyslela si.

Protože nechtěla, aby ji Eugénie považovala za zbytečně moc zvědavého člověka, odešla raději z učebny do svého pokoje.

Uvědomovala si, že následující čas má jen a jen pro sebe a ze všeho nejrozmumnější by bylo natáhnout se na postel a začíst se do některé ze svých knih. Vždyť se tak těšila, až si přečte knížky, které přivezla zabalené v kufrech a k nimž se během plavby nedostala.

Jenže veškeré její myšlenky zabraly starosti, které ji značně znervózňovaly. Znovu pocítila strach z budoucnosti a na nějaký odpočinek neměla ani pomyšlení.

Chodila chvíli bezcílně po pokoji a nakonec se rozhodla sejít do zahrady.

Tajně doufala, že madam Boissetová i hrabě už odešli trávit siestu jako všichni lidé v tropech, a tak si jí nikdo nevšimne, jak se krade po schodech ven a ke dveřím na zahradu.

Bylo vedro a měla pocit, že slunce ji sežehne tvář i pod hedvábným slunečníkem.

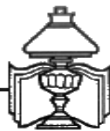
Pospíšila si přes skvěle udržovaný trávník, aby se co nejdříve dostala do stínu stromu, který rozkládal větve nad rozkvetlými keři, kde Rose-Marie objevila tu velkou žábu.

Včera zvečera byla Melita natolik unavená a i zmatená všemi okolnostmi, že neměla kdy se porozhlédnout kolem, ale dnes si všimla, že tam, kde končí udržovaná zahrada, začíná nefalšovaná divočina barev a krásy.

Všude kolem rostly ovocné stromy, a teprve nyní pochopila, proč místo dostalo název Vesonnes-des-Arbres - Vesonne mezi stromy.

Poznala květy avokáda, třešně a guavy, ale objevila i spoustu dalších, které jménem vůbec neznala. Zejména na jednom stromě byly až neskutečně nádherné květy. Něco takového ještě nikdy neviděla a jejich tvar a barvy by si neuměla představit ani v té nejbujnější fantazii.

Růžovobílé květy neměly oválné okvětní lístky, ale tvořily jakési křehké kartáčky, jemné jako pírka z andělských křídel.

Byl to tak neobvyklý a působivý pohled, že se Melita pod jedním z těch stromů musela zastavit. Omámená krásou zaklonila hlavu a dala tak vyniknout půvabné linii své šíje.

Vypadala skutečně nádherně, až nadpozemsky křehce, jako by se sama stala součástí kvetoucího stromu. Muž, který ji dosud jen pozoroval a nyní se k ní chtěl připojit, zůstal oněměle stát.

Vycítila jeho přítomnost, aniž ho viděla přicházet, ale nepohnula se.

Dál stála s hlavou zakloněnou vzhůru a sluneční paprsky, jimž se podařilo proniknout houštinou větví, vytvářely bizarní vzor na šatech a pableskovaly jako živoucí zlato v plavých vlasech.

„Nikdy jsem takový strom neviděla," promluvila konečně.

„Víte, jak se jmenuje?" zeptal se hrabě.

Melita zavrtěla hlavou.

Zvedl ruku, utrl ze stromu několik květů a vložil je Melitě do dlaně.

„Říká se mu *pomme d'amour*."

„Jablko lásky," vyslovila Melita se zatajeným dechem.

A pak se její oči jako by přitahovány neznámou silou střetly s jeho a rázem nebylo zapotřebí hádat, co chtěl naznačit, když prozrazoval jméno stromu.

Na okamžik mezi nimi zavládlo ticho, které jako první porušil hrabě:

„Proč jste tady? Proč raději neležíte a neodpočíváte?"

„Chtěla jsem přemýšlet, ale nějak to... uvnitř v domě nešlo," odpověděla Melita po pravdě.

„Se mnou je to stejné. Neviděl jsem vás sem přicházet, ale nějaký instinkt mi musel napovědět, že vás tady najdu."

Jejich oči se opět setkaly a hrabě pokračoval:

„Cítím, že vám dlužím jisté vysvětlení. Pojd'te kousek dál mezi stromy. Je tam větší stín a nikdo nás tam nenajde."

Bylo zbytečné, aby řekl přímo, s kterou osobou se netoužil nyní setkat. Melita se poslušně vydala za ním pod větev *pomme d'amour*. Zmocnil se jí zvláštní pocit, jako by se krása toho stromu stala její součástí a zároveň i součástí muže, který kráčet vedle ní.

Hrabě nepromluvil, dokud stromy nezhoustly a sluneční paprsky nepřestaly pronikat jejich větvemi. Ukázal pak na malou vyvýše-

nou mýtinu porostlou mechem. Melita se posadila a hrabě usedl vedle.

Slunečník tady nepotřebovala, a tak ho odložila stranou. Darované květy z *pomme d'amour* si položila do klína a dotýkala se jich přítom konečky prstů.

„Květy těchto stromů se považují na celém ostrově za nejkrásnější a já dodávám, že jsou jako vy," promluvil hrabě po chvíli.

Opravdovost v jeho hlase ji rozechvěla. Hrabě pak od ní s největším úsilím odtrhl oči a prohlásil:

„Takhle to dál nejde. Nemám právo držet vás v nevědomosti, abyste netušila, co se ve Vessonne děje, a musela se všechno jen domýšlet."

„Je tady tak krásně," řekla Melita jemně, „toto je nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla. Nechce se mi myslet na to, že ti lidé tady... jsou nešťastní, a že... jistě to víte sám... že je to špatné hlavně pro Rose-Marii."

Odmlčela se na okamžik, než pokračovala dál:

„Už dnes dopoledne jsem se rozhodla, že s vámi o tom promluvím. Rose-Marie je velmi citlivé dítě, a protože neustále zažívá nějaké nepříjemnosti, těžce to snáší a dokonce má potíže s jídlem."

„Myslíte si, že to nevidím?" zeptal se hrabě. V hlase mu zazněla nepřeslechnutelná hořkost.

Melita se na něho podívala a uvědomila si, že z profilu vypadá hrabě neobyčejně přitažlivě, zvláště na jasně zeleném pozadí.

Byl teď bez klobouku. Hranaté čelo měl orámováno hustými černými vlasy s namodralým leskem a malou vlnkou.

Přistihla se, že přemýšlí nad tím, jaké by to bylo dotknout se jich, a vzápětí pro své tajné myšlenky zrudla.

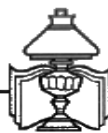
„Když jsem uvažoval, jestli mám přistoupit na návrh vaší nevlastní matky a přijmout do domu anglickou vychovatelku," navázal hrabě na předchozí rozhovor, „přemýšlel jsem pouze o tom, jestli je to dobré a užitečné pro dceru."

Než pokračoval dál, otočil se na Melitu:

„Na sebe jsem tehdy vůbec nepomyslel. Až když jsem vás spatřil na palubě."

Melita sklopila oči a pohrávala si s květem na klíně.

„Do St. Pierre jsem neodjel pouze proto, abych vám přišel naproti," pokračoval hrabě,

„hlavní důvod byl ten, že jsem se potřeboval dostat odsud a přísahal jsem, že se už sem nikdy nevrátím.“

„Copak byste to vážně mohl udělat?“ zeptala se.

„Nedokázal jsem to tu už dál snášet,“ odpověděl. „I za tu krátkou dobu, co jste tady, jste si určitě všimla, že tu nemám žádné slovo.“

„Ale proč? Vždyť plantáže nesou vaše jméno... tak proč... proč nejsou vaše?“ ptala se Melita slabým hlasem.

Hrabě si zhluboka povzdechl.

„Právě to se vám chystám vysvětlit.“

Najednou si lehl do trávy, ruce založil pod hlavu a se zavřenýma očima začal povídat:

„Vyrůstal jsem tady. Miluji Vesonne. Je to součást mé krve, vzpomínky na dětství a na šťastné chvíle, které jsme prožívali s rodiči a sourozenci. Na to se nikdy nezapomíná.“

Melita si pomyslela, že hrabě musel být už jako malý chlapec velmi hezký. Jeho rodiče na něho byli určitě hrdí a pyšní.

„Otec neuměl a nikdy se nenaučil podnikat,“ pokračoval hrabě. „Nikdy jsme také neměli hodně peněz. Žili jsme sice šťastně, ale často jsme se museli obejít bez věcí, které se mezi lidmi považují za základ. Když jsem v jednadvaceti letech dosáhl plnoletosti, nastaly velké finanční potíže a ocitli jsme se před úpadkem.“

Než pokračoval dál, na okamžik mu přes obličej přelétl bolestný výraz.

„Otec došel k závěru, že jediný způsob, jak udržet plantáže v chodu, je sňatek s dívkou, která by přinesla velké jmění.“

Poslední slova pronesl ostřeji a Melita na něho rychle pohlédla. Neřekla však ani slovo.

„Všechny dohody byly záležitostí mého otce a pana Calviara, mého budoucího tchána,“ pokračoval hrabě. „Se mnou se nikdo nebavil až do chvíle, kdy všechno bylo *fait accompli* a já jsem se poprvé setkal se svou nastávající.“

Melita věděla, že sňatky se ve Francii odjakživa domlouvaly předem, ale stejně jí to připadalo barbarské, zvláště když ještě dnes z jeho hlasu vycítila, jak silně to tehdy prožíval.

„Nezbývalo mi, než se s tím smířit,“ vyprávěl dál. „Vynucený sňatek jsem pochopitelně nepřijal s žádným nadšením, ale uvědomoval jsem si, že je to pro záchranu majetku nevyhnutelné.“

Povzdechl si.

„Chtěl jsem si víc užít. Ochutnal jsem Paříž, báječně jsem se cítil i v St. Pierre. A najednou jsem se měl tak brzy usadit. Vůbec jsem o to nestál.“

„Byl jste... hodně mladý,“ zašeptala Melita.

„A také velký snílek, i když mi to asi věřit nebudete,“ dodal hrabě.

Vzhlédl na ni, jak v poněkud strnulé pozici sedí vedle něho. Záda držela zpříma a hlavu mírně skloněnou ke květům na klíně.

„Vždycky jsem si představoval, že až se jednoho dne doopravdy zamiluji a najdu ženu, která bude ztělesňovat všechny tajné sny mého srdce, tak ji ihned požádám o ruku.“

„Já... tomu... rozumím...“

„Ale přirozeně...,“ pokračoval už jiným hlasem, „musel jsem se podřídít otcově vůli. A Cécile byla krásná a sladká.“

Než pokračoval dál, na chvíli se odmlčel.

„Před svatbou jsem si neuvědomil nebo spíš neměl možnost uvědomit si dvě závažné věci. Tou první bylo, že Cecile nikdy nedospěla. Byla pořád jako dítě, půvabné, rozkošné dítě, ale nikdy nedorostla v ženu. A za druhé, že celý život podléhala vlivu své sestřenice Josephine.“

Jakmile vyslovil jméno madam Boissetové, Melitě se zdálo, jako by přes slunce přelétl stín.

„Když jsem se ženil, Josephine s Calviarovými nebydlela,“ pokračoval, „protože v té době žila s manželem nedaleko Fort de France. V rodině se však o ní neustále mluvilo a dozvěděl jsem se, že se jí *monsieur* a *madame* Calviarovi ujali jako sirotka a vychovali ji, jako by to byla jejich vlastní dcera.“

Na chvíli se odmlčel a nervózně se ošil.

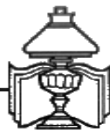
„Byla o dvanáct let starší než Cécile a bylo samozřejmě pochopitelné, že Cécile bude k starší sestřenici obdivně vzhlížet a bude se snažit ji ve všem napodobit.“

Stiskl rty, až se mu místo nich objevila jen uzounká čárečka. Musel se hodně přemáhat, aby pokračoval ve vyprávění.

„Ale mě se to víceméně netýkalo, nestaral jsem se o to, protože Josephine měla vlastní domov a já s Cécile jsme bydleli tady ve Vesonne.“

Melita se nepatrně pohnula. Jaksi - aniž věděla proč - se jí bolestně dotkla představa, že si sem hrabě přivedl nevěstu.

„Krátko po svatbě se rodiče odstěhovali do

St. Pierre. Otce starost o plantáž vždycky hodně vyčerpávala, a tak s radostí přenechal veškerou odpovědnost mně. Mým prvořadým úkolem bylo dát plantáže do pořádku a přivést je k dřívější prosperitě."

„Měl jste na to... prostředky?" zeptala se Melita.

„Cécile byla bohatá dědička," odpověděl. „Jenže *monsieur Calviare* byl protřelý obchodník a ve smlouvě si vymínil jednu věc. Ačkoliv nám dal značnou a postačující částku, abychom mohli dát plantáže do pořádku, opravit a vylepšit dům a zaplatit tisíce dalších věcí a pohledávek, trval zároveň na tom, že s veškerými penězi má právo disponovat pouze Cécile."

Melita vzhledla na hraběte. Začínalo jí docházet, kam jeho vyprávění míří.

„Podle francouzského práva se ženin majetek stává po svatbě majetkem manžela," vysvětloval. „Měl jsem sice kontrolu nad výší Cécilina věna, protože se stala mou ženou, ale všemu dalšímu bránila jistá výhrada."

„Jaká...?"

„Kapitál patřil jen jí a byl na její jméno. A kromě toho se *monsieur Calviare* také pojistil, aby peníze, které zůstanou po jeho smrti, připadly výhradně jí."

Melita čekala, k jakému závěru příběh dospěje.

„Po smrti odkázal Cécile obrovské jmění, které jsme vesele utráceli. Během manželství mi žena ani jednou nenaznačila, že ty peníze nejsou moje."

Povzdechl si.

„Byla prostě dítě, dítě, které se rádo směje s ostatními nebo propukne v pláč stejně rychle, jako když se rozprší jarní deštěk. Nikdy se mě nevyptávala, proč dělám to či ono, proč jsem nakázal to či ono. S klidným svědomím však můžu říct, že jsem ji učinil šťastnou."

„O tom vůbec nepochybuji," ozvala se Melita. Cítila, že ho musí nějak podpořit a dodat mu jistotu.

Zároveň si pomyslela, že taktně pomlčel o očividném rozporu jejich svazku. On byl inteligentní, chytrý a vzdělaný muž, jehož neblahé okolnosti donutily oženit se s nezralou a nedospělou dívkou, která mu mohla nabídnout šťastný smích, ale už nic víc.

„Pak Josephine ovdověla," řekl hrabě a znělo to, jako by zaklínal skutečný umíráček.

„Zdědila jen trochu peněz. Její manžel se sice zdál být velmi bohatý, ale měl také hodně chudého příbuzenstva, a tak se přestěhovala k nám do Vesonne."

Teď už se trpkost v jeho slovech nedala přeslechnout.

„Nejprve jsem její příchod uvítal, byl jsem rád, že Cécile bude mít společnost a někdo se bude starat o domácnost, která nevypadala utěšeně. Ale postupně se začalo všechno měnit."

Nastalo ticho a Melita nevydržela a pobídla ho:

„O co vlastně šlo?"

„Za prvé Josephine naprosto ovládla mou ženu," odpověděl, „a za druhé se do mě zamilovala."

Melita něco takového čekala, ale přesto se zachvěla, když to řekl nahlas.

„Co jste... s tím udělal?"

„Bylo mi to strašně nepříjemné. Jenže kdykoli jsem Cécile přesvědčoval, aby ji poslala pryč, rozplakala se. Upnula se na Josephine tak, jak na ni byla závislá v dětství."

„Co se stalo pak?"

„Měl jsem spoustu práce, a tak jsem ten problém nechal, ať se vyřeší sám od sebe," odpověděl. „Pracoval jsem na plantážích při obdělávání, dovážel jsem obilí, uzavíral jsem obchody s cukrem, ovocem a kávou, účastnil se nakládek zboží v přístavu, protože jsem se vždy chtěl přesvědčit na vlastní oči, že je vše v pořádku a nehrozí poškození zboží během cesty. To vše mi zabralo skoro veškerý čas."

V jeho slovech na chvíli zazněla hrdost, jako by práce pro něho byla něco radostného, vzápětí však unaveně dodal:

„A pak náhle, nevysvětlitelně, bez zjevné příčiny, Cécile zemřela! Nikdo z nás to nečekal."

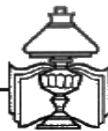
„Ale jak to?" zeptala se Melita.

Hrabě se posadil, objal si kolena a upřel zrak před sebe.

„Ani dnes se mi ještě nechce věřit, že se to stalo," říkal. „Odjel jsem do St. Pierre se zvláštní zásilkou cukru, kterou jsem prodal do Holandska. Byl jsem pryč asi deset dnů. Když jsem se vrátil, našel jsem Cécile mrtvou. Dokonce ani doktor nedokázal vysvětlit příčinu jejího náhlého skonu."

„Ale nějaký důvod tu přece musel být...," trvala na svém Melita.

„Pokud nějaký byl, já jsem na něj nepřišel,"

pokrčil hrabě rameny. „Josephine říkala, že Cécile začala postonávat, stěžovala si prý na bolesti hlavy a žaludku. Ale myslela si, že je to jen běžná horečka z přehřátí doprovázená žaludeční nevolností, a tak zpočátku pro doktora neposlala, a pak už bylo pozdě.”

„To je hrůza,” řekla Melita.

„Jistě si umíte představit, že jsem byl jako omráčený. Ale jakmile bylo po pohřbu, přišla Josephine s Cécilinou poslední vůlí.”

Melita mlčky čekala na jeho další slova. Připadalo jí zbytečně klást nějaké otázky.

„Když jsme se brali a *monsieur* Calviare trval na tom, že společný kapitál bude znít na Cécilino jméno, sepsali jsme oba poslední vůli ve prospěch druhého. Podle ní jsem odkazoval veškerý majetek Cécile a všem dětem, které se z našeho manželství narodí, zatímco ona mi odkazovala všechny peníze bez dalších podmínek.”

„A ono došlo k nějaké změně?” zeptala se Melita a přitom už věděla, co jí hrabě asi odpoví.

„Cécile sepsala později bez mého vědomí jinou vůli a v ní odkázala všechny peníze Josephine.”

Hrabě si povzdechl.

„Závěť by se dala obejít pouze tak, že bych se oženil s Josephine. V tom případě bych měl i právo se všemi penězi disponovat.”

Melita v sobě potlačila udivený výkřik, který se jí tlačil z hrdla. Až po chvíli se jí podařilo ze sebe vypravit:

„A ta vůle... byla platná?”

„Naprosto. Dosvědčil ji pastor, který pravidelně přichází do kolonie sloužit mše, a pak jeden Francouz ze sousedství. Ten se těší velmi dobré pověsti.”

„To nepochybně celé vymyslela... madam Boissetová.”

„No jistě,” odfrkl si hrabě rozmrzele. „Říkal jsem vám už, že absolutně ovládla myšlení, tělo i duši nebohé Cécile. Během mé nepřítomnosti ji zřejmě donutila podepsat tu nehoráznou závěť, v níž byla řada vět, které by Cécile nikdy nevymyslela, natož aby je napsala.”

„Ale to se přece dá dokázat!”

„Jak?” zeptal se hrabě. „Myslíte si, že jsem se nepídil po všech zákonných možnostech? To víte, že ano. Radil jsem se s nejlepším právníkem z celého St. Pierre. A víte, co mi řekl?”

„Nemám zdání,” hlesla Melita.

„Abyste rozuměla, je to Francouz. Doslova mi řekl: „Drahý mladíku, nezbyvá vám než si vzít za ženu sestřenicí vaší zesnulé manželky. Proč se tomu bránit? Potmě jsou všechny ženy stejné.”

„To je mi moc líto... vážně...,” řekla Melita sotva slyšitelným hlasem, „ani nedokážu vypovědět, jak mi to je líto...”

„Není jediný důvod, proč bych vás měl zatěžovat vlastními problémy,” bručel hrabě nevrle. Pak se k ní natočil a úplně jiným hlasem dodal:

„Co to vlastně povídám! Je pro to spousta důvodů. Vy musíte vědět, proč jsem se chtěl se vším svěřit a proč právě vám. Ale jen Bůh ví, co s tím můžu dělat.”

IV. kapitola

Melita nedokázala odpovědět. Každé slovo, které se pokoušela vyslovit, jí uvízlo v krku. Zároveň v ní však vášnivý a hluboký tón jeho hlasu vyvolal nečekaný pocit radosti.

Hrabě se náhle zvedl, jako by ho poháněl neklid, a odešel k nejbližšímu stromu na okraji mýtiny. Tam se zastavil a ztěžka se zapřel o kmen. Když promluvil, stál pořád zády k ní.

„Asi moc spěchám. Chtěl jsem nějakou dobu počkat, než vám cokoli řeknu, ale nedá se to vydržet!”

Melita na něho vzhledla, ale zůstala mlčky na svém místě. „Už v tom okamžiku, kdy jsem přecházel palubu a mířil k vám, kdy se mi zdálo, jako byste byla zahalená do bílého světla, jsem během jedné jediné vteřiny pochopil, co se vlastně stalo.”

Do tiché krásy vycházející z květů *pomme d'amour* nad nimi Melita zašeptala:

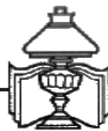
„Co jste... pochopil?”

Hrabě se otočil a podíval se na ni.

„Pochopil jsem,” pronesl zvolna, „že jste žena, kterou jsem hledal celý život, žena, po níž jsem toužil, kterou jsem potřeboval, ale nikdy nenašel, protože... protože jste tady nebyla.”

V ten okamžik se jejich oči setkaly a Melita cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Až se polekala, že jí snad vyskočí z prsou.

„A co když se... prostě... mýlíte?” zašeptala znovu.

„Kdepak, nemýlím. A absolutní jistotu jsem nabyt během našeho společného oběda," prohlásil přesvědčeně. „Už tam bylo jasné, že jste se stala mou součástí, vaše myšlenky byly moje myšlenky, vaše názory byly moje názory a moje srdce bylo vašim srdcem."

Melita si vzpomněla, jak ji několikrát po sobě překvapilo, že hrabě přesně věděl, na co právě myslela, a dokonce vytušil napřed, co se mu teprve chystala říct. Zároveň také pochopila, že hrabě nevyjádřil nic jiného než to, co ona sama cítila od prvního okamžiku, kdy ho uviděla, a o čem získala pevnou vnitřní jistotu, když se s ním sešla včera večer v zahradě. Jeho hlas ji přitahoval jako magnet ještě dřív, než ho spatřila.

„Chcete říct," zeptala se váhavě, „že jste se do mě... zamiloval?"

Hrabě se usmál.

„Zamiloval? To je příliš slabé slovo, aby dokázalo vystihnout, co vůči vám cítím a co pro mě znamená. Jste moje, Melito, moje, ačkoliv jsem vás ještě nikdy nepohladil, jste moje, ačkoliv se vás zatím neodvažuji požádat o ruku."

Chvěla se po celém těle, zatímco hrabě pokračoval ve svém vyznání:

„Přitom vím, že jste moje žena, moje skutečná manželka! Jste moje, protože se naše duše setkaly na své cestě věčnosti, protože jsme se navzájem našli po dlouhých stoletích hledání!"

Melita sepjala ruce a propletla si prsty.

Všechno, co jí říkal, bylo nekonečně dojemné a zároveň tak pravdivé, že by to jen stěží vyjádřila jinými slovy.

Hrabě si ji dlouho prohlížel, aniž pohnul jediným svaem, a pak ji potichu vyzval:

„Pojďte sem, Melito."

Poslechla ho a zvedla se, zatímco hrabě zůstal dál na svém místě.

Krok za krokem prošla měkkou trávou až pod převislé větve a najednou se ocitla přímo před ním.

„Jste tak půvabná, tak neuvěřitelně krásná," vydechl, „věřte mi však, že mě na vás nepřitahuje pouze krása, má nejsladší láska, ale především váš rozum, duch a vaše srdce, které mi doufám patří od prvního okamžiku, kdy jsem pohlédl do vašich očí."

Zhluboka se nadechl.

„Nemám nic, co bych vám mohl nabídnout,

nic! Ale přesto cítím, že všechno ostatní kromě nás dvou a naší lásky je podružné. Mám pravdu?"

V hlase i ve výrazu očí se nyní dal postřehnout náznak úzkosti.

Neučinil jediný pohyb, jímž by se jí pokoušel dotknout, ale přesto cítila, že je k němu neodolatelně přitahována.

Uvědomovala si, že čeká jen na její odpověď. Konečně po chvílce promluvila sotva slyšitelným hlasem:

„Já vás... miluji!"

Stáli, dívali se na sebe a celý okolní svět se pro ně úplně zastavil. Něžně, jako by se chtěl dotknout růzovobílé nádhery nad nimi, ji objal.

Nepolíbil ji hned, nejprve se jen lehce otřel tváří o její líce a přivinul ji k sobě blíž.

„Melito, Melito!" šeptal. „Nemohu tomu uvěřit! Řekněte mi, že to není sen, z něhož se za chvíli probudíme!"

„Je to všechno doopravdy," promluvila jako k dítěti, které se věčně dožaduje nějakého ujišťování.

„Miluji vás!" prohlásil. „Miluji vás k zbláznění a přísahám, že v životě jsem nic takového necítil ani neprožíval!"

V jeho slovech zněl neobyčejně slavnostní tón. Stál, tiskl se k Melitě tváří, objímal ji a spíš pro sebe chvatně šeptal:

„Možná se nechovám čestně. Jste velmi mladá, kdežto já jsem mnohem starší než vy. Bůh mi je svědkem, že vás chci ochraňovat a starat se o vás. Mám strach, abych vám neublížil."

„Od té doby, co zemřel tatínek... jsem se nikdy necítila... tak bezpečně... nebo tak šťastně... jako teď," zašeptala.

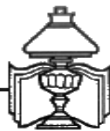
Hrabě pozvedl hlavu.

„Říkáte mi pravdu? Myslíte to vážně?"

„Měla jsem hrozný strach," přiznala, „strašně moc jsem se bála, že budu na všechno... sama..., že nebudu vědět, co mám dělat... nebo na koho se obrátit... Teď už vím, že jste tady vy."

Během posledních slov jí zasvítlo v očích a tvář se jí tak rozzářila, že hrabě s konečnou platností přestal pochybovat. Nedokázal se už více ovládat, přitiskl ji pevně k sobě a vroucně ji políbil na rty.

Melita se ještě v životě s nikým nelíbala a na okamžik ji opanoval stud a nejistota. Když se jí však rty dostaly do zajetí jeho polibku,

cítila, jako by jí celým tělem projel sluneční paprsek.

Tak nádherně vzrušující pocit dosud nezažila ani nepoznala. Jako by se její tělo v jeho náruči pomalu rozplývalo a stávali se jednou jedinou osobou. A zároveň ji rozpalovalo vědomí, že stejnou krásu, zázrak a vzrušení, jež v ní probudil, cítil i on sám.

Všechno dohromady bylo součástí boží dokonalosti, která vyvěrala z každého paprsku slunečního svitu, každého květu na stromech i každé křehké květiny.

To je láska... to je život! pomyslela si Melita.

A pak už nedokázala myslet na nic, jen vnímala božskou nádhru, o jejíž existenci netušila.

Neměla zdání, jak dlouho polibek trval, ale když se konečně hrabě od jejích rtů odtrhl, položila mu zesláble hlavu na rameno a zavřela oči.

Cítila, že předchozí zážitek ji zcela vyčerpal a zanechal v ní pouze krásný pocit seslaný přímo z nebes.

„Miluji vás. *ma belle*," promluvil horce. „Nic a nikoho na světě nemiluji tak jako vás!"

Pohlédl jí do tváře, očima se vpíjel do dlouhých černých řas a bělostné pleti.

„Musíme však uvažovat, má nejdražší, musíme nejprve vyřešit problém, který mě trápí. Najít správné řešení bude jistě těžké, ale protože jste v sázce vy a naše společné štěstí, přísahám, že ho najdu!"

Melita otevřela oči.

„Musí být... jediné," řekla jemně.

„*Bude jediné*," prohlásil hrabě divoce.

Opět se jejich rty dostaly do těsné blízkosti a hrabě ji políbil. Pak se podíval stranou, ale stále ji nepouštěl z těsného objetí.

„Tohle je moje půda, moje sídlo, můj domov," říkal. „Ale jak to mám všechno udržet nad vodou? Copak mohu den co den platit nějaké výdaje, když nemám ani vindru?"

Melita se jen s obrovským sebezapřením vyprostila z jeho objetí a podívala se mu přímo do očí:

„Mně nebude vadit... když budeme chudí," řekla. „Hlavně když budeme... spolu."

„To myslíte vážně?" zeptal se.

„Víte lépe než já, že ano," odpověděla. „Navíc jsem nezlomně přesvědčena, že když se pustíme tvrdě do práce a pro začátek obdělá-

me méně polí, vyděláme pořád dost, abychom zůstali alespoň naživu."

„To si doopravdy myslíte? Ach, má drahá, nemohu uvěřit svým uším, že právě tohle říkáte!"

„Proč bych si měla myslet něco jiného," potvrzovala Melita. „Víte, já se sice v takových věcech moc nevyznám, ale nemohl byste například... požádat o půjčku? Tatínek to tak dělával... A zaplatil byste až podle výnosů z úrody..."

Stála těsně vedle hraběte, ale od okamžiku, kdy se vymanila z objetí jeho paží, se již nepokusil znovu ji k sobě přivínout. Teď ji jen vzal za ruku.

„Copak bych mohl najít někoho dokonalejšího a rozumnějšího?" zeptal se a políbil ji na hřbet ruky. Vzápětí ruku otočil a rozechvěle vtiskl rty do dlaně. Melita cítila, jak ji opět prostoupilo vzrušení. Ale to už ji hrabě přitáhl k sobě a pevně objal.

„Vzrušuji vás, ach má drahá, cítím to, řekněte mi, že vás alespoň trochu vzrušuji, jako vy vzrušujete mě až k zbláznění?"

Bylo zbytečné, aby Melita odpovídala. Navíc by se jí to ani nepodařilo, protože hrabě ji stále divoce a vášnivě líbal. Zároveň však v jeho polibcích bylo cosi oduševnělého, co jí naznačovalo, že jejich láska přichází přímo od Boha.

„Najdeme to řešení," prohlásil.

Mluvil rozhodně, ale hlas měl přece jen trochu nejistý a v očích mu Melita viděla ohnivý záblesk.

„Najdeme je... společně," zašeptala. „Dovolte mi, abych vám mohla... pomáhat."

„Copak si myslíte, že bych to bez vás dokázal?" otázel se udiveně. „Vždyť právě tohle mi celý život chybělo - žena, s níž bych se mohl podělit nejen o radosti, ale i o své potíže a problémy."

„Chci se vámi rozdělit... o všechno."

Zhluboka vydechl a jako by spolu s výdechem opustily jeho tělo i bolesti a trápení.

„Už jsem vám říkal o mém pocitu, že váš příjezd znamenal důležitý krok nejen pro vás, ale i pro mě. Pozítří pojedou do St. Pierre dva vozy s cukrem. Při té příležitosti zajdu do banky a zjistím, jestli by mi dali půjčku, o níž jste mluvila."

Jeho slova o penězích Melitě připomněla její vlastní závazky a povinnosti.

„Myslím..., že bych se už měla... vrátit do domu.“

„To bude možná nejrozumnější,“ souhlasil hrabě. „Musíme být opatrní, abychom zamezili všem nepříjemnostem, především pro vás, dokud nenalezneme kýžené řešení.“

Oba dobře věděli, odkud nepříjemnosti hrozí, a Melita měla pocit, jako by stín madam Boissetové se kladl na jejich štěstí.

Naposledy se vyprostila z jeho objetí.

„Sejdeme se zase zítra,“ řekl hrabě. „Ale chystám se ráno odjet velmi časně, abych obhlédl, v jakém stavu jsou nejvzdálenější plantáže. Dlouho jsem tam nebyl a dost jsem je zanedbával.“

„Ráda bych jela s vámi,“ usmála se Melita roztouženě.

„Jednou nastane den,“ zaprorokoval, „kdy si kamkoli zajedeme společně a s lidmi, kteří pro nás pracují, se podělíme o naše štěstí.“

Okamžitě viděl, že ta slova na ni silně zapůsobila a potěšila ji.

„Vraťte se teď do domu, má nejsladší láska. U večere se musíme chovat obzvlášť opatrně, abychom se neprozradili. Ale brzy budeme spolu a pak už nás nic nerozdělí.“

„Zaplnil jste... mé srdce,“ zašeptala Melita, „a stejně tak budete i v mých... modlitbách.“

Jakmile domluvila, chvatně se otočila a vykročila zpátky k domu, rozhodnutá neotáčet se zpět k místu, kde prožila tolik štěstí.

Jakmile však došla ke karmínově rozkvetlým keřům, kde crčel malý potůček, u něhož Rose-Marie včera hledala žabičky, napadlo ji, že by někdo mohl zahlédnout z okna, odkud přichází. Usoudila, že bude rozumnější zabobčit doleva do svahu, vyjít až nahoru na kopec a teprve odtamtud sejít zpátky k domu.

Pokud se chtěla dostat ke dveřím, kterými by vešla ze zahrady dovnitř, musela obejít část domu, kde byla kuchyně. Zaslechla veselé štěbetání a smích mladých černošek, které uklízely v domě.

Jakmile Melita prošla kolem oken, zahlédla velký koš plný odpadků, který čekal, až ho někdo vynese a na nějakém vhodném místě jeho obsah spálí.

Všimla si, že na vršku leží něco povědomého. Panenka, kterou Philippe vyrobil pro Rose-Marii, byla hozená mezi slupkami od banánů a papají a černými vylouhovanými lístky od čaje.

Kde se v madam bere taková necitlivost vůči dítěti? pomyslela si.

Podívala se na panenku ještě jednou pozorněji a znovu si povzddechla. Madam totiž panenku nejen vyhodila, ale schválně ji ještě poničila a rozcupovala. Z těch krásných, jasně zbarvených listů tvořících sukýnku zbyly jen cáry, šátek, který zakrýval hlavičku, byl natržený, a hlava visela napůl ukroucená od kokosového tělíčka.

Byl v tom jasný zlý úmysl a Melitě se až sevřelo srdce, když si vzpomněla, jak hezky panenka vypadala a jakou radost Rose-Marii udělala.

Měla pocit, jako by bylo zavražděno něco živého.

Kde se jen bere v lidech taková zlomyslnost a touha ničit? říkala si v duchu. Vždyť to vypadá jako položený akt pomsty.

Panenka byla první věc, po níž se Rose-Marie sháněla hned po probuzení.

Melita mezitím s úlevou zjistila, že si její nepřítomnosti nikdo nevšiml, dokonce ani Eugénie ne. Ta si zřejmě také ráda pospí během siesty.

„Našla jste moji panenku, *mademoiselle*?“ vyptávala se Rose-Marie, zatímco ji Eugénie oblékala do bílých mušelinových šatiček a pročesávala jí vlasy.

„Bohužel ne,“ odpověděla Melita.

„Ale já jsem ji nechala v učebně, na křesle.“

„Ano, já vím,“ souhlasila Melita, „ale myslím, že teta si nepřála, aby sis s ní hrála.“

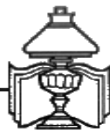
„Ale Philippe ji vyrobil jen pro mě,“ rozplakala se Rose-Marie. „Tatínek by mi určitě, dovolil, abych si s ní hrála. Povím mu, aby tetu Josephine přesvědčil, že mi ji má vrátit.“

„Co kdybychom se teď šly podívat na věci, které mám u sebe v kufru?“ navrhl Melita. „Například je tam malý pytlíček na kapesník a celý je lemovaný krajkou. Mohly bychom na něj spolu vyšít začáteční písmena tvého jména a pak si do něho můžeš ukládat kapesníčky, když budeš sedět u stolu.“

„To bude hezké, to bych chtěla!“ vykřikla Rose-Marie.

Protentokrát se Melitě podařilo odpoutat dívčinu pozornost od panenky, ale krátce před večerí si na ni dívka znovu vzpomněla.

„Kde je tatínek?“ vyptávala se. „Chci tatínkovi povědět o té panence.“

„Myslím, že odjel na plantáže," odpověděla Melita. „Už jsi velká a víš sama dobře, že v této roční době je spousta práce, kterou je třeba udělat."

„O plantáže se přece stará teta Josephine," namítla Rose-Marie. „A tatínka to rozčiluje, a proto odjíždí do St. Pierre."

Melita se neubránila úsměvu.

Rose-Marie je velmi inteligentní a uvědomuje si, jak se věci opravdu mají, pomyslela si a pocítila s dívkou vřelý soucit.

„Možná se tatínek vrátí ještě dřív, než půjdeš spát," řekla Melita utěšovately.

„A řeknete mu, aby mi přišel dát dobrou noc?"

„To víš, že ano," slíbila Melita.

Vzala Rose-Marii do náruče. Dívenka ji objala rukama kolem krku a přitiskla se jí hlavou k rameni.

„Jsem moc ráda, *mademoiselle*, že jste tady. Co jste přijela, je to tady o moc lepší."

„Tak to jsem také ráda," usmála se Melita.

Rose-Marie ji políbila na tvář.

„A že neodjedete, že ne?" ujišťovala se. „Někdy se mi zdá, že všichni, koho mám ráda, odcházejí někam pryč, a já pak zůstávám sama s tetou Josephine."

Melitě se při těch slovech sevřelo srdce.

Rose-Marie přišla o maminku, a teď se bála, že přijde i o tatínka. V jejím krátkém životě nebylo zatím nic trvalého a jistého.

„To víš, že u vás zůstanu, Rose-Marie," odpověděla, „Nechystám se nikam odcházet."

Měla pocit, že ten slib dává nejen dítěti, ale i hraběti.

Snad se jim podaří nějak zvítězit. Bude to však nesmírně těžké. Možná budou muset překonat složité překážky, možná i hluboký žal a hoře, ale nakonec snad všichni zůstanou spolu.

A o to právě jde především, opakovala si Melita v duchu.

Rose-Marie se k ní přivinula ještě těsněji.

„Když u nás zůstaneš, budu moc a moc hodná," slibovala. „A až mi Philippe udělá další panenku, schováme ji, aby ji teta Josephine nikdy nenašla."

„Však my už něco vymyslíme," řekla Melita. Nechtěla před dítětem otevřeně intrikovat proti madam Boissetové.

Políbila dívku na čelo a odešla z ložnice s vědomím, že je Rose-Marie spokojená.

Dveře od ložnice nechala otevřené na chodbu a nezavřela ani dveře do svého pokoje.

Až uslyším, že se hrabě vrátil, myslela si, řeknu mu, že ho dcerka potřebuje.

Rose-Marie však usnula velmi brzy a teprve krátce před hlavní večeří Melita zaslechla, že hrabě stoupá po schodech a kráčí do svého pokoje na opačném konci chodby.

Pomyslela si, že je už hodně pozdě, aby s ním stihla do večeře promluvit. Raději se soustředila, aby se k večeři pěkně upravila. U večeře se opět uvidí s hrabětem, a tak pro něho chtěla vypadat co nejpřitažlivěji.

Byla však natolik rozumná, že ne zvolila žádné vyzývavé nebo složité šaty, ale vybrala si jednoduchý oděv, kterým v žádném případě nemohla popudit ani urazit madame Boissetovou.

Ovšem ani prostý mušelín nedokázal popřít a zakrýt ladné křivky ňader či štíhlost pasu. Navíc v něm vynikla její narůžovělá pleť i zářivě zlaté vlasy.

Jakmile vešla do jídelny, okamžitě si s vnitřním zachvěním uvědomila přítomnost hraběte a zároveň i to, že také on napjatě vnímá její příchod, ačkoliv ji jen stručně a zdvořile pozdravil:

„*Bonsoir, mademoiselle.*"

„*Bonsoir. monsieur.*"

Ani se navzájem na sebe nepodívali.

„Doufám, *mademoiselle*, že jste se s Rose-Marií dnes odpoledne pilně věnovaly výuce," rýpla si madam Boissetová jedovatě.

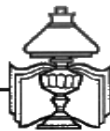
„Jistě, madam," odpověděla Melita. „Trochu jsme si povídaly o dějinách a pak jsme se dívaly do atlasu, kde leží Martinik. Pro tak malou dívenku to byla dost náročná hodina zeměpisu."

„Zítra musíte začít s aritmetikou," nabádala madam Boissetová. „Čím dříve bude Rose-Marie umět počítat, tím dříve si uvědomí hodnotu peněz, což jí bude jedině ku prospěchu. Podobný instinkt bohužel některým jejím příbuzným chybí."

Střehla přitom pohledem po hraběti a Melita si s nepříjemným pocitem pomyslela, že alespoň u jídla by si madam Boissetová mohla odpustit svou kousavost a protivnost.

Nestalo se tak.

Ačkoliv bylo jídlo skvělé a Melita uznala, že se dnes kuchař překonal, jen aby potěšil hraběte, všechno zkazila madam Boissetová.

Útočila takřka na každé slovo, které Melita pronesla, a vůči hraběti se chovala očividně nepřátelsky.

Určitá změna nastala až po večeři, kdy přešli do sálu. Melita zvažovala, jestli už nemá odejít do svého pokoje, ale dřív než stačila něco říct, promluvil hrabě:

„Zítřka se chystám zajet na plantáže poblíž Ajoupa Bouillon. Pokud vím, vy jste tam také nebyla delší dobu.“

„Ne,“ odvětila madam stroze. Vzápětí však dodala úplně jiným hlasem: „Vy se vážně začínáte zajímat o plantáže, Etienne? Pokud tomu tak je, ráda bych s vámi projednala několik věcí.“

„S radostí si je vyposlechnu.“

Madam Boissetová pohlédla nevěřícně na hraběte, jako by se přeslechla. Pak se otočila na Melitu a ostře ji vyzvala:

„Můžete jít, *mademoiselle*. Dneska vás už nebudeme potřebovat.“

Melita se uklonila.

„*Bonsoir, madame. Bonsoir, monsieur.*“

Hrabě se beze slova uklonil, ale Melita pochopila, že bojuje s pokušením říct madam Boissetové, aby s ní nemluvila tak hrubě.

Zavřela za sebou dveře a téměř ustrašeně se rozběhla po schodech do svého pokoje, jako by se bála, že by zaslechla, o čem si ti dva mezi sebou povídají.

Madam Boissetová se zkoumavě zadívala na hraběte.

„S tím návratem to myslíte vážně, Etienne?“ zeptala se. „Skutečně jste se rozhodl zůstat?“

„Doufám, že to zvládnou,“ odpověděl důstojně.

„Víte dobře, že právě tohle bych si velmi přála. Pokud mě hodláte poctit svou trvalou přítomností, měl byste se okamžitě zbavit té holčičky, která se tváří, jako když neumí do pěti počítat! Zbytečně ji budeme vydržovat. Čím dřív ji pošlete zpátky do Anglie, tím líp!“

„Ne, to nepřipadá v úvahu,“ zavrtěl rozhodně hlavou. „Pozval jsem ji, aby se věnovala Rose-Marii. Nejde jen o to, že bude vyučovat moji dceru podle mého přání, ale také o to, že na ni bude mít velmi příznivý vliv.“

„Chcete říct na rozdíl ode mě?“

„To jsem neřekl, Josephine,“ odpověděl hrabě. „Ale máte na starosti spoustu věcí, pro které vám nezbyvá čas na ostatní. Domnívám se, že mladá žena jako *mademoiselle* Cranleighová,

žena s novými nápady a zájmy, je přesně to, co Rose-Marie nyní potřebuje.“

„Nemusím vám snad opakovat, že jsem připravena postarat se o Rose-Marii tak, jako by byla moje vlastní dítě. A také víte, Etienne, že především a zejména potřebuje sourozence.“

Během promluvy se k němu přiblížila a rozechvělým hlasem plným citu pokračovala:

„Ožeňte se se mnou, Etienne. Ožeňte se a já vám dám další děti, syna, který bude pokračovatelem rodu. Dostanete také všechny peníze, které potřebujete pro zvelebení majetku.“

Hrabě si hluboce povzdechl, přešel přes celou místnost až k oknu a zadíval se na potemnělou oblohu.

„O tom všem jsme už mnohokrát mluvili, Josephine.“

„Ano, mluvili,“ přisvědčila, „ale ze všech těch řečí, vykrucování, kliček a odkládání nikdy nezbohatnete.“

Hrabě neodpověděl, a tak pokračovala:

„Váš dům v St. Pierre se pomalu rozpadá. Můžete mít okamžitě všechny peníze, které potřebujete na jeho opravu. Ihned po opravě se tam můžeme přestěhovat, pokud vás bude život tady nudit. Můžeme odjet do zahraničí, do Paříže, do kterékoli části Evropy, do Spojených států, do Jižní Afriky, pokud vás to bude těšit. Proč se pořád chováte tak zatvrzele? Proč se mnou pořád bojujete, vždyť nakonec se stejně budete muset vzdát? Pochopte, vy prostě nemáte na vybranou.“

„O sňatku se s vámi bavit nemíním,“ přerušil ji.

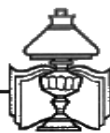
„Pokud si mě odmítáte vzít, pak nechápu, proč bych vás i vaše dítě měla dál krmit, stejně jako vaši vychovatelku nebo otroky. No řekněte, proč?“ Přimhouřila oči a tónem svého hlasu jasně naznačila, že začíná ztrácet trpělivost. „Když odejdu a odnesu si s sebou všechny peníze, tak co myslíte, že budete jíst? Banány? Nic jiného vám totiž asi nezbyde.“

„Myslím, že se o sebe dokážeme postarat.“

Opovržlivě se zasmála.

„Víte vůbec, kolik to stojí, aby se celé hospodářství udrželo nad vodou? Víte vůbec, kolik stojí nakrmit všechny ty nenažrané otroky za jediný rok? Nebo jste v St. Pierre už zapomněl, že peníze jsou nutnost? A nic na tom nezmění ani vaše falešná přetvářka, že peníze jsou to poslední, co vás zajímá!“

„Nezapomněl jsem,“ řekl hrabě potichu.

„Tak se se mnou ožente, Etienne. Ožente se se mnou, vždyť já vás miluji! Vždycky jsem vás milovala! I Cécile si přála, abychom se vzali, víte to moc dobře.“

„Cécile mezi nás laskavě vůbec nepleťte!“ obořil se na ni.

„A proč ne?“ ohradila se madam. „Milovala mě, milovala vás, a proto si přála, abychom se vzali. Přestaňte už s těmi hloupostmi, Etienne, a podívejte se konečně na fakta. Vy se beze mě prostě neobejdete.“

„Lituji, Josephine,“ pronesl hrabě unaveně. „Doufal jsem, že bychom mohli projednat jiné záležitosti, a ne se vracet k mnohokrát omílanému sňatku.“

„Pokud nejste svolný splatit svůj díl, tak si jděte!“ vybuchla vztekle madam. „A vemte si s sebou i tu ženskou! Dělá se mi špatně, když se musím dívat na ten její nafoukaný anglický obličej!“

Hrabě se už už chystal odseknout něco obzvlášť peprného, ale přece jen se dokázal zklidnit a místo toho řekl:

„Nejspíš bude rozumnější dnešní rozhovor odložit na pozdější dobu, Josephine. Zítra brzy ráno odjízďím a vrátím se, pravděpodobně velmi unavený, až pozdě večer. A pozítří se chystám do St. Pierre.“

„Natrvalo?“

To slovo doslova prořízlo vzduch.

„Ne, vrátím se,“ odpověděl hrabě. „A tehdy si také promluvíme se vši vážností o budoucnosti. Uvědomuji si, Josephine, že to skutečně nelze vést tak jako dosud.“

Podíval se na ni a v jejích očích zahlédl krátký zákmit naděje, že se konečně po tom všem vzdá jejím touhám a přáním.

Protože chtěl zajistit, aby během jeho nepřítomnosti nebyla Melita vystavena nějakým zvlášť nepříjemným potížím ze stran madam Boissetové, pronesl tichým hlasem:

„Domluvme se, že zatím všechno necháme na závěr týdne. Až bude čas, abychom si o všem pořádně promluvili.“

„Ano, jistě, Etienne.“

Přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno.

„Miluji vás, Etienne, miluji! Polibte mě. Pomilujte se se mnou, jako jste se miloval se všemi ostatními ženami! Dovolte mi, abych vám ukázala, co můžeme pro sebe navzájem znamenat!“

Z jejích slov plála dlouho skrývaná vášně, která hrozila, že ho pohltí. Hrabě odolal pokušení setřást její ruku z ramene. Místo toho překonal odpor, který se ho zmocnil, ruku na svém rameni sevřel, pak ji přiblížil ke svým ústům a letmo ji políbil:

„Josephine, zapomeňte prozatím na všechny problémy. Už jsem vám řekl, že o všem si promluvíme, až se vrátím.“

Uklonil se, a ačkoliv k němu opět vztáhla ruku, rychle opustil místnost. Slyšela, že prošel halou, otevřel dveře do zahrady a pak je za sebou zavřel.

Zírala za ním a po chvíli řekla nahlas a procítěně:

„Zvítězila jsem. Bude se muset vzdát, protože mu nic jiného nezbývá!“

Zprudka se otočila a podívala se na sebe do velkého zrcadla, které stálo na konci sálu.

Na okamžik zahlédla své tmavé, vítězné oči, ale vzápětí se jí zdálo, jako by je překryla hříva zlatých vlasů, bělostná plet' a jemně vykroužené rty.

Oči se jí vztekle zúžily.

Melita nemohla usnout.

Byla velmi horká noc a vánek, který obvykle přicházel se západem slunce, již utichl a vzduch se téměř nehýbal.

Měla pocit, že se blíží bouře. Dlouho se neúspěšně převalovala na posteli a nakonec se zvedla a postavila se k oknu, aby se podívala ven. Na jasné obloze zářil měsíc a kolem se jako malé diamanty blýskaly hvězdy.

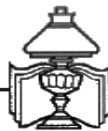
Tam, kde se za dne ozývaly změti hlasů, zpěv otroků nebo vrzání vodního kola, bylo nyní ticho.

Co se vlastně stalo, když jsem odešla spát? říkala si zvědavě. Raději však myšlenky na hraběte a madam Boissetovou odehnala. Místo toho si vybavila, jaký zázračný pocit zažívala, když ji držel v náručí pod *pomme d'amour* a ona propadala takřka nadpozemskému vzrušení.

Bylo to dokonalé a nádherné!

A pak zaslechla zvuk, který nemohla zpočátku přesně zařadit ani určit a považovala ho za tlukot vlastního srdce. Připadalo jí totiž, že zvuk nepřichází z temné zahrady, ale přímo z jejího nitra.

Pomyslela si, že má asi příliš bujnou představitivost, a od okna vedoucího do zahrady přešla k bočnímu oknu pokoje.

Odsud byly za dne vidět plantáže, které se táhly směrem k moři. Až teď si s určitostí uvědomila, že neslyší tlukot vlastního srdce, ale jakési hodně vzdálené bubnování.

Zaposlouchala se. Tlučené zvuky, které k ní doléhaly, opět považovala za výplod svých představ. Jenže bubnování neustávalo.

„Pojď za mnou! Pojď za mnou!“ vyklepával rytmus donekonečna a Melita se přistihla, že si sama pro sebe ta slova opakuje. Jednou francouzsky, podruhé anglicky.

„Venez à moi. Pojď za mnou. Venez à moi.“

To je nějaký skutečný buben, usoudila nakonec. Ale proč bubnuje? Aby jí sdělil nějaký vzkaz?

Přitahovalo ji to.

Propadala nepřekonatelné touze volání uposlechnout.

Rytmičtý tlukot se jí ozýval nejen v mysli, ale doslova jí rezonoval celým tělem. Pochopila, že se neuklidní, dokud nezjistí, o co tu jde.

Necítila žádný strach. Oblékla se do saténových šatů, které velmi ráda nosila v Anglii, ale na Martiniku se ukázaly jako příliš teplé, aby se daly nosit přes den.

Vklouzla do pantofli bez podpatku a otevřela dveře na chodbu.

Tady tlukot bubnu jistojistě slyšet nemohla, přesto ji jeho vzkaz ovládal.

Opatrně, takřka neslyšně se vykradla po schodišti dolů.

Dveře na zahradu naštěstí nebyly zamčené, ale jen zajištěné na závoru. Závora šla velmi lehce vysunout a Melita vzápětí ucítila na tvářích závan nočního vzduchu.

Venku byl buben slyšet zřetelněji. Aniž nějak zvažovala, co dělá, přeběhla přes trávník do ovocné zahrady, kde se odpoledne setkala s hrabětem.

Jakmile se dostala z dohledu oken, zabočila doleva.

Stříbrný měsíc rozzářil stromy do nevidané krásy a usnadňoval Melitě, aby našla cestu. Kráčela stále vpřed, dokud je nevystřídal hustší porost tropických rostlin a borovic.

Buben zněl stále hlasitěji a hlasitěji.

Raz, dva, *tři* - raz, dva, *tři* - pojd' za *mnou*. Před posledním úderem nastala pokaždé rozechvělá a uhrančivá vteřina odmlky. Bylo to prosté, vtíravé, duté i strašidelné.

Jakmile se přiblížila k plotu z ibiškových keřů, uslyšela už bubnování zcela zřetelně.

Zaváhala a pak pochopila, že buben se ozývá někde přímo před ní.

Začala se prodírat křovím, opatrně odhrnovala větvičky a listy, které jí stály v cestě, až konečně zahlédla světlo. O chvíli později, ukrytá v houštině větví, objevila, odkud tajemné bubnování přicházelo.

Na malé mýtině obklopené ze všech stran těžko prostupnou houštinou keřů sedělo do kruhu asi deset černochů.

Světlo, které sem Melitu přivedlo, pocházelo ze čtyř svíček na zemi. Před nimi seděla Léonore, stará žena, s níž se seznámila, když s Rose-Marii hledaly Philippa.

Před Léonorou leželo několik misek a vedle ní nějaký černoch tloukl do bubnu. Melitě se zdálo, že bubnování čím dál víc nabývá exotický rytmus, a sledovala, jak se černošská těla pohybují do dutě znějícího tepotu.

Nevníмали nic kolem sebe, na tvářích se jim usadil blažený výraz, zatímco Léonore se kolébala se zavřenýma očima vpřed a vzad.

Na zemi vedle nádoby před Léonorou Melita zahlédla něco, co zpočátku považovala za pomuchlanou bílou látku. Jakmile však očima uvykla na blikotavé světlo svíček, došlo jí, že to není žádná látka, ale tělo ptáka.

Snažila se ještě víc zaostřit oči a náhle rozpoznala, že je to zabitý kohout, jehož peří se v matném světle občas zalesklo.

Sevřelo se jí srdce a až teď konečně pochopila, že se stala svědkem obřadu vúdú!

Tito černoši tedy vyznávali vúdú, náboženství, které si jejich předkové kdysi přivezli s sebou z Afriky a dodnes na Martiniku a dalších ostrovech v Karibské oblasti přežívalo.

Melita už slyšela vyprávění o tom, jak se vyznavači vúdú scházejí s duchy, ale nikdy si nepomyslela, že to uvidí na vlastní oči. Ani teď tomu nemohla zcela uvěřit, ačkoli se obřad odehrával přímo před jejími zraky.

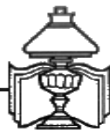
Tepot bubnu se nyní změnil a Léonore začala mluvit.

Provolávala cosi v jazyce, jemuž Melita nerozuměla, a obracela se k jakési Jemandžá. Melita si mlhavě vzpomněla, že kdysi někde četla, že Jemandžá je jednou z bohyní vúdú.

„Jemandžá! Jemandžá!“ sténala Léonore.

Pohyb kolébajících se těl byl doprovázen tlučeným šepotem.

Léonore opět vyvolávala Jemandžá a zdálo se, jako by ji prosila o pomoc.

Pak předpažila obě ruce a Philippe, který seděl poblíž, se k ní přiklonil a vložil jí cosi do dlaní.

Byla to panenka.

Melita ji viděla úplně jasně. Panenka byla oblečená do listí, do červeného listí, měla obličej bělošky a tmavé vlasy.

Melita zadržela dech.

Ihned pochopila, koho panenka zosobňuje. Léonore ji oběma rukama pozvedla do vzduchu a znovu zakřičela:

„Jemandžá! Jemandžá!”

Zdálo se, že se buben stal ozvěnou jejího hlasu. A pak Léonore najednou, jasně a srozumitelně vykřikla:

„Spaste Etienna! Spaste ho!”

Nevolala však hlasem, kterým před chvílí prosila bohyni, ale hlasem mladé dívky. Byl to vysoký, takřka dětský hlásek, promlouvající bezchybnou francouzštinou!

Melitě se opět na okamžik zatajil dech.

Zaplavil ji strach, který nedokázala potlačit. Otočila se a co nejrychleji utíkala pryč.

Běžela mezi ovocnými stromy a cestu našla jen instinktivně, protože nedokázala chladně přemýšlet. Utíkala, aby se co nejdřív dostala do bezpečí domu.

U dveří nemohla popadnout dech a musela se na chvíli zastavit, aby ovládla narůstající paniku. Zoufale se snažila ze všech sil zůstat při smyslech.

Viděla jsem vúdú, říkala si pro sebe, ale co to mělo znamenat?

Proč obětovali toho kohouta? A proč Léonore mluvila tak podivným hlasem?

Je jisté, že lidé, a nezáleží na tom, zda jsou bílí nebo černí, dostanou-li se do transu, jsou schopni podat obdivuhodné výkony.

Znělo to jako rozumné vysvětlení, ale když se Melita kradla po schodech ke svému pokoji, znovu si uvědomila, že na to pravé vysvětlení zatím nepřišla.

Dnes dopoledne mluvila s Léonore v chatrči, byla to stará vadnoucí žena, pravděpodobně Philippova babička. A teď najednou zničehonic promluvila jako mladá dívka s bezchybným francouzským přízvukem, který byl vlastní hraběti nebo - a v tu chvíli Melitě přejel mráz po zádech - jeho zesnulé manželce Cécile...

A pak pochopila.

Léonore byla prostředník neboli *mambo*. Ale

co nebo kdo promlouval jejími ústy? Loa, duch zemřelého?

O co vlastně prosili bohyni Jemandžá, aby jim poskytla?

Obětovaný kohout a posvátné nádoby byly součástí rituálu, který měl zemřelého vrátit mezi živé.

Melita se chvěla, ještě když uléhala do postele. Nebyla schopná zapomenout na výjev, jehož svědkem se stala. V duchu jí dozníval tajemný tepot bubnu, viděla houpavé pohyby černých těl a slyšela Léonoru, jak promlouvá hlasem mladé dívky.

Znovu si v mysli převracela, co viděla, a snažila se to dát dohromady s tím, co kdy o vúdú slyšela nebo četla. Dokonce se snažila i sama sebe přesvědčit, že to, co viděla, nebyla pravda. Že Léonore v roli *mamba* přivolala bohy a na krátkou dobu do ní vstoupil *loa*. Přestože Melita odmítala uvěřit, ostatní účastníci obřadu určitě věřili, že to byl duch Cécile.

Jakmile jejího ducha postavili před madam Boissetovou v podobě panenky, vyzval je, aby zachránili Etienna, manžela, kterého Cécile za života tolik milovala.

To přece nemůže být pravda, to se mi muselo jen zdát, říkala si v duchu Melita. I když se však zpěchovala uvěřit, uvědomovala si zároveň, že nic ji nepřiměje, aby pochybovala o vlastních smyslech.

Ze všeho nejvíc se jí chtělo zajít za hrabětem a povědět mu, co viděla. Napadlo ji sice, že by se její důvěřivosti asi vysmál, ale vzápětí s jistotou usoudila, že by to neudělal.

Určitě by ji pochopil.

Znal zdejší lidi a miloval je. A přestože jí vyprávěl o bozích, kteří dlí na horách Martiniku, stejně tak věděl i o spoustě zvláštních božstev přebývajících v lesích.

Otroci sice slovně uznávají Boha a víru svých majitelů, ve svém nitru se však obracejí k bohům, které si přinesli s sebou z původní vlasti.

Vúdú!

Dokonce i to jméno se zdálo strašidelné. Pak si však Melita přísně vyčetla: Copak takové obřady mohou způsobit někomu nějakou škodu? Je lepší, když věří v nějakého boha než v žádného - její otec jí o tom mnohokrát říkal - a vúdú těm ubohým zotročeným lidem přináší alespoň trochu šťastných chvil, kdy poznají ve svém životě i něco jiného než tu dennodenní dřinu.

Jistě je víc než spravedlivé, že nedostatek osobního vlastnictví jim nahrazuje silný prožitek duchovní útěchy, jež dá zapomenout na tělesné porobení.

Nicméně pořád si nedokázala vysvětlit, jak to, že z Léonořiných stařeckých rtů vyšel hlas mladé dívky.

„Spaste Etienna! Spaste ho!”

Ta slova jí stále ještě doznívala v uších, a protože cítila strach, začala se modlit a odříkávala modlitby, které znala od svého nejútlejšího dětství.

Díky modlitbám se skutečně postupně uklidnila, ale ta nezodpovězená otázka zůstávala.

Proč je třeba Etienna spasit? Před kým nebo před čím?

V. kapitola

Melitu probudila Eugénie, která přiběhla s naléhavým křikem do jejího pokoje.

„*M'selle! M'selle!*”

Okamžitě byla vzhůru a uvědomila si, že poté co ji už jednou vzbudila Jeanne, znovu usnula.

Do hlubokého a posilujícího spánku, který ji konečně zbavil myšlenek na Léonoru, bubnen a zneklidňující obřad, upadla až těsně nad ránem. Teď zpod ztěžklých víček zírala na Eugénii a ptala se ospalým hlasem:

„Kolik je... hodin?”

Dřív než jí Eugénie stačila odpovědět, rychle se posadila.

„Zaspala jsem!” vyděsila se. „Ach, to je mrzuté. Musím hned vstávat!”

„Nastaly potíže, *m'selle*. Hrozné potíže!” naříkala Eugénie.

„Co se stalo?” ptala se Melita.

Eugénie spustila příval vysvětlování svou nedokonalou francouzštinou, které se místy dalo jen stěží porozumět, a tak chvíli trvalo, než si Melita s hrůzou uvědomila, co se vlastně přihodilo.

Rose-Marie se dnes probudila velmi časně a ještě v noční košilce se rozběhla do učebny, aby se poohlédla po panence.

Tam ji Eugénie také našla. A protože se Rose-Marii už nechtělo zpátky do postele, Eugénie jí pomohla s oblečením a připravila jí něco k snídani.

Jenže pak musela odběhnout, aby dohlédla na chod domácnosti, a tak řekla Rose-Marii, aby si zatím potichouнку a v klidu hrála sama.

Dole mezitím nastalo obrovské pozdvižení. Jeden z dozorců zašel za madam Boissetovou a oznámil jí, že se ztratil jeden z bojovných kohoutů.

Melita se nechápavě zadívala na Eugénii a pak se zeptala:

„Co to znamená bojovní kohouti?”

„To jsou takoví, které madam chová pro kohoutí zápasy,” vysvětovala Eugénie.

„Cože? Madam pořádá kohoutí zápasy?” zeptala se nevěřičně Melita.

Velmi dobře však věděla, že kohoutí zápasy jsou na Martiniku takřka národním sportem. Pořádaly se od listopadu do června na celém venkově na speciálně upravených zápasíštích. Zápasy vždycky znamenaly vzrušení a rozruch. Jak by ne, když lidé uzavírali vysoké sázky.

Důstojník na lodi, který jí o tom všem vyprávěl při plavbě z Anglie, jí kromě jiného také řekl:

„Majitelé své kohouty chovají jako ve vatičce, pečlivě dbají o jejich stravu a mezi lidmi se také povídá, že jim dávají zvláštní povzbuzující léky, jejichž složení se přísně tají.”

Usmál se a pak ještě dodal:

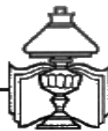
„Samozřejmě to nikdo nemůže dokázat. A také se kohoutům brousí ostruhy a upravuje se jim peří, takže před bojem vyhlížejí velmi divoce.

Z vyprávění si Melita učinila o zápasech určitou představu a rozhodně nestála o to, aby o nich na Martiniku slýchala nebo se jich dokonce účastnila. A nyní jí připadalo nepocho-pitelné, že vzdělaná Francouzka jako madam Boissetová holduje takovému odporně krutému sportu.

Zároveň jí došlo, kam se oblíbený a hýčkaný kohout madam Boissetové poděl. A stejný názor měl podle Eugénie také dozorce. V noci prý slyšel bubny vúdú, ale měl příliš velký strach, aby po tom pátral nějak blíž. A protože teď chybí ten kohout, je jasné, že se v lese konal obřad.

Madam Boissetová se rozzuřila až k nepřičetnosti a přikázala za trest zbičovat starou Léonoru, o níž všichni věděli, že je *mambo*.

Melita zalapala po dechu, když to uslyšela, protože bičování považovala za krutý a nelid-

ský trest. Otec jí kdysi vylíčil, jak takový trestný obřad probíhá. Otroka vysvlečou do naha, roztáhnou mu ruce a nohy a připoutají ho koženými řemínky za zápěstí a kotníky k těžké dřevěné lavici. Lavice se pak nakloní pod úhlem dvacet pět stupňů, čímž se bičujícím usnadňuje jejich mrskačská úloha.

„To vše se děje veřejně, před zraky ostatních," říkal sir Edward, „protože potrestání provinilce má být také výstrahou pro ostatní!"

Pomyšlení, že má být zbičována tak stará žena jako Léonore, naplnilo Melitu hrůzou.

„Má dostat dvacet ran," pospíšila si s vysvětlením Eugénie. „To nevydrží, zemře."

„Jak může někdo takovou věc dovolit?" rozhořčila se Melita.

„To není všechno, *m'mselle*."

„Cože? Copak se stalo ještě něco horšího?"

Melita konečně vyskočila z postele. Rozběhla se k umyvadlu, ale než tam dorazila, uslyšela, jak Eugénie říká:

„Otroci vzali do zajetí *la petite m'mselle*!"

Melita zůstala zkoprněle stát a posléze se pomalu otočila.

„Cos to říkala?"

Eugénie zopakovala poslední větu, ale mluvila tak rychle a tak nervózně, že jí nebylo dobře rozumět.

Podle všeho když Rose-Marie osaměla, rozhodla se zajít za Philippem a poprosit ho, jestli by pro ni nevyrobil novou panenku. Jenže v tom okamžiku, kdy zašla za Philippem, se otroci dozvěděli, že Léonore - jejich *mambo* - se má podrobit trestu bičováním.

Shromáždili se rozezleně před rafinerií a ti, kteří odešli v pracovních skupinách na plantáže, se vrátili, přestože se jim v tom dozorcí snažili všemožně zabránit. Pokáceli několik stromů a přehradili všechny přístupové cesty k jejich obydlím.

Všechno se odehrálo neuvěřitelně rychle a podle Eugénie se muži v té chvíli chovali jako šílení nebo posedlí. Několik dozorců běželo pro madam Boissetovou. Nevěděli, co mají dělat a jak se zachovat.

Než se madam dozvěděla, co se děje, a došla na pahorek, kam se chodívala s otroky po večerech modlit, barikády již stály. Jejich obránci odmítli madam Boissetové Léonoru vydat.

Do úkrytů za barikádami na ně nedosáhly biče a pokud je někdo chtěl odtamtud vypu-

dit, nezbývalo mu než použít střelné zbraně.

Madam Boissetová se už dokonce rozhodla vydat příkaz ke střelbě, ale v posledním okamžiku se dozvěděla, že s obránci je i Rose-Marie.

Otrokům ihned došlo, že mají v rukou neobyčejně cenné rukojmí, a jeho vydání podmínili slibem, že Léonore nebude potrestána.

Když Melita konečně pochopila, co se všechno seběhlo, vyhrkla:

„Musíme o tom co nejdřív informovat pana hraběte!"

„*Monsieur* odjel velmi brzy, *m'mselle*!"

„Tak za ním někoho pošleme!" rozhodla Melita. „Je ve stájích někdo, kdo umí jezdit na koni?"

„Ano, *m'mselle*, Jacques. Cvičí koně, když tady není *monsieur*."

„Tak mu řekni, ať okamžitě osedlá koně a co nejrychleji se vydá do Ajoupa Bouillon," prikazovala Melita. „Tam ať vyhledá hraběte a vyřídí mu, aby se okamžitě a bez otálení vrátil do Vesonne."

„Zařídím to," přikývla Eugénie a kvapem vyběhla z pokoje. Melita se dooblékla, vzala si s sebou slunečník a vyšla ven. Rovnou zamířila k pahorku.

Už zdálky zahlédla červené šaty madam Boissetové, která vzrušeně rozmlouvala se čtyřmi dozorcí. Nepochybně byla vzteky bez sebe, a ačkoliv Melita zpočátku nerozuměla, co madam říká, dobře slyšela její rozčilený, vysoký hlas.

Uprostřed pahorku stál bílý sloup s křížem.

Melitu bezděky napadla zvědavá myšlenka, jestli madam Boissetová, která tak horlivě kázala otrokům, jim alespoň někdy vyprávěla o tom, jak Římané zbičovali Krista.

Dorazila k úpatí pahorku, ale k jeho vrcholku nešla. Místo toho pahorek minula a vydala se rovnou k nevzhlednému valu před chatrčemi otroků.

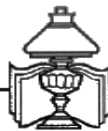
Když se k němu přiblížila už jen na několik kroků, madam si ji všimla.

„Kam to jdete, *mademoiselle*?" zavolala.

Protože se nedočkala odpovědi, zaječela ze všech sil:

„*Mademoiselle*? Slyšíte?! Okamžitě se vraťte!"

Melita se neohlédla ani tentokrát. Pomalu došla až k hromadě kmenů a větví, mezi nimiž zahlédla tmavé ostražitě oči.

Muži se celou dobu krčili za barikádou, ale jakmile se zastavila, jeden z nich se napřímil. Poznala v něm jednoho ze starších dělníků z cukrovaru.

„Hned jít pryč, *m'mselle*," říkal a mával na ni rukama. „Vy sem nechodit!"

„Pokud je *la petite m'mselle* vaše zajatkyně, nebo řekněme vaše rukojmí," zavolala na něho Melita, „pak já musím být s ní a stát se vaším rukojmím také."

Muž na ni překvapeně zíral. Až teď si uvědomila, že ho viděla i včera v noci. Seděl se zavřenýma očima hned vedle Philippa.

„Pust'te mě dovnitř," dožadovala se Melita.

Pak ztlumila hlas a řekla tak tiše, že lidé na pahorku již rozhodně nemohli rozumět:

„Poslala jsem jednoho člověka pro pana hraběte. Nevzdávejte se, dokud se nevrátí."

Černoch se na důkaz, že chápe, široce usmál a v tom úsměvu mu zablyštěly bílé zuby. Pak jí podal ruku na pomoc. Melita se ho pevně chytla a rychle se vyhoupla na nejnižší kmen. Přidržel ji, aby při přecházení neztratila rovnováhu a neupadla.

Na vrcholku barikády se musela na okamžik zastavit, aby ji černoch mohl podat i druhou ruku. V tu chvíli se k ní donesl křik madam Boissetové, plný šíleného vzteku.

„Vraťte se, *mademoiselle*! Kdo vám vůbec dovolil takhle se chovat? Pokud budete zastřelena s těmi otroky, tak dávejte vinu jen sobě!"

Melita nepovažovala za nutné odpovědět a ani neuznala za vhodné se po madam podívat.

Byla si jistá, že madam si netroufne dát příkaz ke střelbě, dokud Rose-Marie bude v zajetí.

Muži jí pomohli seskočit dolů, a sotva došlápla na pevnou zem, vyběhla z Philippovy chatrče Rose-Marie.

„*Mademoiselle! Mademoiselle!*"

Vrhla se Melitě do náruče a Melita ji něžně políbila. Pak se jí zeptala.

„Ty se nebojíš?"

„Ne, nebojím," prohlásila Rose-Marie hrdě. „Teta Josephine se moc zlobí, ale je špatné a ošklivé, že chce zbít chudinku Léonoru. Je přece moc stará, nemám pravdu?"

„Velmi stará," souhlasila Melita.

„Pojďte se mnou za Philippem," žadonila Rose-Marie. „Dělá pro mě další panenku, je moc krásná."

Melitu napadlo, že by docela ráda věděla,

co se stalo s panenkou v červených šatech, kterou viděla včera v noci v Léonořiných rukou během obřadu vůdů. Pak si však uvědomila, že její nejdůležitější povinností v tuto chvíli je udržet Rose-Marie v dobré náladě a v klidu.

Byla si jistá, že bezprostřední násilí nehrozí, a jako v odpověď na své myšlenky a úvahy zaslechla volání jednoho z dozorců. „Nedostanete žádné jídlo ani vodu, dokud se nebudete patřičně chovat!" ohlašoval, nejspíš na příkaz madam Boissetové. „Však až budete mít hlad, tak přitáhnete jako zbabělí psi. Pak se uvidí, kdo je tady pánem!"

Cítila, jak jí Rose-Marie tiskne ruku.

„Budeme mít hlad, *mademoiselle!*"

„To nebude dlouho trvat," utěšovala ji Melita. „Tatínek se brzy vrátí a já vím, že zakáže, aby se Léonore ubližovalo."

„Teta Josephine je strašně moc rozzlobená," strachovala se Rose-Marie, „a určitě bude zase na tatínka křičet, že se do toho plete."

„On ví nejlíp, co má udělat," řekla Melita.

Předpokládala, že otroci budou na jeho návrat čekat stejně nedočkavě jako ona.

Philippe seděl ve dveřích chýše a vedle sebe měl hromádku listů. Za ním, uvnitř bezútěšně prázdného stavení, přecházela Léonore.

Melita přestoupila práh.

„Všechno bude v pořádku, Léonoro," tvrdila. „Jakmile se pan hrabě dozví, co se stalo, okamžitě se vrátí. A já vím, že nepřipustí, aby tě potrestali."

Léonore se podívala na Melitu černýma pronikavýma očima, které navzdory stařeckým vráskám v obličeji působily velmi mladě.

„Vy to viděla," ozvala se po chvílce mlčení.

Melita neměla v úmyslu přetvařovat se a dělat, že nerozumí, co má stařena na mysli.

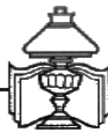
„Ano, viděla," přikývla. „Přilákal mě tlukot bubnu, šla jsem po jeho hlase."

Rozhostilo se opět ticho, které jako předtím přerušila až Léonore:

„Vy najít štěstí."

Jakmile ta slova pronesla, otočila se, jako by nebylo třeba už nic dodávat.

Melita na ni překvapeně zůstala zírat a přemýšlela, odkud ta stará žena tolik ví. Ani na okamžik však nezapochybovala, že Léonore o Melitině přítomnosti věděla už včera během obětního obřadu, a že také ví, jaké citové pouto se vytvořilo mezi ní a hrabětem.

Vyptávat se dál na nějaké podrobnosti jí však připadalo nevhodné.

Posadila se vedle Rose-Marie, zatímco Philippe vyřezával z kokosového ořechu tělo další panenky.

Napadlo ji, že by jim oběma mohla vyprávět pohádky, které znala a jako dítě milovala, například o Popelce nebo o perníkové chaloupce. Dala se do vyprávění. Pokaždé, když pohádku dopovídala, Rose-Marie se roztleskala a dožadovala se další. Zdálo se, že její vyprávění obě děti opravdu zaujalo.

Pouze Melita si neustále uvědomovala, že za barikádami se krčí otroci, zatímco madam Boissetová je spolu s dozorcí ostře sleduje z pahorku.

Jak stoupalo slunce na obloze, sílilo horko a Melita si začínala uvědomovat, co bude, zůstanou-li delší dobu bez vody.

Vodu si obyvatelé chatrčí nosili až ze strouhy pohánějící vodní kolo, tedy mimo zabarikádované území. Teď měli už jen nepatrný zbytek vody.

„To by mě zajímalo, kdy ti chudáci naposled jedli," prohodila spíš pro sebe. Vůbec jí v tu chvíli nedošlo, že Philippe je němý.

A tak jí odpověděla Léonore. Melitu její hlas polekal, protože si myslela, že stará žena je někde uvnitř chatrče, a ne přímo za jejími zády.

„My jíst v poledne a pak po práci."

„To alespoň nikdo nebude mít brzy hlad."

„My pořád hladovět," odpověděla Léonore. „Od madam dostávat jen málo jídla. Dost dává jen pro ty, kteří pracovat."

Melita stiskla rty.

Skoro se jí nechtělo věřit, že madam Boissetová, která zdělila po Cécile takový majetek, dokáže být tak lakomá a záměrně šidí otroky i jejich rodiny na jídle.

Na druhou stranu co jiného by od ní mohla čekat, pomyslela si.

Malé děti, které včera viděla vesele poskakovat a hrát si na trávě v okolí chatrčí, byly dnes všechny uvnitř. Jejich matky je schválně držely doma, aby se jim nic nemohlo stát.

Postupně se však začaly objevovat jedno po druhém na slunci, a když se na ně Melita zadívala pozorněji, uvědomila si, že většinou jsou na svůj věk hubené a trpí podvýživou.

Jestliže se jí madam Boissetová předtím jen nelíbila, tak teď ji začala doopravdy nenávidět.

Co může být krutějšího, myslela si, než záměrně nechávat malé děti o hladu, zvláště když to vůbec není nutné?

Ačkoliv Léonore nic neříkala, Melita měla pocit, že stařena dokáže přečíst její myšlenky a ví, co jí prochází hlavou.

„Co vlastně jíte?" zeptala se Melita po chvíli.

„Nasolené ryby."

„A čerstvé ryby ne?"

„Ne. Jenom nasolené ryby, co se dovážejí z Ameriky."

Melita pochopila, že to zřejmě vyjde mnohem levněji než čerstvé ryby, přestože v nejbližším okolí se jich dalo nalovit dostatek.

„*Monsieur*, nám dřív dávat kraby, maso, zeleninu, ovoce... a my dělat svoje jídla... ale dnes už ne."

Melita se dál nevyptávala. Nechtěla podobnými řečmi rozrušovat Rose-Marii a pokračovala ve vyprávění pohádek, recitovala básničky a říkanky, které sama milovala, když byla ve stejném věku jako ona.

Zhruba půl hodiny po poledni si Rose-Marie odhrnula vlasy ze zpoceného čela a plačtivě řekla:

„Já mám žízeň, *mademoiselle*. Nemáte něco k pití?"

Melita si utrápeně pomyslela, že i ona touží po doušku chladné vody.

Kolem chatrčí rostly stromy a pokud přicházel od moře nějaký osvěžující vánek, sem rozhodně nedoletí.

Melita měla okoralé rty a mluvilo se jí čím dál tím hůře.

„Tatínek už brzy přijede, miláčku," utěšovala dívku.

A sotva to dořekla, poskočilo jí radostně srdce v hrudi. V dálce se objevil mrak zvířeného prachu.

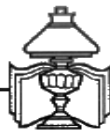
A zanedlouho viděla, že po cestě chvátá jezdec na koni.

Hrabě zamířil přímo na pahorek a nahoře se zastavil.

Madam Boissetová se na víc než na hodinu vzdálila a teprve chvilku před jeho příjezdem se vrátila.

Melita zatím dětem nic neříkala. I přes velkou vzdálenost viděla, že madam Boissetová něco drží v ruce, a měla podezření, že je to pistole.

„Co se tady děje?" otázal se hrabě hromo-

vým hlasem, takže jej dobře slyšeli i otroci za barikádou.

„To jsem ráda, že jste se vrátil, Etienne!“ odpověděla madam chladně. „Alespoň budete mít možnost uplatnit svou autoritu, abyste získal dceru z rukou těch zločinců. Vzali ji do zajetí jako rukojmí.“

„Jaký k tomu měli důvod?“ podivil se.

„Vypukla nám tady vzpoura,“ vysvětlovala hodně nahlas. „A aby bylo mezi námi jasno, Etienne, budu trvat na tom, aby všichni povstalci do jednoho byli po zásluze a s největší možnou přísností potrestáni. Vůdce vzpoury nechám rovnou popravít! O to se postarám!“

Melita pochopila, že madam tak mluví, aby udělala na otroky patřičný dojem a nahnala jim strach.

„Pokud vypukla vzpoura, o čemž dost pochybuji, rád bych věděl, proč k ní došlo.“

Seskočil z koně, mávl na jednoho z dozorců, aby převzal otěže, a sám se vydal k barikádě. Než tam došel, vztyčil se na druhé straně valu muž, který pomáhal Melitě.

„Co se tady děje, Frédéricu?“ ptal se hrabě.

„My nechťit dovolit, aby Léonore dostat bičem, *monsieur*. Ona moc stará a být naše *mam-bo*.“

„Jistě, je velmi stará,“ souhlasil hrabě. „Teď mě všichni poslouchajte! Nedovolím, aby se na mých plantážích, dokud budou patřit mně, uplatňovaly tělesné tresty, zvláště pak bičování.“

Na okamžik se zdálo, že otroci nerozuměli tomu, co slyšeli. Pak se začali mezi sebou vzrušeně dohadovat a náhle všichni do jednoho povstali a zadívali se na hraběte.

„Pustíte mě?“ zeptal se hrabě. „Chci mluvit se svou dcerou.“

Ochotné ruce okamžitě začaly rozebírat barikádu a během okamžiku byl průchod volný.

Rose-Marie vyskočila a rozběhla se k otci.

„Tati! Tati!“ volala radostně a vrhla se mu do náruče. „Byl jsi tak dlouho pryč a já mám hroznou žízeň. Chce se mi moc a moc pít.“

„Tak s tím musíme něco udělat,“ řekl hrabě potichu.

Podíval se přes hlavičku dcery na Melitu a pohlédl jí do očí. I beze slov jí tak dal najevo vděčnost, že se zachovala správně, když pro něho nechala poslat.

Přistoupila k němu.

„Otroci mají také žízeň, a především hlad,“

pronesla zesláble. „Dostávají jen velmi málo jídla. Jen se podívejte na ty děti, jsou hubené a podvyživené.“

Na jeho tváři se objevil výraz nefalšované zlosti.

Bez jediného slova vyrazil s Rose-Marií v náručí k dozorcům, kteří vyčkávavě stáli pod pahorkem.

Madam Boissetová kamsi zmizela.

„Vydejte každému trojnásobný příděl,“ rozkázal. „A pracovat se nezačne dřív, dokud se všichni pořádně nenajedí. Je to jasné?“

„Ano, *monsieur*.“

Dozorci vypadali, že je jim to nepříjemné. Jen s největším úsilím se jim dařilo podívat se mu zpřímá do očí.

„Slyšeli jste, co jsem řekl,“ pokračoval hrabě tvrdě. „Do budoucna platí, že se na mých plantážích nebudou používat biče.“

„Ano, *monsieur*.“

Otočil se zpátky k otrokům, kteří mezitím odklízeli nakupené kmeny a větve.

„To zatím nechte být. Uděláte to, až dostanete najíst. Jídlo na vás čeká ve skladu. A ženy pošlete pro vodu. Potřebujete se především napít.“

Otroci mu nadšeně provolali slávu.

Počkal, až Melita dojde k němu, a pak s Rose-Marií v náručí zamířil k domu.

„Vyjel jsem okamžitě, jakmile mi řekli, co se tady stalo. Nečekal jsem, že vás najdu u otroků, ale mohlo mě napadnout, že budete s mou dcerou.“

Jeho hlas zněl neobyčejně laskavě a Melita se zachvěla, jako by se zaposlouchala do tónů líbezných hudby.

„*Mademoiselle* nám vyprávěla krásné pohádky, tati,“ svěřovala se mu Rose-Marie. „Philippovi se také líbily, ačkoliv to sám říct nemůže.“ A jako by si najednou vzpomněla, proč tam vlastně byla, dodala: „Teta Josephine mi sebrala panenku, kterou pro mě Philippe vyrobil. Řekni jí, že mi Philippe může udělat jinou. Mně se jeho panenky strašně moc líbí.“

„Já to s ní vyřídím,“ slíbil a hlas mu zněl nesmlouvavě.

Odpoledne se však s madam Boissetovou promluvit nechystal.

Po návratu domů se u oběda sešli jen oni tři. Madam Boissetová, jak se dozvěděli, se zavřela ve svém pokoji a nechce nikoho vidět.

Hned po obědě přišla Eugénie pro Rose-Marii, aby ji uložila k odpočinku, a hrabě řekl Melitě:

„Nemůžu čekat do zítřka. Odjedu do St. Pierre hned teď. Čím dřív tahle nesnesitelná situace skončí, tím lépe.“

„Máte pravdu,“ odpověděla Melita.

Také zažívala pocit, že by už nedokázala snést další bouřlivou výměnu názorů mezi madam Boissetovou a mužem, kterého milovala.

„Vrátím se co nejdřív.“

„Jsem si jistá, že budete úspěšný,“ prohlásila s přesvědčivým úsměvem. „A i kdyby vám půjčili jen málo, tak se s tím určitě nějak vyřádáme.“

Usmál se na ni a nebylo třeba, aby jí vyjádřil ještě slovy, jak nevýslovně ji miluje.

Stáli proti sobě, hleděli si do očí a bojovali s pokušením, až se pojednou hrabě zprudka otočil, chvatně vzal klobouk, rukavice a přes verandu zamířil do stájí.

Melita odešla do svého pokoje. Dnes neměla žádný důvod jít se projít do zahrady nebo se podívat na stromy *pomme d'amour*.

Srdce jí zaplavila láska a láska provázela i každou její myšlenku, každé nadechnutí. Láska změnila celý její svět od první chvíle jejich seznámení.

„Miluji ho!“

Jako by se cele a bytostně upjala k melodii vánek, jejichž hudba jí pěla do uší.

Rose-Marie dnes spala déle, protože jí dopolední rušné události dost vyčerpaly. Hned po probuzení jí Melita zahrála na klavír a pak se šly projít do zahrady. Chtěly se podívat na papoušky a nakrmit opičku.

Rose-Marie se pořád na něco vyptávala a Melita usoudila, že je zbytečné, aby pro dívku připravovala nějaké nudné vyučování. Takhle se Rose-Marie dozví spoustu nového sama od sebe a nebude ani vědět, že se vlastně učí!

Až při návratu domů si dívka vzpomněla:

„To by mě tedy zajímalo, kam teta Josephine tu mou panenku ukryla? Co kdybychom se ji pokusily najít?“

„Dnes ne, miláčku,“ zrazovala ji Melita. „Počkáme, až se vrátí tatínek. Poprosíme ho, aby s tetou promluvil, že dostaneš novou panenku. A pak se s tím už nebudou dělat žádné tajnosti.“

„A Philippe bude mít čas, aby pro mě vyro-

bil nějakou hodně zvláštní, vidíte?“ těšila se Rose-Marie.

„Přesně tak,“ souhlasila Melita.

Po večeři se zdálo, že Rose-Marie odejde spokojeně spát.

Políbila vroucně Melitu na dobrou noc a zeptala se:

„Znáte ještě hodně pohádek, *mademoiselle*?“

„Spoustu,“ přikývla Melita.

„A budete mi je všechny vyprávět?“

„To víš, že ano. Ale ne všechny najednou. A také až se naučíš číst, budeš si je moct přečíst sama,“ usmála se Melita.

„Na to se už strašně těším,“ odpověděla Rose-Marie. „A taky jsem ráda, *mademoiselle*, že u nás bydlíte.“

„Já jsem také moc ráda,“ prohlásila Melita po pravdě.

Když se převlékala k večeři, byla značně nervózní.

Eugénie jí předtím vyřídila, že madam s ní chce povečeřet, a takový vzkaz se jen stěží mohl odmítnout, i když věděla, že ji u stolu čekají hodně krušné a nepříjemné chvílky.

Cestou dolů cítila, že do každého kroku se musí nutit, a čím víc se blížila k salonu, tím víc jí těžkly nohy.

Jaké však bylo její překvapení, když vstoupila dovnitř a madam Boissetová se na ni od okna otočila s úsměvem ve tváři.

„Dobrý večer, *mademoiselle*,“ pozdravila docela přátelsky. „Napadlo mě, že když dnes večer tady zůstaneme samy dvě, mohly bychom si trochu dopřát. Nechala jsem pro vás přinést skleničku madeiry. Doufám, že mi nedáte košem a přijmete si se mnou.“

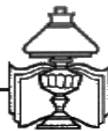
Melitu sice překvapila přátelskost v hlase madam Boissetové, ale ještě víc ji překvapila sklenice madeiry na stolku v rohu před pohovkou.

Druhá sklenička, určená pro ni, stála před židlí s vysokým rovným opěradlem, na níž Melita seděla předchozí večer.

Neměla madeiru ráda, ale neodvažovala se to říct nahlas.

Madam Boissetová se právě chystala sednout si na pohovku, když do místnosti vstoupila Eugénie.

„Večeře se může podá...,“ začala oznamovat. Náhle však vyjekla a ukázala do vzdáleného rohu místnosti.

„Had, madam! Tam je had!"

Madam Boissetová se rychle otočila.

„Kde? Kde je?" ptala se a strnule se dívala do rohu, kam služebná ukazovala. „Vyžeň ho, Eugénie, honem!"

Eugénie zamířila do kouta, ale v okamžiku, kdy mýjela stolek s vínem, bleskurychle mezi sebou prohodila obě sklenice madeiry.

Provedla to tak obratně, že Melita si výměny všimla jen náhodou, a téměř se jí nechtělo věřit, že si sklenice doopravdy vyměnily svá místa.

„Žádného hada pořád nevidím!" opakovala vylekaně madam.

„Je tam, madam, já ho viděla," trvala na svém Eugénie. „Ale nebojte se, madam, dnes už nezaútočí a ráno ho muži zabijí."

„Mám z nich vyslovenou hrůzu!" zvolala madam a svezla se vyčerpaně na pohovku. „Předpokládám, *mademoiselle*, že vám už někdo řekl, kolik máme na Martiniku nejružnějších jedovatých hadů. Zvláště nebezpečný je *fer-de-lance*, jehož uštknutí je smrtelné."

„Večeře se může podávat, madam," vložila se do rozmluvy Eugénie.

„Tak to bychom neměly ztrácet čas, aby nám první chod nevychladl," usmála se strojeně madam a chopila se sklenice před sebou. „Napijme se, *mademoiselle*, a pojďme do jídelny."

Jakmile domluvila a vyprázdnila sklenici, zašustila šaty, zvedla se a šla ke stolu. Melita svůj pohár vypila jen s největším sebezapřením. Pak se vydala za madam.

Během jídla Melita nemohla uvěřit, že večeří se stejnou ženou, která se k ní dosud chovala jen hrubě a nepřívětivě. Teď se ze široka rozhovořila o ostrově, o Melitině otci i jeho skvělé dráze diplomata. Neopomenula se také zmínit o císařovně Josefíně, která se narodila na Martiniku, a barvitě vylíčila Melitě, jak vypadá císařovnin rodný dům v Trois Ilets.

„Moje teta se s tou rodinou znala velmi dobře," pochlubila se madam, „a pokud vím, tak Josefína měla odjakživa pověst ženy, která si libuje ve flirtu. To se s ní táhlo ještě z dob, kdy byla mladá."

„Určitě prožila zajímavý a důstojný život," mínila Melita.

„Jenže Napoleon byl i přes své veliké válečné úspěchy jenom Korsičan," namítla opovržlivě madam.

Melita si pomyslela, že taková povýšenost by jejího otce velmi pobavila.

„Když bylo Josefíně deset, tak jedna věšt-kyně, původem karibská indiánka, jí předpověděla, že se stane francouzskou královnou," vyprávěla madam dál.

„Vy věříte na věštby, madam?" otázala se Melita.

„Někdy ano," odpověděla madam bezmyšlenkovitě. „Ale většina těch jasnovidců a proroků jsou lháři a šarlatáni."

„Zdá se, že pokud šlo o Josefinu, předpovídali pravdu."

„Jednou mi jedna kartářka řekla...", začala madam a zarazila se.

Melita čekala.

„To není důležité," řekla posléze madam po dlouhé odmlce. „Tak jako tak se to zatím nevyplnilo."

Melita si pomyslela, že asi ví, co madam zajímalo, ale neodvažovala se vyptávat blíže.

Večeře nebyla tak bohatá jako včera, kdy s nimi byl i hrabě, a netrvala dlouho. Po jídle se obě ženy vrátily do salonku a Melita se hned uklonila na rozloučenou.

„Děkuji vám, madam. *Bonsoir*."

„Dobrou noc, *mademoiselle*, velice pěkně jsme si popovídaly."

„Ano, velice hezky, madam," přikývla Melita na souhlas.

Když však stoupala po schodech nahoru, cítila v nitru zmatek. Proč se madam tak zčistajasna změnila?

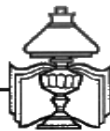
Jen sotva se dalo věřit, že by Melita v jejích očích stoupla v ceně, když neuposlechla příkazy a schválně se stala po Rose-Marii rukojmím otroků.

A také se jí nechtělo věřit, že by madam tak klidně souhlasila s tím, jak hrabě přiznal otrokům vítězství. Vždyť je dokonce odměnil zvláštním přídělem a do budoucna jim přislíbil osvobození od tělesných trestů.

Melita kráčela do schodů a říkala si pro sebe, že madam Boissetová se díky své povaze rozhodně nedokáže smířit s takovým ponížením a potupou.

Cítila v tom jakousi zlověstnost, i když se v duchu přesvědčovala, že je to absurdní.

Madam ji nepochybně chtěla propustit a co nejdříve poslat zpátky do Anglie. Pokud by k tomu hledala příčinu, mohla využít tu dnešní neposlušnost.

Přesto se k ní však madam zničehonic začala chovat mile a příjemně.

„Je to zvláštní. Vůbec tomu nerozumím," povzdechla si Melita a zakroutila hlavou.

Zatoužila, aby se už hrabě vrátil a ona mu mohla povědět, co se stalo, a zároveň ho požádat o vysvětlení.

Věděla však, že touto dobou hrabě asi přijíždí do St. Pierre. Možná že ještě stihne navštívit banku. Ta myšlenka ji přiměla, aby se stejně jako před večerí pomodlila za jeho úspěch.

Po pravdě ani nepředpokládala, že by banka nedůvěřovala členu tak známé a vážené rodiny. Nebylo by dobré půjčovat si nějak přehnanou částku. Taková půjčka by se mohla stát mlýnským kamenem přivázaným na krk.

Budou se muset uskrovnit a vystačit s málem. Na druhou stranu se jí však zdálo, ačkoliv věděla o pěstování a sklizni jen velmi málo, že plantáže, které zahlédla cestou do Vesonnes-des-Arbres, slibují bohatou úrodu.

S půjčenými penězi by měli vystačit přes zimu. O jedné věci se však rozhodla už teď. Jakkoli budou chudí, nikdy nebudou upírat otrokům pořádnou stravu.

Od schodů zamířila nejprve do učebny uklidit trochu hračky a srovnat noty na klavíru.

Pak zaskočila i do pokoje Rose-Marie.

Dívka se ve spánku odkopala, protože v době, kdy šla spát, bylo ještě hodně horko, a tak se teď Melita sklonila, aby ji zakryla až po nahé ramínko prostěradlem a lehkou pokrývkou.

Jakmile všechno upravila a přihladila, zadívala se na spokojeně spící Rose-Marii a pak na portrét její matky visící nad postelí. Jen slepý by nepostřehl, že jejich obličeje se v mnohém podobají.

A ten hlas, kterým včera v noci promlouvala Léonořina ústa, by mohl patřit i Rose-Marii!

Myšlenka vyvolala spoustu dalších otázek, na něž chyběly odpovědi. Melita se rychle obrátila a pospíšila si do své ložnice.

Zapálila u postele svíčky, a když se otočila, ohromeně zůstala hledět. Na druhé straně pokoje ležela na stole panenka!

Byl to další z Philippových výtvorů z listů a Melitu nejprve napadlo, že ji sem nechal poslat, aby ji ráno předala Rose-Marii. Když však přistoupila blíž, připadalo jí na šatech cosi povědomého.

A najednou si s hrůzou uvědomila, že se prá-

vě před chvílíčkou dívala na portrét osoby, kterou tahle panenka měla představovat.

Byla to bez nejmenších pochyb Cécile!

Obličej z bílého listu a po stranách hnědé stočené lístky místo vlasů.

Šaty bez ramínek s bílou a širokou krajkou kolem výstřihu byly přesně takové, jako je malíř namaloval na portrétu nad Rose-Mariinou postýlkou.

Nabíranou sukni jakoby z měňavého mušelínu tvořila spousta bílých listů pocházejících z jedné velmi zvláštní rostliny.

Melita se zadívala na panenku a měla pocit, že už vůbec ničemu nerozumí. Proč pro ni Philippe vyrobil panenku představující Cécile?

Ten nápad se s největší pravděpodobností nezrodil v hlavě němeého a postiženého chlapce, ale spíš byl dílem jeho babičky, staré Léonory, pomyslela si Melita, tím vším poněkud znervózněla. Léonora byla přece *mambo* a nedalo se před ní nic skrýt.

Ale proč? Proč?

Dlouho se upřeně dívala na panenku a donekonečna si tu jednu jedinou otázku opakovala.

Philippovi se nedalo upřít skutečné umělecké mistrovství. Panenka byla dokonalá a člověku se ani nechtělo pomyslet, že listy během týdne dvou ovadnou a to malé skvělé dílko uschne.

Melita dlouho hleděla na Philippovo dílo, ale vylouštění otázky nepřicházelo. Konečně se pomalu začala svlékat.

Původně si chtěla v posteli něco přečíst, protože šla spát poměrně brzy, ale teď se cítila neuvěřitelně unavená, cítila únavu po předchozí, takřka probdělé noci, únavu po namáhavém dni plném vzrušení a úzkosti.

Jistě se na její únavě značnou měrou podepsala i řada překvapení, která vyvrcholila večer zvláštním a tak změněným chováním madam Boissetové.

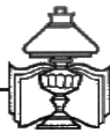
Zdálo se jí, že je těžké soustředit se na něco jiného, a tak zmoženě ulehla a sfoukla svíčky.

Zřetelně vnímala panenčinu přítomnost na druhé straně pokoje. Schválně se proto otočila na druhý bok a hlavu zabořila do polštáře...

Probudila s pocitem, že ji někdo volá.

Na mysl jí okamžitě vytanula Rose-Marie.

Zaposlouchala se a vzpomněla si na včerejší noc, kdy k ní dolehly vzdálené údery bubnu.

A pak, ačkoliv si nebyla jistá, zda se to odehrálo ve skutečnosti nebo pouze v představách, jasně a zřetelně uslyšela, jak ji kdosi vybízí:

„Podívej se na zadní stranu obrazu - podívej se na zadní stranu obrazu!“

Ten hlas patřil Cécile a byl to stejný hlas, který slyšela vycházet z Léonořiných úst.

Melita se zprudka posadila. Srdce se jí tak rozbušilo, až měla pocit, že tlukot je slyšet i ve ztichlém pokoji.

„Podívej se na zadní stranu obrazu!“

Ted' ta slova slyšela zřetelně. Někdo je musel doopravdy pronášet... ale kdo?

Bylo třeba okamžitě jednat. Pohánělo ji stejné nutkání, jaké ji vyvedlo i včera v noci z domu do lesa.

Vyskočila bez dalšího přemýšlení z postele.

Stíny v místnosti byly tmavé a nezataženými okny sem dopadalo z oblohy právě tolik světla, aby rozeznala obrysy nábytku.

Otevřela dveře, přeběhla přes chodbu a vklouzla do Rose-Mariina pokojíku.

Ucítila vůni květů, již si Melita předtím nevšimla, a zamířila k postýlce. Rose-Marie se tentokrát na posteli divoce převalovala a mluvila ze spaní.

„Mami!“ volala. „Maminko!“

Melita se zastavila a zadívala se pozorně na Rose-Marii. Dívka měla zavřené oči. Pak pohlédla na obraz.

Zdalo se jí to, nebo Cécilina tvář skutečně na okamžik zasvětlovala? A navíc se jí vtíral neodbytný dojem, že v pokoji kromě ní a Rose-Marie ještě někdo je. Někdo, koho nemůže vidět.

Až po chvíli váhání se donutila udělat to, k čemu ji ten tajuplný hlas vybízel. Vzala za spodní okraj rámu a sundala obrázek ze zdi.

Nic se nestalo. Druhou rukou přejela po zadní straně. Ucítila, že na něco narazila. Vzala za to a vytáhla. Obraz pověsila zpátky na místo.

Podle hmatu poznala, že drží v ruce složený kus papíru a obálku.

Tak tohle jsem asi měla najít, pomyslela si.

Když vycházela z pokoje a vracela se do svého pokojíku, Rose-Marie už opět klidně spala.

Melita zažehla u postele svíčky a konečně se mohla podívat, co vlastně za rámem obrazu našla.

Skutečně se ukázalo, že to byl kus papíru

přeložený napůl a zapečetěná obálka s nápisem Etienne.

Melita cítila, že v ní narůstá podivné vzrušení, když rozložila papír a naklonila se blíž ke světlu.

Rukopis byl kulatý, trochu rozkolísaný, téměř jakoby dětský, a velmi snadno čitelný.

3. května 1839

Já, Cécile Marie Louise, hraběnka de Vesonne, prohlašuji toto za svou poslední a jedinečnou vůli.

Všechno své vlastnictví a majetek odkazuji milovanému choti Etiennovi, hraběti de Vesonne.

Cécile Vesonnová

Pod podpisem bylo připsáno: *Eugénie - toto je její značka. Jeanne - toto je její značka.* Vedle jmen stály nemotorné křížky.

Melita užasle hleděla na to, co právě dočetla, a pak zavřela oči.

Její modlitby byly vyslyšeny. Etienne byl zachráněn. Tak, jak si Cécile přála!

VI. kapitola

Melita se sama oblékla do lehkého jezdeckého úboru. Než byla se vším hotová, venku začala blednout obloha, hvězdy zmizely a blížil se úsvit.

Po špičkách přeběhla chodbu za Eugénii.

Pokoj služebné sousedil s Rose-Mariiným pokojem z druhé strany, aby Eugénie slyšela, kdyby se dívka v noci probudila a něco potřebovala.

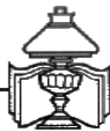
Melita se bála zaklepat na dveře, aby hluk nevzbudil madam Boissetovou. Ted' byla ta nejméně vhodná chvíle, aby ji tady přistihla a domyslela se, co se chystá udělat.

Vzala opatrně za kliku. Od dveří přicházelo slabé světlo a Melita uviděla Eugénii v úzké dřevěné posteli.

Dotkla se jejího ramene a služka se okamžitě probudila.

„Tiše, nedělej žádný hluk,“ zašeptala Melita. „Potřebuji tvoji pomoc, Eugénie.“

Služka hbitě vyskočila z postele, vzala ze židle šál a přehodila si ho přes ramena, aby si zakryla bavlněnou noční košili.

„Poslyš," šeptala Melita. „Musím okamžitě vyrazit do St. Pierre a vyhledat hraběte. Je to velmi naléhavé a důležité! Potřebuji koně."

„Odvedu *m'mselle* do stáje," řekla Eugénie. „Počkejte na mě dole, mně to nebude trvat dlouho."

Melita se otočila ke dveřím, a když k nim došla, ozvala se Eugénie o něco hlasitěji:

„My madam nevzbudíme. Ona spí velmi tvrdě."

Melita se na nic nevyptávala, ale když se k ní Eugénie o chvíli později přidala, teď už oblečená ve svých obvyklých bavlněných šatech s bílou zástěrou, dostalo se jí vysvětlení:

„Madam mě přivolala v jednu hodinu v noci. Hrozné bolesti! Já jí dala byliny na spaní. Teď bude spát dlouho."

Melitě se značně ulevilo.

„Postaráš se o Rose-Marii?" požádala Eugénii cestou ke stájím. „Vrátím se, jak nejdřív to bude možné."

„Nemusíte spěchat," odpověděla služka. „Madam se nedozví, že vy jste odešla."

O tom Melita zapochybovala, ale ze všeho nejdůležitější bylo, aby odsud zmizela dřív, než budou ostatní vzhůru.

Eugénie vzbudila Jacquesa a ten osedlal dámským sedlem skvělého hnědáka. Melita by si kdykoli jindy s takovým koněm nadšeně vyrazila na projížďku. Naplňoval všechny představy, jaké člověka jen napadnou, když pomyslí na dokonalého koně.

Teď však měla v hlavě jinou touhu a vpřed ji hnal jediný cíl - vyhledat hraběte a ukázat mu, co našla na zadní straně Cécilina portrétu.

Jacques jí pomohl do sedla. Melita si upravila nabíranou sukni jezdeckého úboru, pobídla koně a vyrazila na západ do St. Pierre.

Věděla, že do města vede naštěstí jediná cesta. Jen náhodou by mohla zabloudit.

Zároveň však pociťovala strach z toho, že kus cesty pojede sama hustým lesem porostem.

Její obavy se však záhy ukázaly jako liché. Než se dostala z dohledu Vesonne, nadešel úsvit a zdálo se, že sluneční svit zažene nejen noční stíny, ale i její strach.

Všechno kolem bylo nyní zalito zlatem, i když Melita si nebyla jistá, jestli je to díky pocitu štěstí, kterým její srdce přetévalo, nebo díky slunci, které ozařovalo exotické květy a rostliny.

Zpočátku měla s koněm menší potíže, ale posléze se jí ho podařilo zvládnout a přimět k rovnoměrnému a zároveň rychlému kroku. Melita nepochybovala, že do St. Pierre se jí podaří dojet během dvou a půl hodiny.

Nakonec jí to trvalo o něco déle, a když pak sjížděla mezi vysokými hustými stromy k městu, uvědomila si, že dočista zapomněla, jak je město rozlehlé a kolik ji tu čeká ulic, v nichž se může docela snadno ztratit.

Zastavila prvního postaršího muže, na kterého narazila, a zeptala se ho, zda by jí neukázal nejkratší cestu k Vesonnskému záměčku.

Věděla, že se tak říkalo domu, kam se odstěhovali Etiennovi rodiče z Vesonne-des-Arbres.

Neměla však tušení, kterou ulicí by se k němu měla vydat, natož v které části města záměček stojí. Obávala se, že se bude muset nesčíslněkrát vyptávat na cestu, než konečně dorazí k cíli.

Jenže hrabě de Vesonne patřil ve městě k nejznámějším osobnostem. Muž ukázal prstem doleva a promluvil hlubokým hlasem, který se zdál vycházet až z jeho útroby:

„Musíte kolem katedrály, madam. Je to velký dům, nemůžete ho minout."

Katedrála s věžičkami, které Melita viděla z lodi během vplouvání do přístavu, byla nepřehlédnutelný orientační bod. Věžičky vysoko a také velmi působivě čnely nad okolními červenými střechami.

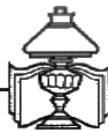
I přes brzkou ranní hodinu byly ulice plné lidí, ženy v zářivých červených, oranžových a modrých šatech nesly na hlavách koše s ovocem.

Muži vlekli mnohem větší proutěné koše naplněné až po okraj. Všichni měli na hlavách slaměné klobouky s širokým okrajem, které jsou tak typická pokrývka hlavy pro celou karibskou oblast.

Ulice byly přeplněny koňskými povozy s čerstvě sklizenou cukrovou třtinou či ananasy a mezi tím se proplétali oslíci s nákladem nejrůznějších věcí na hřbetě.

V okolí katedrály už tak rušno nebylo, domy po obou stranách ulice tu byly větší a mnohem výstavnější a všechny se napůl skrývaly v zahradách rozzářených záplavou květů. Melita trochu znejistěla. Který dům vlastně patří hraběti?

Až o něco výš stála osamělá budova, která se svým úctyhodným průčelím přece jen lišila

od ostatních. Obklopovala ji nádherná zahrada se spoustou bugenvilejí a s hradbou vysokých zelených cypřišů, které se tyčily u vchodu jako stráž.

Dům byl postaven ve stylu francouzských zámečků s tím rozdílem, že stejně jako všechny zdejší vily ve městě měl navíc stinnou verandu.

Šedá barva a šedé okenice připomínaly Etienнову otci jeho vlast daleko za oceánem, napadlo Melitu.

Už nebylo třeba se nikoho ptát, jestli našla správný dům. Nepochybovala, že hrabě bydlí právě zde, a když projížděla tepanou železnou branou, spatřila na jejím vrcholku pozlacený vesonnský erb.

Úzká příjezdová cesta končila u vstupního schodiště do domu.

Jakmile se Melita konečně ocitla u cíle a nebylo už zapotřebí tolik spěchat, nevěděla najednou, co dělat.

Zůstala poněkud bezradně sedět v sedle a zvažovala, jestli má sama seskočit a zazvonit na zvonec u dveří.

Naštěstí se za okamžik zpoza rohu vynořil muž, v němž ihned poznala podkoního, který včera odcestoval s hrabětem.

Překvapeně se na ni podíval a pak se k ní rozběhl.

„*Bonjour, m'mselle,*“ usmál se.

„*Bonjour,*“ odpověděla.

Rázem cítila větší jistotu, když měla před sebou známou a přátelskou tvář.

Seskočila z koně, ale ještě než došla ke dveřím, objevil se v nich postarší muž.

Měl šedivé vlasy a bílý lněný lokajský kabátec.

„*Je monsieur le comte* doma?“ zeptala se Melita.

Hlas se jí trochu zachvěl, protože poprvé od příjezdu ji napadlo, co by udělala, kdyby se dozvěděla, že Etienne už z nějakého důvodu odjel. Bylo by asi nesmírně těžké najít ho v tak velkém městě.

„*Monsieur* právě snídá, *m'mselle.*“

Melita vstoupila do haly. Všechny dveře, jak je v tropech obvyklé, byly pozotvírané a na konci verandy uviděla muže, za nímž přijela.

Hrabě si četl noviny, ale jako by vycítil její přítomnost: zničehonic zvedl hlavu, otočil se a spatřil ji.

Rozběhla se k němu. Proběhla halou i další

místností, zatímco jí v ústřety stačil udělat jen dva kroky.

„Melito! Co tady děláte, má drahá?“ vypravitel ze sebe překvapeně.

„Ach, Etienne, mám pro vás něco, něco tak skvělého, že tomu jen stěží mohu uvěřit!“

„Vy jste jela celou cestu sama?“ zeptal se ohromeně.

„Ano... ano,“ odpověděla netrpělivě. „Ale to přece nic nebylo. Musela jsem se s vámi co nejdřív sejít, nemohla jsem čekat.“

Dříve než domluvila, rozepjala si knoflíky jezdeckého úboru a ze záhradčí vytáhla složený list papíru a obálku, které našla v pokoji Rose-Marie na zadní straně obrazu.

Podala všechno hraběti, který to bezmyšlenkovitě přijal, ale stále se přitom vpíjel zrakem do její tváře.

„Zdá se mi neuvěřitelné, že jste tady se mnou,“ svěřoval se, „myslel jsem na vás celou noc. A nedovedete si představit, jak jsem po vás toužil.“

„Přečtěte si, co jsem vám přinesla,“ naléhala Melita. „Tak si to konečně přečtěte!“

Usmál se její netrpělivosti a pak před sebou rozložil papír s Cécilinou poslední vůlí.

Zíral na písmenka a věty. Zdálo se, že mu nedávají smysl, a tak si je musel přečíst několikrát po sobě.

„To jste našla?“ zeptal se jí. Melita měla pocit, že trvalo věčnost, než porušil ticho. Celou dobu ho pozorně sledovala.

Než odpověděla, zavládla opět krátká odmlka.

„Ano, našla... Povím vám, jak se to stalo, ale co myslíte, je to... je to platné?“

Dala tak najevo obavy, které ji trápily celou cestu do St. Pierre. Co když podle zákona je ta poslední vůle neplatná nebo z nějakého důvodu nepřijatelná? Pak by její i Etiennovy naděje vzaly zasvé.

Hrabě znovu pohlédl na datum.

„Tato závěť byla sepsána o dva dny později než ta předchozí,“ řekl po chvíli.

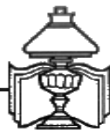
„Právě v to jsem doufala,“ vydechla Melita.

Jako by ta úleva byla příliš velká, aby ji dokázala dál snášet. Musela se posadit do nejbližšího křesla.

Hrabě odložil Cécilinu poslední vůli na stůl a zadíval se na obálku.

„Tohle jste nečetla?“

„Ne, vždyť je to adresováno vám.“

Sáhl po stříbrném noži, rozřízl obálku a vytáhl list papíru.

Pomalu ho četl a Melita ho napjatě pozorovala jako předtím.

Ve tváři se mu postupně měnil výraz, až mu nakonec už vůbec nerozuměla. Když dočetl, podal jí mlčky list a poodešel stranou. Zastavil se až na kraji verandy, přidržel se jednoho z železných podpěrných sloupků a nic nevnímajícima očima se zahleděl do sluncem ozářené zahrady.

Melita s obavami nahlédla do dopisu, kde stálo:

*Můj drahý choti,
Josephine mě přinutila napsat strašlivou závěť, podle níž bych jí měla odkázat všechny své peníze. Cítila jsem se hrozně, nemohla jsem však nic dělat. Omlouvám se, moc se Vám omlouvám, ale sepsala jsem ještě jednu vůli, kterou ukryji tak, aby ji nemohla najít. Odpusťte mi.*

Vaše oddaná žena Cécile

Až sem byl rukopis jasný a čitelný, pod ním však bylo naškrabáno a s několika kaňkami dopsáno:

Myslím, že Josephine usiluje o můj život. Nabídla mi pohár madeiry, po níž se mi udělalo velmi zle a celou noc jsem protrpěla v hrozných bolestech.

Dnes mě opět přemlouvala na skleničku, ale tu jsem odmítla. O něco později mi přinesla kávu, která měla zvláštní a cizí příchut'. Donutila mě vypít alespoň trochu. Bojím se a jsem si skoro jistá, že mě doopravdy chce zabít. Zachraňte mě, Etienne! Jenom vy mě můžete zachránit, a jestliže se nevrátíte domů včas, bude příliš pozd...

Rukopis pokračoval v nejasných klikyhácích ukončených velkou kaňkou, jako by pero vypadlo pisatelce z ruky a spadlo na papír.

Melita zvedla oči od dopisu.

Teď konečně pochopila, proč na ni byla madam Boissetová včera večer tak milá a proč ji překvapivě zvala, aby si spolu vypily pohár madeiry.

Jenže pak Eugénie prohodila sklenice a madam Boissetové se udělalo v noci zle. Jakkoli se to zdálo nepředstavitelné, ale

Melitě náhle došlo, že jen o vlasek unikla jisté smrti.

„Etienne," zašeptala, „musím vám něco říct."

Když na něho však pohlédla, uvědomila si, že prožívá hlubokou bolest. Bylo pro něho asi nesnesitelné pomyslet, že jeho mladá, dětsky vyhlížející manželka byla úkladně zavražděna, protože Josephine Boissetová ho toužila získat jen a jen pro sebe.

Vzápětí ji ovšem napadlo, že to, co mu musela vypovědět, by mohlo jeho bolestné trápení do jisté míry zmírnit.

Byla to Cécile, která vystoupila z hrobu, aby ho zachránila před zlou a úskočnou sestřenicí.

Cécile, která promluvila prostřednictvím Léonořiných úst, Cécile, která ji vzbudila, aby jí prozradila, kde je ukryta poslední vůle.

Na okamžik se Melita cítila příliš mladá a příliš nezkušená, aby se vypořádala s takovou situací. Pak jí však došlo, že jde hlavně o to, aby poskytla hraběti útěšnou oporu, neboť to jí přikazuje její láska.

Odložila si jezdecký klobouček, přistoupila k němu a něžně vložila ruce do jeho dlaní.

„Musím vám něco říct," řekla s jemnou naléhavostí. „Co kdybychom se šli projít do zahrady? Pro mě bude snazší povídat si mezi květy a ve stínu pod stromy."

Neodpověděl. Jen ji uchopil za ruku, jako bereme malé dítě, a odváděl ji přes trávník k bílé mramorové balustrádě ve stínu palem a obklopené keři.

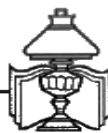
Otvíral se odsud neuvěřitelně nádherný výhled na moře a vpravo stoupala do výše, až pod bílé mraky hora Mont Pelée.

Pod balustrádou klesala zahrada prudce dolů. Jakmile usedli na dřevěnou lavičku, ztratili se jim z výhledu červené střechy a mohli se kochat jen blankytně modrým mořem a obzorem ztrácejícím se v oparu.

Melita se nejen nepustila jeho ruky, ale naopak ji pevně sevřela do obou dlaní. A pak mu jednoduše, aniž se na něho jedinkrát podívala, vypověděla všechno, co se stalo od chvíle, kdy ji políbil pod ovocnými stromy.

Když mu vyprávěla o obřadu vúdú, zachvěla se mu ruka, ale jinak se nepohnul. Ani jednou její vyprávění nepřerušil a také se na nic neptal.

Teprve když mu řekla, jak ji madam Boissetová pozvala na skleničku madeiry a jak Eugénie pohárky vyměnila, cítila, že celý strnul

a zprudka vydechl, jak dal průchod nahromaděné zlobě.

Pokračovala ve svém líčení dál, pověděla mu, jak u sebe v ložnici našla Philippovu panenku a jak pochopila, že má představovat Cécile.

„Slyšela jsem hlas... docela jasně... asi mě probudil. A ten hlas mi říkal, abych se podívala na zadní stranu obrazu," vyprávěla. „Byl to stejný hlas..., který jsem slyšela v lese... byl to hlas, který se podobal hlasu... Rose-Marie."

Na okamžik se odmlčela, než pokračovala dál.

„Když jsem zašla do jejího pokoje, Rose-Marie naříkala ze spaní a volala: ‚Mami! Maminko!‘ Měla jsem navíc pocit, že v pokoji... je se mnou ještě... někdo jiný."

Znovu se odmlčela a snažila se vzpomenout na každou podrobnost.

„Zdálo se mi, že portrét nad postýlkou... jako by světélkoval..., ale jakmile jsem objevila..., co bylo ukryto z druhé strany pod rámem, světlování zmizelo."

Nastalo dlouhé ticho, které jako první porušil hrabě:

„Rozum mi brání uvěřit, že se něco takového stalo, ale přesto jste našla tu závěť a dopis."

„Ano, našla," potvrdila.

„Vinit můžu jen sám sebe," povzdychl si hlasem hrabě. „Měl jsem důsledněji trvat na tom, že pošleme Josephine pryč, jak jsem se to ostatně chystal udělat. Od samého začátku jsem cítil, že má na Cécile neblahý vliv a že potlačuje její osobnost."

Hlas mu v dalších slovech zněl neobyčejně smutně:

„Jenže já měl tolik práce a nechtěl jsem, aby zůstávala dlouho sama. Začala být na své starší sestřenici bytostně závislá."

„Umím se vžít do toho..., co jste tehdy cítil," řekla Melita. „Ale milý Etienne, sebevětší... lítost nemůže změnit to, co se už... stalo. Měli bychom přemýšlet o budoucnosti... o naší budoucnosti a o budoucnosti Rose-Marie."

Hrabě se napřímil.

„Máte pravdu. Tak jako vždy. V sázce je budoucnost, nejen naše, ale všech těch, kdo žijí ve Vesonne a pracují na plantážích. Až do včerejšího dne jsem si neuvědomoval, jak špatně se s otroky zachází. Skutečnost, že mají nedostatek jídla, je něco, co nikdy nedokážu odpustit."

„Dostávají jen nasolené ryby," řekla Melita.

„Otec by mě za to proklel!" zvolal hrabě. „Ať už jsme na tom byli sebehůř, vždycky trval na tom, aby strava otroků byla co nejpestřejší. Aby si mohli připravovat svá typická jídla, na která jsou zvyklí."

„Léonore mi řekla, že vy jste jim dával maso, ovoce, zeleninu, a že si z toho dělali svoje jídla."

Hrabě se usmál.

„To říkáte? Další jejich pochoutkou je *sansam*, což je vývar z roztlučeného obilí smíchaný s cukrem a se solí. Barevní obyvatelé každého ostrova v karibské oblasti mají pro svá jídla zvláštní a osobité názvy. Na Barbadosu tomu říkají *coucou* a *jug-jug*."

„Budou mít všechny ty věci, až se vrátíte?" zeptala se Melita.

„Díky vám, má drahá."

„Ne, musíme být pořád vděční... Cécile... a Léonore."

Hrabě neodpověděl, ale pochopila, že srdcem už uvěřil, že ho zachránily.

Po chvíli zkusmo nadhodila:

„Otroci na Barbadosu jsou volní."

„Osm let, od roku 1834."

„Proč ne tady?"

„Protože Francouzi jsou velmi opatrní. Ale myslím, že se s osvobozením otroků nebude už dlouho otálet."

„To doufám!" vykřikla Melita.

„Majitelé plantáží byli přesvědčeni, že osvobození otroků bude pro ně znamenat finanční pohromu. Avšak na Antigie se stal pravý opak!"

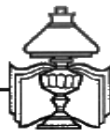
„Chcete říct, že na tom vydělali?" otázala se Melita.

„Ano, stali se ještě bohatší než kdy v minulosti."

Při odchodu z verandy vzala Melita s sebou Cécilinu vůli i dopis pro Etiennea. Ted' když se hovor stočil na finance, vložila mu oba listy do ruky.

„Myslím, že byste měl jít okamžitě za právníkem, ukázat mu dopis a přesvědčit se, jestli tato závěť skončuje s veškerým zlem, které vycházelo z té předešlé."

„Udělám to," přikývl hrabě. „Ale jsem si jistý, že nevzniknou žádné potíže. Právník, který se stará o naše majetkové záležitosti, se vyděsil, že Josephine zdědila všechny Céciliny peníze. Nic s tím však nemohl dělat."

„Zkoušel to vůbec?“ zajímala se živě Melita.

„Bylo to bezpředmětné, ta vůle byla řádně svědecky ověřena. Cécilin otec navíc svou dceru dostal do takového postavení, v němž nemohla nakládat s majetkem podle svých představ nebo libosti.“

„Tak běžte teď hned a ukažte mu to,“ naléhala Melita. „Nemohu se cítit doopravdy šťastná, dokud nebudu mít jistotu, že tahle vůle je platná. Koneckonců Eugénie ani Jeanne se neumějí podepsat.“

Hrabě se té úzkosti zasmál.

„V této zemi, kde je tak málo gramotných lidí, je značka zcela postačující,“ odpověděl. „A myslím, že Cécilin následný dopis dostatečně prokáže pravost závěti a zmaří tak Josephininy úklady.“

Objal Melitu kolem ramen a přivinul ji k sobě.

„Ach, má nejdražší, bojím se jen pomyslet, že mohla zabít i vás! Co bych pak dělal? Copak bych mohl dál žít s vědomím, že jsem vás neměl nechávat ve Vesonne, samotnou s tou ženou posedlou d'áblem?“

„Eugénie mě zachránila. Ona možná věděla celou dobu, jak Cécile zemřela. Proč ale nic neřekla?“

„Hádám, že byla ve velmi obtížné situaci. Mohla si myslet, a měla pro to opodstatnění, že bych jí nevěřil,“ odpověděl hrabě. „Josephine by přirozeně takové obvinění popírala ze všech sil a slovo bílého člověka tu má vždycky větší váhu než slovo černocha.“

Na okamžik se zamyslel a pak dodal:

„Eugénie se zřejmě rozhodla, že bude nejlepší nic neříkat. Chtěla se raději starat o Rose-Marii, kterou zbožňuje od narození.“

„Bude teď Rose-Marie v bezpečí?“ přepadl Melitu náhlý strach.

„Eugénie by nikomu nedovolila, aby dceři kdokoliv zkřivil byť jen vlasek na hlavě,“ prohlásil přesvědčeně. „Navíc se co nejdřív vrátíme.“

Tentokrát Melitu nepolíbil, jen ji k sobě něžně přivinul.

Bylo jí jasné, že by nebylo správné dát průchod vášním jejich lásky ve chvíli, kdy možná ještě prožívá zármutek nad ztrátou manželky, která byla zavražděna jen proto, že on byl pohledný a přitažlivý muž.

Letmo se otřel tváří o její vlasy a pak řekl:

„Teď jdu za advokátem a možná mi díky tomu odpadne dopolední schůzka v bance.“

„Vy jste ještě nepožádal o půjčku?“ otázala se Melita.

„Požádal, ale řekli mi, že členové bankovní rady se nejprve musí sejít a moji žádost projednat. Slíbili, že výsledek mi sdělí dnes dopoledne.“

Podle tónu Melita pochopila, že nutnost žádat o peníze i přístup bankéřů ranily jeho hrdost. Ale teď se situace změnila. Pokud se nestane něco hrozného, bude vlastníkem obrovského jmění.

Hrabě se zvedl z lavičky.

„Pojďte, drahá,“ řekl. „Doprovodím vás do domu, a zatímco budu pryč, dopřejte si koupel a odpočiňte si.“

Prohlédl si pozorně jezdecký úbor, který měla na sobě.

„Škoda že jsem vás neviděl přijíždět na koni, ale na to budeme mít ještě spoustu času později. Loni byla u mne na návštěvě sestra a myslím, že byste si mohla vybrat něco z jejích šatů, které tu nechala.“

Usmál se.

„Připadaly jí moc tenké, aby je brala s sebou do Švédska, kde s manželem bydlí.“

Jakmile došli pod vstupní schody, políbil jí ruku. Zlehka se uklonila, a když procházela dveřmi do domu, zaslechla ještě, jak hrabě volá na podkoního, aby mu připravil kočár.

Po příchodu do pokoje Etiennovy sestry si Melita poprvé uvědomila, že je ve skutečnosti neobyčejně vyčerpaná.

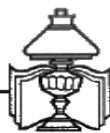
Nešlo jen o dlouhou cestu, kterou musela urazit z osady do St. Pierre, ale značnou roli sehrála i prožitá úzkost a strach, že se jí nepodaří uniknout z Vesonne.

Mladá služebná jí připravila osvěžující koupel a po koupeli se Melita oblékla do krásných květovaných šatů z mušelínu.

Sice jí byly v pase poněkud volné, ale nápaditě si je stáhla modrou šerpou, která jí ladila s barvou očí. Když si konečně upravila i účes, těšila se, že se bude hraběti doopravdy líbit.

Sešla dolů do salonu, a přestože jí koupel i oblékání zabraly poměrně dost času, po hraběti stále nebylo vidu ani slechu.

Den pokročil a nyní bylo vedro i na verandě. Raději zašla dovnitř. Usadila se na pohovku, jejíž pohodlnost ji zakrátko zlákala trochu

si odpočinout a hlavu si položit na hedvábné polštářky.

Rozhlížela se po místnosti, která měla zajímavé a elegantní řešení a byla zařízena francouzským nábytkem. Také si však uvědomila, že závěsy a povrch zlaceného nábytku jsou omšelé a koberec je místy prochozený.

A bude nutné co nejdříve vymalovat, pomyslela si. Malba v tom horku obvykle velmi trpí.

Hluboce si povzdechla. Zoufale si přála, aby se Cécilina poslední vůle ukázala jako právo-platná. Hrabě by měl dostatek prostředků na udržení chodu plantáží ve Vesonne i na zdejší opravy.

On je tak... úžasný, myslela si o něm... A pak si najednou uvědomila, že ji probudil polibek.

Otevřela překvapením oči a spatřila, že se k ní v pokleku sklání hrabě, aby ji znovu vášnivě a žádostivě políbil.

Ucítila teplý příliv zářaku, jenž prostoupil celým jejím tělem. Hrabě ji k sobě tiskl tak vroucně, až téměř ztrácela dech. Vzrušeně promluvil:

„Má drahá! Všechno jsem vyřídil a všechno je v pořádku. Právnik mi řekl, že není pochyb o pravosti poslední Céciliny závěti, již se ruší všechno, co do té doby podepsala. Ach, má milovaná, nevím, jak vám jen mohu poděkovat?“

Znovu ji jemně políbil a Melitě se zdálo, že nedokáže pomyslet na nic jiného než na extázi, kterou v ní probudil, a na záchvěvy, jež pronikaly jejím tělem a vyvolávaly v ní pocit, jako by podléhala vibrujícím slunečním paprskům.

„Miluji vás, miluji," opakoval hrabě.

Ještě nějakou dobu trvalo, než se od ní dokázal s přemáháním odtrhnout a povstat. Ze své výšky si prohlížel její rozpálené tváře a sytě rudé rty a vpíjel se pohledem do rozzářených očí.

„Bude se podávat oběd," promluvil po chvíli. „Bylo třeba ho odložit víc než o hodinu, ale měl jsem mnoho práce.“

Melita se poněkud neobratně zvedla z pohovky.

Milovala ho tak vroucně, že ani nevnímala, co jí vlastně říká.

Hrabě napřáhl ruce a přitáhl ji k sobě.

„Mám na dnešní odpoledne plán, ale ze vše-

ho nejdřív se pojďme najíst, musíte mít hlad, přinejmenším takový, jako mám já.“

„Služka mi přinesla kávu, zatímco jsem si dávala koupel," řekla Melita, „ale přiznám se, že teď už hlad mám.“

„Tak to si dáte s chutí něco k jídlu," usmál se, „a je to důležité, protože nemáme moc času.“

„Vracíme se do Vesonne?" zeptala se.

„Dnes ne," odpověděl. „Dnes máme na pořadu svatbu.“

„Svatbu?“

Melita na něho upřela doširoka rozevřené oči.

„Ano, svatbu, má nejsladší," zopakoval hrabě. „Copak si myslíte, že bych vás teď, byť jen na okamžik, pustil z dohledu? Máte za sebou už řadu nebezpečství, a dokud se nestanete mou ženou, nebudu mít klid.“

Všiml si, že se Melitina tvář při těch slovech rozzářila neopakovatelnou krásou. Zůstal chvíli stát jako očarovaný, než dodal:

„Možná na vás příliš spěchám, má zaslíbená lásko! Možná bych se měl nejdřív zeptat vás, má obdivuhodná a nejpůsobivější. Chcete si mě vzít?“

„Víte... velmi dobře... že se chci stát... vaší ženou," odpověděla Melita.

„Věděl jsem to! Věděl jsem to už ve chvíli, kdy jsem mluvil se starostou města," usmál se hrabě. „A stejně tak jsem to věděl, když jsem zajišťoval církevní obřad v katedrále v kapli Panny Marie.“

Melita si položila hlavu na jeho rameno. Nemohla najít správná slova, jimiž by dokázala vyjádřit, co cítí.

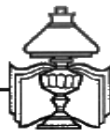
„Svatební den je pro každou ženu jedním z nejkrásnějších dnů v životě, a proto chce na své svatbě vypadat co nejpůsobivěji," pokračoval hrabě. „Přiznám se, že pro takové věci mám plné pochopení, a je to také jeden z důvodů, proč jsem se zdržel - koupil jsem vám svatební šaty!“

„Svatební šaty?" vykřikla udiveně.

„Doufám, že vám padnou," odpověděl. „Ale ze všeho nejdřív se musíme jít najíst. Náš oběd, drahá, má před vším přednost.“

Doprovodil ji do jídelny, kde se k obědu podávaly ty nejvybranější lahůdky, ale Melita téměř nevnímala, co jí.

Uvědomovala si pouze Etiennovy oči, které ji neustále sledovaly. Cítila, že každé slovo,

teré hrabě pronáší, vypovídá o jeho lásce k ní.

Na závěr si připili číší šampaňského a v němžném objetí se odebrali nahoru.

Hrabě ji galantně doprovodil až před dveře její ložnice.

„Snažte se, má drahá, ať vypadáte co nejkrásněji,“ říkal vroucně. „I když nemohu uvěřit, že byste mohla vypadat ještě dokonaleji než nyní.“

Melita se rozesmála, protože ji zaplavil přívalem opojného štěstí.

V pokoji zastihla tutéž mladou služebnou, která pro ni připravila lázeň, a navíc starou kuchařku, manželku starého sluhy, který ji ráno vypouštěl do domu.

Ženy jí pomohly vybalit šaty, které pro ni hrabě koupil ve městě, a Melita okamžitě viděla, že jsou neobyčejně rozkošné.

Bohatě nabíraná sukně z bílého tylu se vzdouvala od pasu dolů, rukávy se spoustou úzkých volánků byly rovněž velmi moderně střiženy a těsný živůtek sliboval zdůraznit křivky její ladné postavy.

Závoj byl z té nejjemnější bruselské krajky a stará kuchařka o něm Melitě prozradila, že se v rodině Vesonnů předává už po několik generací. Do vlasů si měla dát tradiční věneček upletený z čerstvých květů pomerančovníku.

V životě na sobě neměla šaty, které by jí slušely víc. Přesvědčila se o tom, když se prohlížela v zrcadle. Tvář jí zářila něhou a oduševnělostí, kterou tam nikdy předtím nepostřehla.

„Dovolte mi, ať se na vás podívám,“ ozval se ode dveří jeho hlas. Otočila se a ihned si uvědomila, že pokud se o ní dá říct, že jí to sluší, tak on vyhlíží přímo skvěle!

Měl na sobě tradiční večerní oděv, v jakém se Francouzi vřdycky žení. Zdálo se, že bílá košile a mušelínový nákrčník mu spolu s perfektně padnoucím kabátcem s dlouhými šosy dodávají vybraný vzhled i autoritu, která z něho dřív nevyzařovala.

Připadal jí také vyšší a Melita pochopila, v čem se skrývá příčina - poprvé po dlouhých letech ho netísnila žádná úzkost a starost o budoucnost.

„*M'nselle est ravissante, monsieur!*“ zašepkala stará kuchařka, jakmile vykročil přes pokoj k Melitě.

„*Tout à fait ravissante!*“ souhlasil hrabě a už jen pro Melitu dodal tichým hlasem:

„Mnohem úchvatnější, než jsem si kdy nějakou ženu uměl představit.“

Pozvedl Melitinu ruku ke svým rtům a ona pocítila, že jí tělem projel až bolestný záchvěv, jako by se jí někdo dotkl rozžhaveným kovem. Když si ji odváděl dolů po schodech, její nabíraná sukně slavnostně šustila. Před dveřmi na ně čekal otevřený kočár.

Před ostrými a spalujícími slunečními paprsky je však chránila plátěná střecha zdobená hedvábnými trásněmi.

Hrabě pomohl Melitě nahoru. Na sedadle našla rozkošnou kytici jemných bílých orchidejí.

„Ty jsou kouzelné!“ vykřikla nadšením.

„Právě jako vy, má drahá,“ usmál se zlehka hrabě.

Podkoní popustil koním uzdu a naskočil na sedátko za kočárem. Projeli branou a úzkými uličkami se postupně proplekli až k radnici.

Zde učinili prohlášení o sňatku před zraky starosty. Ten měl kolem krku nablýskaný řetěz a přes prsa šerpu v barvách trikolory, znaky své funkce. Jakmile manželskému páru po blahopřál, protože splnili zákonné podmínky pro uzavření manželství, odjeli stvrdit svůj sňatek do katedrály.

Uvnitř chrámu byl šerý chládek a před sochami svatých zářilo blikotavé světlo svící. Vysoké svíce byly i na oltáři v kapli Panny Marie, která byla zcela zaplněná květinami.

Kněz už na ně čekal. Protože však Melita nebyla katolička, obřad trval jen velmi krátce. I přesto měla pocit, jako by se ho účastnil sbor andělů, s nimiž se její srdce propojilo ve chvalozpěvu díkuvzdání.

Vdává se za muže, kterého miluje!

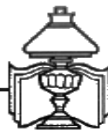
Slyšela, jak hrabě slavnostním tónem opakuje slova přísahy, a uvědomovala si, že se jí zaslíbil tak jako ona jemu.

Modlila se a doufala, že mu bude dobrou manželkou. Cítila přitom, že její otec je někde poblíž a vidí, jak je šťastná.

Pak už však nedokázala myslet na nic, jen na to, že hrabě klečí vedle ní a prsteník levé ruky jí objímá prstýnek.

Po obřadu vyšli z šera chrámu do sluneční záře a spatřili, že se na schodech před katedrálou shromáždilo poměrně hodně lidí.

Svatba byla odjakživa vzrušující událost, a

protože většina lidí v davu poznala hraběte, ozývalo se časté provolávání slávy, výkřiky s přáním všeho nejlepšího a ženy a děti je zasypaly květinami.

Odjeli zpátky do zámečku, kde je pozdravilo a poblahopřalo jim služebnictvo. V salonu na ně čekalo šampaňské.

Teprve když osaměli, podíval se hrabě na krbovou římsu, kde stály hodiny. Vzal Melitu kolem ramen a řekl:

„Pojď, miláčku.“

Podívala se na něho překvapeně. Hořela zvědavostí, kam ji teď zavede. Prošli halou, vystoupali po schodech a zamířili až na konec dlouhé chodby, kde hrabě otevřel dveře.

Vstoupili do rozlehlého pokoje s třemi okny do zahrady. Přes vrcholky keřů a stromů bylo vidět až k moři, ale hlavní pozornost upoutávala obrovská postel.

Byla vyřezávaná, zlacená, s hedvábnými nebesy. Podobala se královským postelím z Versailles.

Vzadu byl na tmavomodrém sametu vyšit erbovní znak Vesonnů.

„Můj otec si ji nechal přivést z Francie," vysvětloval hrabě. „Celé mé dětství ta postel byla ve Vesonne. Myslím, že tam je její pravé místo, takže ji odstěhujeme zpátky.“

Zavřel dveře a přistoupil k Melitě, aby ji vzal do náruče.

„Konečně," vydechl. „Konečně ti mohu říct, jak hodně tě miluji. Jsi moje, tak jako jsi byla moje od prvního okamžiku, kdy jsem tě spatřil. Moje, zcela a beze zbytku. Moje milovaná žena!"

Políbil ji na rty ještě dřív, než stačila cokoli odpovědět, jeho polibky byly vášnivé, žáostivé a divoce vytrvalé.

Skrýval se v nich plamen i dosud chybějící žár, a zatímco se zachvívala pod silou jejich ohnivosti, uvědomovala si, že se zároveň rozdmýchává plamen v jejím nitru, a toužila, aby hrabě ve svých žhavých polibcích neustával a líbal ji dál a dál.

Chtěla, aby ji pořád tiskl co nejpevněji k sobě, ale on najednou povolil sevření a ustoupil o krok, aby jí z hlavy sňal věneček se závojem.

Oboje odhodil do křesla a znovu ji k sobě láskyplně přivinul. Jeho rty opět vyhledaly její ústa a pomaloučku jí začínal rozepínat knoflíčky na zádech.

Tázavě na něho pohlédla a on jako obvykle opět věděl, na co myslí.

„Jsme na francouzské půdě, má nejdražší," řekl. „Víš, co ve Francii znamená *cinq-à-sept*!"

Melita se ve svých myšlenkách vrátila do minulosti. Ta slova se jí v mysli spojovala s něčím, co jí kdysi otec vyprávěl o Paříži, ale co, to si v tuto chvíli nemohla vybavit.

„Dnes jsme si nestihli dopřát siestu a pro Francouze v Evropě je doba mezi pátou a sedmou odpoledne vyhrazena pro lásku!"

„Myslela jsem si, že je to... čas... pro odpočinek.“

„Myslíte, že vás dokážu nechat odpočívat?" zeptal se.

Takřka drsně ji objal a vzápětí cítila, jak jí sklouzávají šaty z ramen a jako mlžné obláčky padají na zem.

O chvílku později následovala spodnička a vzápětí ji hrabě zvedl do náruče.

Líbal ji, rozpoutával v jejím srdci i duši vzrušující extázi a odnášel ji k veliké, starobylé posteli.

Ochladilo se a stíny v zahradě znachověly.

Melita se pohnula.

„Spíte?" zašeptala.

„Copak bych mohl spát, když jsem tak šťastný?" odpověděl otázkou hrabě.

„A to jste šťastný... díky mně?"

„Víte moc dobře, že jen díky vám, má nejsladší.“

Dlouhé plavé vlasy měla rozhozené po polštáři a hrabě jí je odhrnul z tváří, aby ji mohl jemně políbit na oči, na čelo a nakonec na její malá ouška.

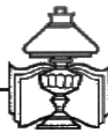
„Copak by někdo mohl být krásnější a dokonalejší?" rozplýval se.

„Nevěděla jsem... že láska... může být tak opojná.“

„Má drahá, musím vás ještě hodně věcí naučit." Pak si trochu povzdechl. „Vlastně se musíme hodně učit jeden od druhého a možná nám k tomu nebude stačit ani tisíc let.“

„Právě na to myslím," řekla Melita. „Musíme udělat všechno pro to, abychom... se nikdy nepřipravili... o naše štěstí.“

„My dva to dokážeme," prohlásil přesvědčeně. „Už jsem říkal, vy jste já a já jsem vy a oba zároveň jsme neoddělitelní, protože jsme duchovně i tělesně spjatí. Nic nás nemůže rozdělit, dokonce ani smrt.“

Cítil, že se Melita zachvěla, a řekl:

„Zapomeňte na vše, co ve vás vyvolávalo obavy, alespoň pro dnešní večer. Zítřka se postavíme čelem proti všem překážkám s odvahou, laskavostí i porozuměním. Dnešní noc si však vyhradíme pouze pro sebe!"

Políbil ji na rty a pak se zeptal:

„Co byste ráda dělala během svatební noci, *ma belle*? Chcete si vyrazit do St. Pierre, do víru tance, nebo dáte přednost poslechu hudby?"

Melita na něho užasle pohlédla a pak si uvědomila, že si ji jen dobírá.

„Ne... chci být jen... s vámi."

„Právě tak jsem to chtěl říct i já. Zanedlouho pro nás bude hotová večere. Chtěl bych, aby před námi byla dlouhá noc, noc, která se nám přesto bude zdát příliš krátká a která se kolem nás prosmýkne jak vítr, protože se budeme milovat."

Melita zrudla.

„Ještě se budu stydět...," zašeptala.

Vzal ji za bradu a natočil ji k sobě.

„Jste jako kvítek, který se otvírá prvním slunečním paprskům. Paprskům, jimiž jiskří má láska."

Přivinula se k němu blíž.

„Co se tedy bude dít?" zeptala se.

„Nejprve společně povečeříme," začal, „ale ne v jídelně, tam by to bylo příliš formální. Raději se přesuneme do vedlejšího dámského pokoje. Doufám, že se vám tam bude líbit." Než pokračoval dál, políbil ji. „Pokud byste hledala něco neobvyklého na sebe, poradil bych vám, abyste se podívala do šatníku. Koupil jsem ten oděv zároveň se svatebními šaty a velmi bych si vás v tom přál vidět."

„Je to tady... v tomto... pokoji?" zajímala se Melita.

„Ode dneška je to váš pokoj, má milovaná," prohlásil. „Je to nejdůležitější pokoj v domě a komu jinému by měl patřit, když ne paní hraběnka?"

„To nezní... jako bych to byla já...," zaprotestovala Melita.

„Ale jste to vy," trval na svém. „Jste moje hraběnka, moje manželka, moje žena... má láska!"

Hlas se mu prohloubil a Melita se slabě zachvěla.

„Když jsem vás uviděl stát pod *pomme d'amour*, pochopil jsem, že nezískám-li vás,

nebudu chtít dál žít. Nyní, když jsem vás získal, můj život se opět zaplnil. Jste vše, po čem jsem toužil a o čem jsem snil, je podivuhodné, jak všechny mé cíle a touhy do budoucna jsou ukryty v tak drobné osůbce."

Melita na něho vzhledla.

„Když jsem odjížděla z Anglie, netušila jsem, že se plavím za štěstím... do ráje, kam se dostane jen velmi málo lidí... vyvolených k tomu, aby tento svět našli."

„Tajně jsem doufal, že právě tak to budete vnímat," přiznal hrabě. „Že jsme společně pronikli do podivuhodného ráje jen proto, že se milujeme."

„To je... pravda," souhlasila Melita, „a nic nemůže být... krásnější... a nic na zemi se nemůže podobat ráji víc... než Vesonne."

Zároveň ji napadlo, že madam Boissetová je jako had v rajské zahradě! Pak se však v duchu pokárala. Neměla by přemýšlet o té zlé a protivné ženě, alespoň ne ve chvíli, kdy se cítí tak šťastná.

Jenže hrabě už vytušil, kudy se její myšlenky ubírají.

„Zapomeňte na ni," vyzval ji jemně. „Když nás oddávali v katedrále, děkoval jsem Bohu nejen za vás a za to, že se na mě konečně usmála Štěstěna, ale především za to, že dobrá vůle zvíťezila nad zlem."

„Chci, aby to byla pravda...," zašeptala Melita. „Chci..., abychom oba... aby to, co uděláme... bylo vždy správné... a dobré... pro všechny kolem nás... Aby se všichni kolem cítili šťastní."

„My to dokážeme," prohlásil hrabě a znělo to jako přísaha.

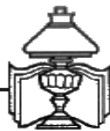
Odešel potom na chvíli do vedlejšího pokoje. Melita se umyla a nahlédla do šatníku.

Nalezla tam nejskvostnější šifonový župánek, jaký kdy viděla. Hrabě ho určitě koupil záměrně, pomyslela si, protože barvy byly stejné jako na květech *pomme d'amour*.

Olemování na rukávech a kolem výstřihu bylo z tak jemných a hebkých bílých pírů, že vypadalo jako ochmýřené okvětní lístky těch nádherných květů.

Župánek byl téměř průsvitný, a přestože pod ním měla ještě noční košilku, Melita se cítila velice málo oděná, když zamířila do dámského pokoje.

Věděla, že na ni hrabě už čeká. Slyšela, jak svým hlubokým hlasem rozmlouvá se služeb-

nictvem, a když konečně otevřela dveře a zadívala se na něho, na několik vteřin kromě něho nevnímala vůbec nic.

„Vypadáte jako láska sama!“ vydechl ohromeně.

Teprve když Melita vykročila k němu, všimla si, že pokoj je vyzdobený květinami a provoněný jejich vůní.

Viděla zde množství květin, které ani neuměla pojmenovat, nechybělo dokonce několik bílých orchidejí ze svatební kytice a mnohé vázy doslova přetékały květy *pomme d'amour*.

Vzala Etienna za ruku, protože se ho chtěla dotýkat, a vypravila ze sebe:

„To všechno jste připravil... pro mě!“

„Je to jen nezbytná dekorace pro vaši krásu,“ odpověděl. „Už jsem vám říkal dříve, že vy sama vypadáte jako nejkrásnější květina.“

Rozzářily se jí oči a už už se ho chystala políbit, jenže v ten okamžik vstoupilo do pokoje služebnictvo s jídlem.

Na takovou večeři budu vzpomínat do smrti, pomyslela si později Melita. Lahodné jídlo a jiskrné víno jako by jen podtrhovaly štěstí, které oba zažívali.

Po jídle se rozpovídali o všem možném a neskonečili, dokud nevyšly hvězdy a měsíční světlo se nedotklo vln, které se neúnavně jedna za druhou valily ke břehu.

V tu chvíli Melitu obestřel pocit, že se ocitli jen oni dva na pustém, neobydleném ostrově květin. Vždyť právě tak byl kdysi Martinik nazván.

Hrabě se zvedl od stolu a odvedl Melitu k oknu.

Beze slova stáli a dívali se, jak měsíc pluje po obloze a jeho světlo zaplavuje zahradu. Až za hodně dlouhou chvíli se ozval hrabě:

„Dnes jsme začali nový společný život a věřím, že nám přinese štěstí, má drahá. Samozřejmě, každý den nesvíí sluníčko a nastanou nám těžší chvíle, objeví se problémy, to je zákonitost, ale věřím, že láska, kterou vám dávám já a vy dáváte mě, se bude s přibývajícím lety prohlubovat, sílit a růst.“

„Jsem si tím... jistá,“ zašeptala Melita.

„Dnes jsem se v kostele zavázal, že vás učiním šťastnou,“ pokračoval. „V minulosti jsem už několikrát selhal, když jsem měl učinit lidi šťastnými podle svého přání, ale u vás to bude jiné.“

Políbil ji něžně do vlasů a slavnostně prohlásil:

„Pro vás a pro vaše štěstí jsem připraven vzít útokem nebeské brány nebo sestoupit do nejhlubších pekel. Není nic, co by mě mohlo zastavit a co bych pro vás neudělal!“

„Miluji vás!“ vydechla Melita. „Ta slova nedokážou popsat, co k vám... cítím! Otevřel jste přede mnou nový svět, ukázal jste mi nové obzory, o nichž jsem dříve neměla zdání, že existují.“

Položila mu hlavu na rameno a poprosila ho:

„Pomozte mi, abych vás nezklamala, pomozte mi, abych vám dala... všechno, po čem toužíte... od ženy.“

„Nejen od ženy, ale i od sebe sama,“ odvětil hrabě. „Melito, teď jsme splynuli v jedno, a tak jestli váš úspěch je i mým úspěchem, pak můj nezdar je i vaším nez darem.“

Usmál se a přivinul ji k sobě co nejbliž.

„K žádnému nezdaru však nedojde! Mezi námi bude žít jen láska. Láska a porozumění až navěky.“

VII. kapitola

„Je to jako zázrak!“ zvolala Melita. Seděla u stolku a dívala se přes zahradu na moře.

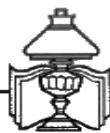
„Co máte na mysli?“ otázal se hrabě a odložil noviny, kterými po snídani listoval.

Melita si pomyslela, co může být krásnějšího než zahrada se zářivými květy a sluneční svit třpytící se na listech stinných stromů, jež se rýsovaly na pozadí jasně modrého nebe. Nebo vůně čerstvě zalité kávy, chuť právě upečených francouzských rohlíků smíšená s vůní květů či to, že se její štěstí stalo součástí nádhery a světla kolem.

„Když jsem vplouvala na lodi do přístavu,“ otočila se s úsměvem na hraběte, „bála jsem se... bála jsem se, že přijíždím do země, o níž nevím skoro nic... ale ještě víc jsem se bála, jak bude vypadat... můj nový zaměstnavatel.“

„A co teď, když jste ho poznala...?“ zeptal se hrabě.

„...tak jsem zjistila, že je to ten nejkrásnější muž na světě,“ dopověděla Melita a bezděčně pozvedla ruku.

Uchopil ji a políbil na konečky prstů.

„Pro mě je to také zázrak, nádherný zázrak," přiznal hrabě, „je to něco tak úžasného a ne-skutečně zázračného, že jenom stěží mohu uvěřit, že to není sen, ale doopravdy to prožívám."

Mluvil hlubokým hlasem a Melita opět pocítila záchvěv vzrušení. Bezděčně se naklonila blíž k němu a nový prstýnek s drahokamy se na okamžik zaleskl ve slunci. Měla pocit, že ji to oslnilo stejně jako štěstí, které prožívala...

Ještě před snídaní si dopřála koupel, a když se otírala osuškou, litovala, že nemá nic hezkého na sebe kromě jezdeckého úboru, v němž přijela z Vesonne do St. Pierre. Právě v tu chvíli vešla do jejího pokoje služebná s kupou krabic v náručí.

„Zrovna to pro vás přivezli, madam."

„Pro mě?" nechápala Melita.

Jakmile však otevřela krabice, došlo jí, že hrabě opět správně odhadl, kudy se budou ubírat její myšlenky.

Pochopil, aniž mu cokoli naznačila, že by si přála pro něho vypadat co nejkrásněji a co nejpritažlivěji hned od prvního dne po svatbě, kdy se vrátí do Vesonne-des-Arbres jako manželé.

Vybral pro ni tyrkysově modré šaty, v nichž se její bělostná pokožka zdála být ještě bělostnější a které zdůrazňovaly její temně modré oči.

Šaty z tenké jemné látky určené především pro horké dny doplňoval velmi módní saténový plášť s pelerínovými rukávy a barevně sladěný čepec s kraječkou příjemně stínící obličej.

Melita nechala služebnou, aby jí pomohla s oblékáním, a pak se rozběhla sama od sebe do Etiennova pokoje. Skoro se zapomněla podívat do zrcadla.

Zastihla ho, jak stojí u vysokého toaletního stolku a v každé ruce drží kartáč na vlasy s rukojetí ze slonoviny. Na sobě měl pouze tenkou bílou košili a přiléhavé kalhoty ke kolenům. Díky tomu se jeho ramena vůči úzkým bokům zdála mnohem širší, a tak vyhlížel neobyčejně mužně.

Melita se na okamžik zastavila ve dveřích a znovu jí napadlo jako už mnohokrát před tím, že je to ten nejpritažlivější muž, jakého kdy viděla.

Jakmile odložil kartáče a otočil se, rozběhla se k němu.

„Přišla jsem vám ukázat svoje nové šaty," oznamovala vesele. „Děkuji vám, Etienne..., děkuji vám..., že jste na to myslel."

Zvedla k němu obličej. Objal ji a přitiskl k sobě.

„Líbí se vám? Máte z nich radost?"

„Jsem z toho celá rozechvělá!" odpověděla. „Zdá se, jako byste přesně věděl, co mi bude slušet. Moc bych si přála, abyste si myslel, že vypadám... krásně."

„Copak si mohu myslet něco jiného?" zeptal se.

Políbil ji na rty tak vášnivě, až téměř ztratila dech.

„Zbožňuji vás!" promluvil po chvilce hlubokým hlasem. „Mohu vás nyní odnést v náručí do postele?"

„Etienne!"

Melita se zatvářila, jako by ji jeho nápad pobouřil, a když se jí tváře zbarvily do ruda, pronesla káravě:

„Přišla jsem vám jen ukázat... svoje nové šaty."

„Velmi vám sluší," pokýval hlavou, „ale mnohem víc mě teď zajímá, co se ukrývá v nich."

Stydlivě se usmála, vymanila se z jeho sevření a pospíšila si ke dveřím.

„Snídaně je na stole."

„Vidím, že jsem se oženil s upjatou a pořádku dbalou hraběnkou," škádlivě poznamenal.

Rozverně se na něho ušklíbla a už se chystala vyběhnout z pokoje, kdyby ji nezastavil.

„Pojďte sem," přikázal.

Zaváhala. Ostražitě se na něho podívala. Chvilí předtím ji líbal a jí připadalo nemožné, aby mu cokoli odmítla.

„Pojďte sem, Melito," naléhal.

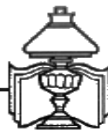
Pomalou vyčkoula k němu a tázavě ho sledovala.

„Mám pro vás dárek," řekl ve chvíli, kdy se zastavila vedle něho.

„Další dárek? Vždyť už jste mi jich dal tolik!"

„Tohle je něco zvláštního. Chtěl jsem vám to dát už včera, ale bylo třeba učinit nějaké změny."

Ze stolu vzal krabičku potaženou sametem, a když ji otevřel, zazářil uvnitř prstýnek.

Velký safír v barvě moře obklopený drobnými diamanty.

„Ach, Etienne!"

Dalších slov se jí nedostávalo, protože to byl ten nejkrásnější prsten, jaký kdy v životě viděla.

Hrabě ho vyňal z krabičky, vzal Melitu za ruku a políbil ji na prsteníček se snubním prstenem.

„Tento je pro mou ženu," řekl jemně, když jí prsten se safírem navlékal.

„Je nádherný!"

Objala ho prudce kolem krku.

„Díky... ach, díky," rozplakala se štěstím.

„Všechno, co děláte, je tak... nádherné, tak... dokonalé po všech stránkách! Miluji vás! Ach, Etienne, neumím vypovědět, jak hodně vás miluji!"

Políbil ji tak, až se jí zatočila hlava. A pak společně, ruku v ruce sešli na verandu, kde bylo prostřeno k snídani.

Když ji hrabě políbil na konečky prstů, Melita promluvila s drobným zajíkaním v hlase:

„Velmi bych si přála, abychom tady mohli zůstat. Mám strach... odjet odsud, cítím se tu... tak šťastná."

„Vrátíme se, slibuji vám na svou čest, že se co nejdříve vrátíme," utěšoval ji hrabě. „Ostatně pro to budeme mít řadu důvodů. Nejenže budeme muset v St. Pierre nakoupit oblečení pro vás, ale také vyzvednout náhrdelník, který jsem objednal, aby ladil s vašim prstýnkem."

„Nesmíte mě rozmazlovat tolika dary," protestovala Melita. „Bojím se, že vám nemám co dát na oplátku."

Hrabě se usmál.

„Kromě toho, že jste mi vrátila jmění a vnesla klid a mír do mé duše, dala jste mi také něco, co je mnohem, mnohem důležitější - darovala jste mi sama sebe, má nejsladší a nejmilovanější."

Sevřela mu ruku.

„Mám pocit, že toho pořád není dost," odpověděla. „Chtěla bych vám dát... věnovat mnohem víc."

„To je jen další z mnoha důvodů, proč se sem musíme vrátit," tvrdil. „Tady budeme moci být jen sami dva, bez okolních zmatků, a já vás naučím všechno, má drahá, co znám o lásce."

Zvedl se a jemně se vyprostil z její ruky.

„Pojďte, čím dříve se vypořádáme s našimi problémy, tím lépe. Dovolte mi však, abych vás ujistil jednou věcí, Melito. Nemíním se nechat připravit o líbáanky! Chci s vámi prožít opravdové líbáanky, kde budeme jako včera v noci jen my dva a láska."

Melita opět cítila, jak se jí do tváří hrne červeně. Stačilo jen připomenout tu nádheru a extázi, jež společně prožívali. Jako by opět ucítila na svém těle jeho polibky a doteky rukou.

Hrabě jí pomohl vstát.

„To, co nás čeká nyní, nebude vůbec jednoduché, ale není vyhnutí," pronesl potichu. „Na druhou stranu jste mi dodala tolik odvahy, kolik jsem nikdy dříve neměl."

Ze zámečku vyrazili v hraběcím kočáru, a přestože slunce jasně zářilo, ovíval je chladivý vánek od moře.

Melita propadala proti své vůli tísní. Nechtělo se jí opouštět tak krásné město se zářivými červenými střechami.

Minuli katedrálu, která se navždy uchová v jejích nejkrásnějších vzpomínkách slavnostním *ano*, které si s Etiennem řekli v kapli Panny Marie. A stejný pocit prožívala, když míjeli radnici. Její budova byla stejně impozantní jako pan starosta, který je oficiálně oddával v souladu s francouzskými zákony.

Ovocné stromy přetékal záplavou květů a jejich větve se pohupovaly v mírném vánku. Cestou se ještě krátce zastavili v obchodu s hračkami.

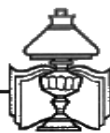
A pak už město zůstalo za nimi a jejich kočár začal stoupat vzhůru stinnou silnicí, která vedla do lesa.

S každou milí blíž k Vesonne narůstal v Melitě navzdory Etiennově přítomnosti pocit většího a silnějšího strachu.

Nešlo o to, že by jim madam Boissetová ještě mohla ublížit. Byli zákonně spojeni v manželském svazku a právníci je ujistili o platnosti Céciliny vůle.

Ze všeho nejvíc se však chtěla vyhnout myšlenkám na scény a na hrubost a zlobu madam Boissetové, které bude muset snést a přetrpět. A zároveň si zřetelně uvědomovala, že hádky a křik budou mít zhoubné účinky na Rose-Marii.

Pro sebe si říkala, že i kdyby se jim s hrabětem narodila spousta dětí - dokonce doufala, že jich bude co nejvíc, tak nadále bude mít ráda tu malou dívenku, která záhy přišla

o vlastní maminku a do této chvíle žila osamělým životem bez sourozenců.

Rose-Marie i všichni ostatní, kdo budou žít ve Vesonne, tu musí v budoucnu najít štěstí, slibovala si Melita v duchu.

Kočár projel roklinami a vyjel na cestu vinoucí se mezi plantážemi s cukrovou třtinou.

„Příští rok obděláme více půdy," pronesl hrabě nahlas. „Velmi rád bych vyzkoušel řadu experimentů, na něž jsem v minulosti neměl prostředky."

„To bude skvělé!" zaradovala se Melita, ale její hlas už nezněl tak rozjásaně. Blížili se k Vesonne.

Hrabě pustil jednou rukou otěže a pohladil ji po ruce.

„Postarám se o vás, má milovaná," pokusil se ji uklidnit. „A až to nejhorší bude za námi, vytvoříme ve Vesonne úplně jiné ovzduší. Takové, jaké tu panovalo, když jsem byl malý chlapec. Odjakživa jsem to místo považoval za nejdokonalejší ráj pod sluncem."

„Ráj bude všude tam... kde budete i vy," nechala se Melita unést, „a především ve Vesonne, kde je tak krásně."

Hrabě se na ni s úsměvem otočil. Když uviděl, jak jeho oči spočinuly na její tváři, pochopila, že ona mu rovněž připadá neobyčejně krásná.

Jsem tak šťastná, říkala si Melita v duchu. Bože, prosím, nedovol, aby madam Boissetová řekla cokoli, co by mohlo narušit a rozbít naše štěstí!

Byla to modlitba, kterou si opakovala ještě ve chvíli, kdy koně už přešli mostek a klusali po vesonnské příjezdové cestě. Na dohled se vynořily sklady i velké vodní kolo.

Z rafinerie i z chýší začali jako na nějaký povel s křikem vybíhat otroci.

Melita vycítila, že hrabě strnul, nicméně nedovolil koním zvolnit. Hořela zvědavostí i náhlým strachem, co se vlastně stalo.

Pak však zpozorovala, že otroci nadšeně mávají a v rozesmátých tvářích se jim blýskají bílé zuby. Slyšela dokonce i provolávání slávy.

Hrabě zastavil koně.

„Vítejte! Vítejte!"

Zdalo se, jako by se ta slova neustále opakovala, znovu a znovu, až konečně mluví otroci Frédéric vystoupil do popředí a pronesl uvítací řeč:

„Pane, my blahopřát a radovat se. My vědět, že vy být velmi šťastný!"

Melita se překvapeně podívala na hraběte, ale v následném hluku, kdy nebylo slyšet vlastního slova, bylo zbytečné čekat na nějaké vysvětlení.

Jedno malé děvčátko přineslo ke kočáru obrovskou kytici, která snad byla větší než dívka sama.

Melita se vyklonila, aby si kytici vzala a přitom zahlédla v davu, který se shromáždil kolem kočáru, tmavé Léonořiny oči.

Pouze na malou chvíli upřela na starou ženu zrak a najednou pochopila, kdo o jejich sňatku věděl a kdo celou dobu ostražitě čekal, aby vyslal všechny otroky k slavnostnímu uvítání.

Hrabě vystoupil z kočáru a obešel ho, aby pomohl vystoupit i Melitě.

Odvedl ji ke schodům do rafinerie. Pak zvedl ruce, aby si zjednal pozornost a ticho, a řekl:

„Jménem paní hraběnky i svým vám chci poděkovat za skvělé přivítání."

Opět propukly mohutné ovace a teprve po chvíli mohl hrabě pokračovat:

„Na zítřek vyhlašuji hody, kdy se budou péc selátka a každý si dopřeje některé ze svých oblíbených jídel. A potom si já i moje žena rádi poslechneme vaše písně a doufáme, že uvidíme i vaše tance."

Odpovědí byl další jásot a další volání slávy. Hrabě pak nabídl Melitě rámě a odváděl ji ke svému domu.

Teprve když se dostali z dosahu ohlušujícího křiku nadšených otroků, Melita se zeptala:

„Odkud se to dozvěděli? Kdo jim řekl, že jsme se vzali?"

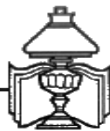
„Zprávy na Martiniku se přenášejí větrem," usmál se hrabě. „Existuje určitě nejméně tučet dokonalých a pochopitelných vysvětlení, ale obávám se, že jako první to věděla Léonore."

„To si myslím také," řekla Melita bez zaváhání.

Mezitím došli až k domu. Jakmile vstoupili na verandu, Melitě se téměř zastavil dech.

Uvnitř v domě zahlédli nějakou osobu. Měla za to, že je to madam Boissetová, ale když vešli dovnitř, zjistili, že na pohovce sedí nějaký muž.

Jakmile je spatřil, překvapeně vykřikl a s napraženou rukou před sebou se hrnul k hraběti.

„Jak to, že jste přijel tak rychle, pane hrabě? Vždyť jste ještě nemohl dostat můj vzkaz.“

„No ne, doktor Dubocq!“ zvolal hrabě. „Děje se něco?“

„Bohužel ano,“ odpověděl doktor.

Než pokračoval, podíval se na Melitu:

„Promiňte, pane, ale raději bych s vámi mluvil mezi čtyřma očima.“

„To není třeba,“ odpověděl hrabě. „Melito, dovol, abych ti představil doktora Dubocqa, je to starý rodinný přítel a už několik let je naším lékařem. Pane doktore, seznámte se, toto je moje žena. Svatbu jsme měli včera!“

Doktor se zatvářil překvapeně, ale následný úsměv na jeho tváři byl vřelý a srdečný.

„K vašim službám, madam,“ usmál se mírně na Melitu a staromódně obřadně se uklonil. „Pane hrabě, přijměte ode mě co nejsrdečnější blahopřání a dovolte, abych vám popřál vrchovatou míru štěstí!“

„Něco podobného nám popřáli před chvílí i otroci,“ usmál se hrabě.

„Je jen škoda, že jste se nemohl vrátit do Vesonne za mnohem radostnějších okolností,“ pronesl doktor pomalu.

„Co se stalo?“ znejistěl hrabě.

„Něco s Rose-Marii?“ vykřikla Melita v náhlých obavách.

„Ne, madam. Naopak, Rose-Marie je v naprostém pořádku. Nechtěl jsem však dopustit, aby se stala svědkem, jak odsud odvázejí madam Boissetovou, a tak jsem navrhl, aby odešla se služkou navštívit toho němého chlapce, který vyrábí tak půvabné a důmyslné panenky.“

„Co to povídáte? Madam Boissetová je pryč z domu?“ zeptal se hrabě potichu.

„Právě se vám to chystám říct,“ odpověděl doktor. „Poslali pro mě dnes brzy ráno služku Eugénii a ta mi řekla, že s madam je zle.“

Melitě se zatajil dech.

„Vypadá to, že požíla nějaký jed, očividně nechtěně a omylem. Udělalo se jí po něm velmi zle, dostavily se bolesti a zvracení. To vše se dalo ještě pochopit, ale mělo to také neblahé účinky na její mozek.“

Hrabě byl napjatý, ale neřekl ani slovo.

„Asi víte, pane hrabě, jaká choroba se v rodině madam Boissetové dědičně vyskytovala,“ pokračoval lékař.

„Jaká choroba?“ zeptal se nechápavě hrabě.

Lékař se zatvářil překvapeně.

„Myslel jsem, že *monsieur* Calviare se vám o tom zmínil.“

„Nikdy mi nic neřekl.“

Lékař na okamžik našpulil ústa a pak řekl:

„Matka madam Boissetové před svou smrtí zešílela!“

„O tom jsem nikdy nic neslyšel!“

„Rodina se za to styděla a snažila se to udržet v tajnosti. Bylo to dědičné zatížení. Stejně tak zemřela i babička.“

„Měl jste mi o tom povědět,“ prohlásil hrabě příkře.

„Asi ano,“ souhlasil lékař, „ale na druhou stranu musím říct, že i když jsem madam Boissetovou za poslední léta prohlížel jen občas, zdála se mi pokaždé vyrovnaná a naprosto normální.“

„A když jste dorazil dnes ráno?“ zeptal se hrabě.

„Bohužel, to bylo něco úplně jiného,“ odvětil doktor. „Nejen že jí bylo zle, protože podle Eugénie prý vypila sklenici otráveného vína, ale především na ní byla patrná duševní porucha.“

Lékař se odmlčel a Melita viděla, že znepokojeně váhá a s něčím bojuje. Nakonec však promluvil:

„Asi bych nedostál svým povinnostem, kdybych vám neřekl, že madam sice byla bez sebe, ale pořád dokola tvrdila, že je odpovědná za smrt vaší první manželky.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, které jako první porušil hrabě:

„To, co mi, pane doktore, říkáte, potvrzuje jisté důkazy, které se mi dostaly do rukou teprve během posledních čtyřiaadvaceti hodin.“

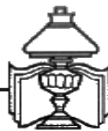
Opět se rozhostilo ticho, než hrabě po chvíli pokračoval:

„Doufám, že není jediný důvod, aby se to dostalo na veřejnost.“

„Samozřejmě že ne,“ souhlasil lékař. „Nechal jsem odvézt madam Boissetovou do nemocnice, kde se jí dostane veškeré péče, ale po pravdě vám říkám hned teď, asi sotva bude někdy zase normální. Dokonce mám vážné pochybnosti, jak dlouho zůstane mezi námi.“

Než pokračoval, odmlčel se.

„Nejsem specialista na mozkové choroby, ale podle mých zkušeností nádory, které zasáhnou mozek, rostou velmi rychle, a tak budu velmi překvapen, jestli madam Boissetová přežije víc než měsíc.“

„Děkuji vám za vaši upřímnost," řekl hrabě.
„A také vám děkuji, že jste se postaral, aby se překotný vývoj událostí nedotkl nějak neblaze mé dcery ani, jak doufám, mé ženy."

Po těch slovech krátce vzhlédl na Melitu a ona si uvědomila, že jí tak dává najevo své přání, aby tady déle nesetrvávala, zatímco bude s doktorem probírat podrobnosti celého případu.

Položila proto krátce ruku na jeho rameno, aby tak vyjádřila svou lásku, porozumění a soustrast. Pak se uklonila doktorovi a vyšla ze sálu.

Vyběhla po schodech a ze všeho nejdřív zamířila do učebny.

Podle svého očekávání tam zastihla Eugénii, jak sedí u stolu a šije. Když se Melita objevila ve dveřích, služka odložila šití a zvedla se.

„Vy už jste zpátky, *m'mselle!*"

„Ano, zpátky, a pan hrabě přijel se mnou. Víš, Eugénie, my jsme se totiž vzali!"

„Vzali?" Eugénie radostně rozhodila ruce, aby tak vyjádřila svou spokojenost.

„To je dobrá zpráva, *m'mselle...* vlastně madam. Opravdu dobrá zpráva. Pán nyní bude šťastný a všechno bude jen dobré. I pro nás pro všechny."

„Všechno bude skvělé," přitakala Melita. Pak se odmlčela a po chvilce ze sebe vypravila: „Musím ti poděkovat, Eugénie. Víím, že jsi mi zachránila život."

Eugénie krátce přikývla, ale neřekla ani slovo. Melita proto pokračovala:

„Ty jsi věděla, že madam má na svědomí smrt Rose-Mariiny maminky?"

Eugénie opět přikývla.

Melita se zhluboka nadechla.

„Hrabě ani já ti nemůžeme dostatečně poděkovat za lásku, kterou jsi věnovala Rose-Marii."

„Ona je moje holčička," řekla dojatě Eugénie. „Kdyby já pánovi prozradila madam, ona mě pošle pryč. Nejlepší bylo, když já tady zůstala a nic neříkala."

„To je samozřejmé. Udělala jsi správně," souhlasila Melita. „Ale teď už bude všechno jiné, je konec s hádkami i ošklivými slovy, která by mohla Rose-Marii polekat."

„To je dobře, paní, velmi dobře."

Melita se usmála, když uslyšela slovo „paní". Pochopila, že byla služebnictvem doopravdy

přijata a stala se součástí zdejšího společenství a hraběte, který tady byl pánem.

„Teď vy jste vdaná, tak já přestěhuju vaše šaty," říkala Eugénie. „Máte krásné nové šaty, paní."

„A v kočáru mám další, ještě krásnější, svatební," zahlasila šťastně Melita a vyšla z učebny.

Ze zvyku zamířila přes chodbu do svého starého pokoje a otevřela dveře.

Všechno našla tak, jak to včera ráno opustila, až na jednu věc - panenka zobrazující Cecilu zmizela.

Melita upírala nechápavě zrak na stolek, kde panenka ležela.

Že bych si tu panenku vysnila? říkala si v duchu. Nebyla to nakonec všechno jenom iluze?

Chtěla se zeptat Eugénie, kam se panenka poděla, ale pak vycítila, že bude lepší mlčet. Ať se minulost vypořádá s minulostí sama. Jí teď přece zajímá především budoucnost.

Přistoupila k oknu, aby se podívala na planť táhnoucí se do dálky k moři.

Právě z tohoto okna slyšela tlukot bubnu, jenž ji zval a přivedl k lesnímu obřadu.

Neměla však čas na nějaké dlouhé úvahy, protože mezitím zaslechla Rose-Marii, jak ji volá a dupe po schodech nahoru.

„*Mademoiselle! Mademoiselle!* Vy jste se vrátila!"

Dívka vrazila do pokoje a rovnou se jí vrhla kolem krku.

„To je dobře, že jste se vrátila! Mně se po vás tolik stýskalo! A po tatínkovi taky. Já mám takovou radost! Tááákovouhle radost!"

„Já jsem také moc šťastná, že jsem zase s tebou, zlatíčko," řekla Melita po pravdě.

Přiklekla si k děvčátku na podlahu a ocitla se obličejem ve výšce Rose-Mariiných očí.

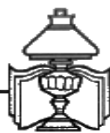
„Musím ti něco říct," začala opatrně.

„Já už to vím," holedbala se Rose-Marie. „Léonore mi o tom říkala. Vy jste měla svatbu s mým tatínkem a teď jste moje maminka."

„No vida, tak ty už to víš," řekla Melita a cítila trošku strach. Co když Rose-Marii bude proti mysli, že Melita zaujme místo její maminky? Dítě ji však znovu objalo kolem krku a řeklo:

„Tak od teď už mám zase tatínka i maminku jako všechny ostatní děti. Vy od nás už nikdy neodjedete, že ne?"

„Nikdy, namouduši," slibovala Melita. „Ob-

čas si možná s tvým tatínkem vyjedeme někam za zábavou, ale pokaždé se vrátíme domů."

Rose-Marie ji tak vášnivě objala, až Melita cítila, že se jí do očí derou slzy. Rychle proto řekla:

„Jestli teď seběhneš dolů a podíváš se, zda tam pořád ještě stojí kočár, tak si myslím, že tam najdeš jeden zvláštní balíček, který je jen a jen pro tebe. Je docela velký a je zastrčený pod sedadlem."

Rose-Marie vypískla nadšením a vyběhla ke schodišti. Melita si odložila čepec a upravila si účes. Trochu se styděla, že se má přestěhovat do jiného pokoje, kam jí Eugénie mezitím přenesla šaty. V „panských pokojích“, jak Eugénie a další služky říkávaly, ještě nikdy nebyla. Věděla však, že jde o dvě ložnice a obývací pokoj s výhledem do zadní zahrady a na ovocnou zahradu svažující se dolů k lesu, kde ji hrabě poprvé políbil.

Kdykoli si vzpomněla na madam Boissetovou a na to, co se jí přihodilo, obestřela ji hrůza a bylo jí nepříjemně. Na druhou stranu však byla ráda, že nedojde k žádným výčitkám a výstupům, které očekávala při návratu do Vesonne. Dokonce by se dalo říct, že se jí značně ulevilo.

Nebylo už zapotřebí, aby hrabě musel madam Boissetové vysvětlovat, že závěť, kterou Cécile sepsala pod jejím nátlakem, už neplatí. A zároveň hraběti odpadne i nepříjemná povinnost obvinít madam z úkladné vraždy jeho manželky.

Sluneční záře jako by zahнала a zaplašila všechny stíny a na obloze teď nebyl jediný mráček.

Nebylo nic překvapivého na tom, že otroci nadšeně provolávali slávu a radovali se, že hrabě opět převzal správu majetku do svých rukou a že všechno bude tak jako kdysi.

Melita pomalu došla ke schodům.

Nechystala se jít do salonu, protože si myslela, že tam hrabě ještě rozmlouvá s doktorem. Místo toho zamířila do sousedního menšího pokoje a odtud na verandu, kde se chtěla podívat po Rose-Marii.

Jenže dveře do salonu byly otevřené a doktor už podle všeho odešel. Místo něho tam byla s hrabětem Rose-Marie a vytahovala z krabice obrovskou mrkací pannu, kterou jí společně koupili v St. Pierre.

„Ta je krásná, tati!" rozplývala se Rose-Marie. „To je ta nejkrásnější panenka, jakou jsem kdy viděla! Ale líbí se mi pořád i ty Philipповy panenky. Mně nevadí, že nevydrží dlouho."

„Myslím, že dnes dopoledne pro tebe opět Philippe udělal novou panenku, nemám pravdu?" zeptala se Melita, když vstoupila do salonu.

Všimla si, že se hraběti při jejím příchodu rozzářily oči, a zatímco čekala na odpověď jeho dcerky, usmála se na něho.

„Máte pravdu," odpověděla Rose-Marie. „Dostala jsem od něho panenku, kterou už měl hotovou, když jsem za ním přišla. Prý že to bude pro vás překvapení. Chcete, abych ji přinesla?"

„Určitě, už celá hořím zvědavostí," odpověděla Melita.

„Nechala jsem ji na verandě, když jsem se vrátila domů," vysvětlovala Rose-Marie. „Bála jsem se, že by mi mohla upadnout, když jsem běžela do schodů."

Vyšla ze salonu na verandu a hrabě natáhl k Melitě ruce.

Přistoupila k němu a cítila z něho nekonečnou jistotu a bezpečí.

Připadala si jako loď, která konečně vplouvá do přístavu po dlouhých dnech bouře a nebezpečně vzduťných vln. Přivinul ji něžně k sobě, jako by chápal, co cítí. V tu chvíli se vrátila Rose-Marie s panenkou.

„Podívej, tati," říkala. „Philippe mi vyrobil nevěstu!"

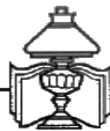
Panenka byla skutečně rozkošná, celá oděná do bílých listů ze zvláštního keře, který Melita zahlédla v zahradě. Obličej byl také bílý a vlasy zlaté.

Melita stiskla pevněji Etiennovu ruku.

Během dne je zaměstnala spousta věcí, které bylo třeba udělat nebo na ně dohlédnout, takže čas pro tichý rozhovor našli až po večeri. Hrabě ji odvedl na zahradu, a když přecházeli přes trávník, došlo jí, že ji chce vzít pod korunu *pomme d'amour*, kde jí poprvé vyznal lásku.

Měla na sobě bílé svatební šaty a ve svitu měsíce, který stoupal po obloze nad nimi, vypadala téměř nadpozemsky, a přesto skutečně - možná jako součást květů a vůně noci.

Bez jediného slova kráčeli po měkké trávě dolů svahem, až konečně došli ke stromu, kde

ji tehdy zastihl, jak se dívá vzhůru do rozkvetlé koruny.

„Ani se mi nechce věřit, kolik se toho odehrálo od doby, co jsme si tady posledně povídali," řekla Melita a vlastně jako první porušila ticho mezi nimi, co vyšli z domu.

„Například se splnily mé sny. Stala jste se mou ženou, Vesonne opět patří mně a zdá se mi, že plujeme mořem štěstí, má drahá."

„Cítím úplně totéž," přiznala Melita a pohlédla mu do očí.

V měsíčním světle si viděli do tváří a hraběte napadlo, že v Melitiných očích se odráží snad všechny hvězdy vesmíru.

„Jsem tak vděčná, a přitom se bojím pomyslet a ptát, jak se to všechno stalo a seběhlo. Tolik toho přece zůstalo nezodpovězeno, tolik podivných a tajemných věcí, pro něž, jak se zdá, neexistuje žádné vysvětlení."

„A vadí to vůbec?" zeptal se hrabě. „Jsme spolu. Jste mou ženou a já vás miluji tak, že pro to neumím najít správná slova. A možná se to ani slovy vypovědět nedá!"

Melita si hluboce povzddechla a pak řekla:

„Je to všechno nádherné, opojné a dokonalé, ale přesto se trochu... bojím."

Znovu porozuměl, na co doopravdy myslí. Jako by láska zesílila jeho vnímání.

„Máte strach z vídů?" zeptal se. „Zapomeňte na to, má nejsladší. Černoši věří, že lze přivolat duchy zemřelých, ale pokud se nějaký duchové ohlásí, jsou to jen ti, které si ten který člověk zaslouží."

Viděl, že Melita pozorně poslouchá, a tak pokračoval:

„Dobrá osoba vyvolává dobré duchy a zlá osoba zlé duchy. Tudíž vás vídů nemusí vůbec nijak znepokojovat, má drahá, protože jste dobrá a ve vaší mysli ani duši se neskrývá žádné zlo."

„Ale pořád je tu... to kouzlo," zašeptala Melita.

Měkce se zasmál a jemně ji otočil obličejem k sobě.

„My se nyní musíme starat jen o jediné kouzlo, o kouzlo lásky, o kouzlo horoucího citu, který jste mi darovala a jímž jste mě k sobě připoutala a učinila vaším zajatcem až do skonání věků."

Melita by mu ráda odpověděla, ale než stačila cokoli říci, umlčel ji polibkem. Nedokázala pak už myslet na nic jiného než na krásu

a zázrak jeho hladivých doteků a na ohnivou rozechvělost celého těla.

Cítila jeho narůstající vzrušení a uvědomila si, že stejné vzrušení se rozhořívá i v jejím nitru.

Tiskl ji k sobě víc a víc, až se Melitě zdálo, že celý okolní svět i s oblohou nad nimi zmižel.

Rázem tu nebyl žádný les, žádné hvězdy, žádný měsíc. Zbyly jen divoké, vášnivé a horké Etiennovy rty, tlukot jejich srdcí a vzájemná touha jejich těl a myslí.

Byla to láska.

Bylo to kouzlo nad všechna kouzla světa. Byla to láska, která dokáže překonat zlo.

Z anglického originálu

The Magic of Love

přeložil Vladimír Piskoř

© CARTLAND PROMOTIONS 1977

Published by arrangement with

Romantica Holdings International Limited

Translation © Vladimír Piskoř. 1996

Dále chystáme:

Hrabě a kráska 23. 3. 1996

Uvězněná láska 19. 4. 1996

Milé čtenářky,
příští týden vyjde román

Marie Kyzlinkové
NEJVZÁCNĚJŠÍ POKLAD

*Podarí se mladičké Lence přesvědčit rodinu,
že šťastné manželství se dá vybudovat
pouze na vzájemné lásce, a ne na penězích?*
První román žádané spisovatelky
Marie Kyzlinkové uveřejněný
ve Večerech pod lampou.